

மகாபாரத சாகரம்

நூல் - 13



**மகாபாரதம் அறிய வேண்டிய
அறிய செய்திகள்**

ஆதிரா

மகாபாரத சாகரம்

நூல் - 13

**மகாபாரதம் அறிய வேண்டிய
அரிய செய்திகள்**

ஆதிரா

மகாபாரதம் அறிய வேண்டிய அரிய செய்திகள்

	பக்க எண்
1. மகாபாரதம் கேட்கும் முறை	3
2. மகாபாரதத்தின் மகிமை I	11
3. மகாபாரதத்தின் மகிமை II	15
4. நூல் அறிமுகம்	20
5. நூலின் அமைப்பும் பருவங்களின் பெயர்களும்	27
6. ப்ருகு வம்ச வரலாறு	35
7. பாற்கடல் கடைந்த வரலாறு	41
8. கருடபகவான் வரலாறு	45
9. ஜனமேஜயன் சர்ப்பயாகம் செய்த வரலாறு	57
10. சேஷநாகம் புவியைத் தாங்கிய வரலாறு	69
11. ஆஸ்திகன் சர்ப்பங்களைப் பாதுகாத்த வரலாறு	71
12. பரீக்ஷித் மன்னன் வரலாறு	79
13. தக்ஷப் பிரஜாபதி முதல் பூருவம்சம் - பாண்டு வம்சத்தின் பரம்பரை வருணனை	85
14. தேவர்களின் பல்வேறுபட்ட பிறப்பு	90
15. மகாபாரதம் கூறியவாறு மனிதராகப் பிறந்த தேவர், அசுரர்களின் பெயர்களும் அவர்களின் மனிதப் பெயர்களும்	96
16. தக்ஷன் - வைவஸ்தமனு வம்ச வரலாறு	101
17. பூரு வம்ச வருணனைச் சுருக்கம்	104
18. திருதராஷ்டிரரின் நூறு புதல்வர்களின் பெயர்கள்	107

1. மகாபாரதம் கேட்கும் முறை

ஜனமேஜயனுக்கு வைசம்பாயனர் கூறியது.

ஜனமேஜயன் கேட்டவாறு, மகாபாரதத்தை எவ்வாறு கேட்க வேண்டும்; எவ்வாறு கேட்பவனுக்கு வித்வான் கதையைக் கூற வேண்டும்; இதைக் கேட்பதால் என்ன பலன் கிடைக்கிறது; பாரணம் செய்யும் பொழுது எந்தெந்த தேவர்களை பூஜிக்க வேண்டும்? ஒவ்வொரு பருவத்தின் முடிவிலும் என்னென்ன தானம் அளிக்க வேண்டும் என்பது குறித்த விஷயங்களை வைசம்பாயனர் அவனுக்கு எடுத்துக் கூறினார்.

மகாபாரதம் கேட்கும் முறை பற்றி வைசம்பாயனர் கூறுவது:

தேவர்கள் பகவான் உடைய லீலையில் உதவி செய்வதற்காகவே பூமிக்கு வந்திருந்தனர். தாங்கள் வந்த காரியத்தை நிறைவேற்றிவிட்டு மீண்டும் அவர்கள் சொர்க்கத்தை அடைந்து விட்டனர். மகாபாரதத்தில் ருத்ரன், சாத்யர், சனாதன விஷ்வே தேவர்கள், சூரியன், அஸ்வினி குமாரர்கள், லோக பாலகர்கள், மகரிஷிகள், குஹ்யர்கள், கந்தர்வர்கள், நாகர்கள், சித்தர்கள், வித்யாதரர்கள், தர்மம், சுயம்புவான பிரம்மா, சிறந்த முனிவர் காத்யாயனர், பர்வதர், கடல், நதிகள், அப்சரா சமுதாயம், கிரஹம், சம்வத்சரம், அயனம், ருது, சராசர உலகம் அனைத்தும், தேவர், அசுரர் ஆகிய அனைவரும் ஒன்று கூடி இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

கொடிய பாவம் செய்பவனும், அவர்களின் கௌரவத்தை கேட்கும் ஒவ்வொரு நாளும், அவர்களுடைய பெயர்களைக் கீர்த்தனம் செய்தும், பாவத்திலிருந்து உடனே விடுதலை பெறுகிறான். மனிதன் தன் மனத்தை கட்டுப்படுத்தி, உள்ளும் புறமும் தூய்மையாகி மகாபாரத இதிகாசத்தை உள்ளது உள்ளபடி கேட்டு முடித்த பிறகு இதில் சொல்லப்பட்ட முக்கிய வீரர்களுக்காக சிராத்தம் செய்ய வேண்டும்.

மகாபாரதம் கேட்கும் 'சுரோதா' தன் சக்திக்கேற்ப, பக்தியுடன் பிராமணர்களுக்கு பலவகை ரத்தினம் முதலிய பெரிய பெரிய தானங்களை அளிக்க வேண்டும். பசுக்கள், வெண்கல பால் கறக்கும் பாத்திரங்கள், அலங்கரிக்கப்பட்ட நற்குணமுடைய கன்னிகைகள், பல வகை சவாரிகள், அழகிய வீடுகள், பூமி, வஸ்திரம், தங்கம், குதிரை, யானைகள், படுக்கை, பல்லக்கு அலங்கரித்த தேர் மற்றும் சிறந்த பொருட்களையும், செல்வத்தையும் பிராமணர்களுக்கு அளிக்க வேண்டும்.

மனைவி மக்களுடன் தானும் அவர்களுடைய சேவையில் ஈடுபட வேண்டும். முழு சிரத்தையோடு, வரிசையாக, கடைசி வரை முழுக்க கேட்க வேண்டும். மகிழ்ச்சியுடன் கதை கேட்க வேண்டும். மனத்தில்

ஐயமோ, தர்க்க விதர்க்கங்கள் இன்றி மகிழ்ச்சியுடன் இருக்க வேண்டும். சத்தியத்துடனும், எளிமையாகவும், புலன்களை அடக்கியும், தூய்மையாகவும், சௌசாரத்துடனும் இருக்க வேண்டும். சிரத்தையுடன் இருக்க வேண்டும். சினத்தை வசப்படுத்த வேண்டும். இவ்வாறு மகாபாரத கதையைக் கேட்க வேண்டும்.

மகாபாரத இதிகாசத்தைக் கூறும் முறை :

மகாபாரத இதிகாசத்தைக் கூறுபவன் உள்ளும் புறமும் பவித்திரமானவனாக, சீலமுடையவனாக, நன்னடத்தை உடையவனாக, தூய ஆடை அணிந்தவனாக இருக்க வேண்டும். புலன்களை வென்று, சம்ஸ்காரங்களை செய்து, சாஸ்திரங்களின் தத்துவங்களை அறிந்து, சிரத்தை மிகுந்து குற்றப் பார்வை அற்றவனாக இருக்க வேண்டும். ரூபமும், பாக்கியமும் உடைய, மனதை வசப்படுத்தும், சத்தியவாதியைத் தானத்தால் அருள் செய்து கதை கூறச் சொல்ல வேண்டும். கதை கூறுபவன் அதிகம் நிறுத்தி நிறுத்தி கதை கூறக்கூடாது. மிக வேகமாகவும் கூறக்கூடாது.

சுலபமாக தைரியமாக அக்ஷரங்களையும் பதங்களையும் தெளிவாக உச்சரித்து உரத்த குரலில் கதையைக் கூற வேண்டும். இனிய குரலில் பாவங்களுடன் அர்த்தத்தை புரிந்து கொண்டு கதை கூற வேண்டும். அக்ஷரங்களின் எட்டு இடங்களையும் சரியாக உச்சரிக்க வேண்டும். நல்ல உடல் நலத்துடன், ஒரு முகப்பட்ட உள்ளத்துடன் சுகமான ஆசனத்தில் அமர்ந்து கதை கூற வேண்டும். அந்தர் யாமி நாராயண சொரூபரான பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், நர சொரூபரான மனிதரில் சிறந்த அர்ஜுனன், சரஸ்வதி தேவி மற்றும் வேதவியாசரை நமஸ்காரம் செய்து மகாபாரதத்தைப் படிக்க வேண்டும்.

மகாபாரத பாராயணத்தினால் பெறும் பலன்கள்:

இத்தகைய பண்புகளுடையவன் கதை கூறக் கேட்டு மனிதன் அதன் முழுமையான பலனையும் அடைய முடியும். மகாபாரதத்தின் முதல் பாராயணம் முடிந்து பிராமணர்களுக்கு விரும்பும் பொருட்களை அளித்து அவர்களை திருப்தியுறச் செய்பவன் அக்னிஷ்டோம யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். அப்சரஸ்கள் நிரம்பிய விமானத்தில் ஏறி, தேவர்களுடன் சொர்க்கத்திற்குச் செல்கிறான்.

இரண்டாவது பாராயணத்தை முடிப்பவன் அதிராத்ர யாகத்தின் பலனை பெறுகிறான். ரத்தினமயமான திவ்ய விமானத்தில் ஏறி, திவ்யமான மாலை, வஸ்திரம் அணிந்து, சந்தனம் பூசி தெய்வீக மணத்துடன் தேவலோகத்தில் மதிக்கப் பெறுகிறான். மூன்றாவது பாராயணத்தை

முடித்தவன் 'துவாதஸாஹ' யாகத்தின் பலனை அடைகிறான். தேவர்களுக்கு இணையான தேஜஸ் உடன் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் சொர்க்க லோகத்தில் வாசம் புரிகிறான்.

நான்காவது பாராயணம் முடிப்பவன் வாஜபேய யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். ஐந்தாவது பாராயணத்தில் அதைவிட இரு மடங்கு பலனையும் பெறுகிறான். அவன் உதயகால சூரியனைப் போன்றும், ஒளிமிக்க அக்னியைப் போன்றும், பிரகாசிக்கும் விமானத்தில் தேவர்கள் உடன் சொர்க்கம் செல்கிறான். இந்திரனுடைய மாளிகையில் பத்தாயிரம் ஆண்டுகள் ஆனந்தமாக இருக்கிறான்.

ஆறாவது பாராயணத்தால் இதைவிட இரு மடங்கும், ஏழாவதில் மூன்று மடங்கு பலனும் கிடைக்கிறது. அவன் அப்சரஸ்கள் நிறைந்த, விருப்பப்படி செல்லும், கைலாச சிகரத்தை போன்று வெண்மையான, வைடூரிய மணிகளும், பவளங்களும் பதிக்கப்பட்ட விமானத்தில் அமர்ந்து இன்னொரு சூரியனைப் போல் எல்லா உலகங்களிலும் சஞ்சரிக்கிறான்.

எட்டாவது பாராயணத்தில் மனிதன் ராஜசூய யாகத்தின் பலனை அனுபவிக்கிறான். அவன் மனோ வேகமுடைய, சந்திர கிரணம் போன்ற வெண்மையான குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட அழகிய விமானத்தில் ஏறி, சந்திரனைக் காட்டிலும் அழகிய முகமுடைய தெய்வ மகளிரின் சேவையைப் பெற்று சுகமாக இருக்கிறான்.

ஒன்பதாவது பாராயணத்தைக் கேட்பவன் யாகங்களின் உயர்ந்த அஸ்வமேத யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். தங்கத்துண்களும் மாடிகளும் ஜோடிக்கும் வைடூரிய மணிகள் அமைந்த வேதிகள் அலங்கரிக்கப்பட்டு கந்தர்வ - அப்சரஸ்கள் சேவை செய்யும் திவ்ய விமானத்தில் ஏறி, தன் சோபையால் சொர்க்கத்தில் இன்னொரு தேவனைப் போல, ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான். திவ்ய மாலையும் . வஸ்திரமும் அணிந்து திவ்ய சந்தனம் பூசப்பட்ட சரீரத்துடன் பொலிவு பெறுகிறான்.

பத்தாவது பாராயணம் முடித்துப் பிராமணர்களை வணங்கியபின், கேட்டவன் புண்ணிய விமானத்தைப் பெற்று விடுகிறான். சிறுசிறு தங்கமணிகள் ஒலிக்கும் அழகிய கொடிகள் பறக்கும் ரத்தினமயமான இருக்கைகள் அமைந்த அந்த விமானத்தில் ஏறுகிறான். கந்தர்வ, அப்சரஸ்களால் அந்த விமானம் மேலும் அழகு பெறுகிறது. அதில் அமர்ந்த இந்த புண்ணிய ஆத்மா அக்னியைப் போல ஒளிவீசும் மகுடமணிந்து, ஜம்பூநத தங்க அணிகளை அணிந்து திவ்ய மாலைகள் சூடி, திவ்ய சந்தனம் பூசி, திவ்யமான போகங்கள் நிரம்பிய திவ்ய லோகத்தில் சஞ்சரிக்கிறான்.

தேவர்களின் அருளால் 21,000 ஆண்டுகள் கந்தர்வர்களுடன் இந்திரனின் அழகிய நகரத்தில், தேவேந்திரனுடன் அங்குள்ள சுகத்தை அனுபவிக்கிறான். திவ்யமான தேர்களிலும், விமானங்களிலும் ஏறி பல வேறு உலகங்களில் சஞ்சரிக்கிறான். தெய்வ மகளிர் சேவை செய்ய தேவர்களைப் போல வாசம் புரிகிறான். அதன்பிறகு, அவன் சூரியன், சந்திரன், சிவன் மற்றும் பகவான் விஷ்ணுவின் லோகத்திற்கும் செல்கிறான்.

இந்த விஷயங்களில் வேறு வகையாக யோசிக்க வேண்டியதில்லை. மகாபாரதத்தின் இந்த மகிமையிலும், பலனிலும் சிரத்தை வைக்க வேண்டும். கதை கூறுபவன் விரும்பும் அனைத்துப் பொருட்களும் அளிக்கப்பட வேண்டும். யானை, குதிரை, தேர், பல்லக்கு, மற்ற வாகனங்கள் அனைத்தும் கதை கூறுபவனுக்கு அளிக்க வேண்டும். கங்கணம், குண்டலம், யக்ஞோபவீதம் அழகிய ஆடை, கந்தம் ஆகியவற்றை அர்ப்பணம் செய்து கதை கூறுபவனை, தேவனைப் போல் பூஜிக்க வேண்டும். அவ்வாறு பூஜிக்கும் 'சிரோதா' விஷ்ணு லோகத்தை அடைகிறான்.

மகாபாரதத்தின் ஒவ்வொரு பர்வ முடிவிலும் அளிக்க வேண்டிய தானங்கள்:

மகாபாரதக் கதை கூறத் தொடங்கியதும் ஒவ்வொரு பருவத்தின் முடிவிலும் பிராமணர்களுக்கு உரிய பொருட்களை அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். கதை கூறத் தொடங்குவதற்கு முன் பிராமணர்களால் ஸ்வஸ்தி வாசனம் செய்விக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு பருவம் முடிந்ததும் தன் சக்திக்கேற்றவாறு அந்த பிராமணர்களைப் பூஜிக்க வேண்டும்.

மகாபாரதத்தின் முதல் பருவமான ஆதி பருவக் கதை சமயத்தில் கதை கூறுபவனுக்கு, புதிய வஸ்திரம் அணிவித்து சந்தனம் முதலியவற்றால் அவனைப் பூஜிக்க வேண்டும். அவனுக்கு இனிப்பும், பாயசமும் போஜனம் செய்விக்க வேண்டும். அதிலேயே ஆஸ்தீக பருவ கதை கூறும் போது பிராமணனுக்கு தேனும், நெய்யும் கலந்த பாயசத்தைக் கனிவகைகளுடன் போஜனம் செய்விக்க வேண்டும். பிறகு இனிப்பு அன்னம் தானம் அளிக்க வேண்டும்.

சபாபர்வ பாராயணம் தொடங்கியதும் பிராமணர்களுக்கு புஆவுடன் அரைத்த பருப்பு உள்ளே வைத்து செய்யப்படும் பூரி, மிட்டாய் ஆகியவற்றுடன் பாயச போஜனத்தைச் செய்விக்க வேண்டும். வன பர்வத்தில் பிராமணர்களுக்கு பழங்களையும், கிழங்குகளையும் திருப்தியுடன் அளிக்க வேண்டும். நீர் நிரம்பிய குடங்களையும் தானம் செய்ய வேண்டும். அத்துடன் உத்தமமான காட்டு கிழங்குகள், பழங்கள், குணங்கள் உடைய அன்னம் ஆகியவற்றைப் பிராமணர்களுக்கு அளிக்க வேண்டும்.

விராட பருவத்தில் பலவகை அஸ்திரங்களை தானம் செய்ய வேண்டும். உத்தியோக பருவத்தில் பிராமணர்களை, சந்தனத்தாலும், மலர்களாலும் அலங்கரித்து எல்லா குணங்களும் நிரம்பிய அன்னத்தைப் போஜனம் செய்விக்க வேண்டும். பீஷ்ம பர்வத்தில் சிறந்த சவாரியையும், நன்கு பக்குவப்படுத்தப்பட்ட, உத்தமமான போஜனத்தையும் தானம் அளிக்க வேண்டும். துரோண பர்வத்தில் பிராமணர்களுக்கு உத்தம போஜனத்துடன் வில், அம்பு, கத்தி ஆகியவற்றைத் தானம் அளிக்க வேண்டும். கர்ண பருவத்தில் ருசி உடைய உத்தம போஜனத்தை அளிக்க வேண்டும்.

சல்ய பருவத்தில் இனிப்பு, வெல்லம், சாதம், புஆ, சிறந்த பழங்கள் ஆகியவற்றோடு எல்லா வகை சிறந்த உணவையும் தானம் செய்ய வேண்டும். அதில் கதாயுத்த பருவத்தில் பயறு கலந்த அரிசியைத் தானம் செய்ய வேண்டும். ஸ்திரீ பருவத்தில் சிறந்த ரத்தினங்களைப் பிராமணர்களுக்கு தானம் அளிக்க வேண்டும். ஐஷிக பர்வத்தில் முதலில் நெய் கலந்த சாதத்தையும், பிறகு நன்கு சமைக்கப்பட்ட எல்லா குணங்களும் நிரம்பிய அன்னத்தையும் தானம் அளிக்க வேண்டும். சாந்தி பர்வத்தில் பிராமணர்களுக்கு ஹவிஸ்ய போஜனம் அளிக்க வேண்டும்.

ஆஸ்வமேதிக பர்வம் முடிந்ததும் அனைவருக்கும் ருசியுள்ள சிறந்த போஜனம் அளிக்க வேண்டும். ஆஸ்ரம வாசிக பர்வம் முடிந்ததும் பிராமணர்களுக்கு ஹவிஸ்ய போஜனம் செய்விக்க வேண்டும். மௌசல பர்வத்தில் எல்லா குணங்களும் நிரம்பிய அன்னம், சந்தனம், மாலை மற்றும் வாசனை திரவியங்களைத் தானம் செய்ய வேண்டும். இதே போல மகாபிரஸ்தானிக பருவத்திலும் சிறந்த அன்னத்தைத் தானம் செய்ய வேண்டும். சொர்க்காரோஹன பருவத்திலும் பிராமணர்களுக்கு ஹவிஸ்ய போஜனம் செய்விக்க வேண்டும்.

ஹரி வம்சம் முடியும் போது ஆயிரம் பிராமணர்களுக்குப் போஜனம் செய்விக்க வேண்டும். தங்க நாணயங்களுடன் ஒரு பசுவையும் அவர்களுக்கு தானம் அளிக்க வேண்டும். கேட்பவன் வறியவனாக இருந்தால் அவனுக்கும் பாதி தக்ஷிணையுடன் அவசியம் கோதானம் செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு பருவத்தின் முடிவிலும் தங்கத்துடன் மகாபாரத நூலையும் கதை கூறுபவனுக்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு பாராயணத்திலும் பிராமணர்களுக்கு இயன்றவரை பாயச போஜனம் அளிக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு எல்லா பருவங்களின் சம்ஹிதைகளையும் முடித்து சாஸ்திரம் அறிந்தவர்கள், பட்டு வஸ்திரத்தால் நூலை சுற்றி உத்தமமான இடத்தில் அதனை வைக்க வேண்டும். ஸ்நானம் முதலியவற்றால் தூய்மையாக்கி, மென்மையான வஸ்திரமும், மலர் மாலையும் ஆபூஷணமும்

தரித்து, சந்தனம், மாலை முதலியவற்றால் உபசாரம் செய்து அந்த சம்ஹீதை நூல்களைத் தனித்தனியாக முறைப்படி பூஜிக்க வேண்டும்.

பூஜை சமயத்தில் உள்ளத்தைத் தூய்மையாகவும், ஒரு மனதோடும் வைக்க வேண்டும். பஷ்ய, போஜன, பருகத்தக்கவற்றையும், மாலை மற்றும் அழகிய பொருட்களையும் பரிசாக சமர்ப்பிக்க வேண்டும். இதன்பின் தங்கத்தைத் தானம் செய்ய வேண்டும். எல்லா நூல்களின் மீதும் மூன்று பலம் தங்கம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். அது முடியாவிட்டால் ஒன்றரை பலம் தங்கம், அதுவும் இல்லாவிட்டால் முக்கால் பலம் தங்கம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். செல்வம் இருந்தால் கருமித்தனம் செய்யாமல் தனக்கு பிடித்தமான பொருட்களைப் பிராமணனுக்கு தானம் அளிக்க வேண்டும்.

கதை கூறுபவன் தன் குரு ஆகிறான். ஆகவே பக்தி பாவத்துடன் கதை கூறுபவனைத் திருப்தி செய்ய வேண்டும். அச்சமயம் எல்லா தேவதைகளையும், நர - நாராயணர்களையும் கீர்த்தனை செய்ய வேண்டும். பிறகு சிறந்த பிராமணர்களை சந்தனத்தாலும், மாலையாலும் அலங்கரித்து அவன் விரும்பிய பல வகை சிறிய - பெரிய பொருட்களை அளித்து திருப்தி செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்பவன் அதிராத்ர யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான்.

ஒவ்வொரு பருவத்தின் முடிவிலும் பிராமணனைப் பூஜிப்பதால் ச்ரௌதயக்கு பலன் கிடைக்கிறது. கதை கூறுபவன் வித்வானாக இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தையும், பதத்தையும், ஸ்வரத்தையும் தெளிவாக உச்சரித்தவாறு அவன் மகாபாரதம் அல்லது ஹரி வம்சத்தின் கதையைக் கூற வேண்டும். கதை கூறி முடிந்ததும், சிறந்த பிராமணர்களுக்கு போஜனம் செய்வித்து உசிதமான தானம் அளிக்க வேண்டும். பிறகு கதை கூறியவனையும் ஆடை அணிகளால் அலங்கரித்து, சிறந்த போஜனம் செய்விக்க வேண்டும். பிறகு தானத்தாலும் மானத்தாலும் (மதிப்பு) திருப்தி செய்ய வேண்டும். கதை கூறுபவன் திருப்தி அடையும்போது மங்களமயமான பிரீதி ஏற்பட்டு விடுகிறது. பிராமணர்கள் திருப்தி அடைந்தால் தேவர்கள் மகிழ்ச்சி அடைகிறார்கள்.

இவ்வாறு மகாபாரத பாராயண முறை வைசம்பாயனரால் ஜனமேஜயனுக்கு கூறப்பட்டது. தன் உத்தம நன்மையை விரும்பும் சிரோதா மகாபாரதத்தைக் கேட்பதற்கும், பாராயணம் செய்வதற்கும் எப்போதும் முயற்சி செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் மகாபாரதம் கேட்க வேண்டும். தினமும் மகாபாரதம் படிக்க வேண்டும். யாருடைய வீட்டில் மகாபாரத கிரந்தம் இருக்கிறதோ அவனுக்கு வெற்றி கிட்டுகிறது. புனிதமான நூலான மகாபாரதத்தில் பல வகையான கதைகள் இருக்கின்றன.

தேவர்களும் மகாபாரதத்தை ஆஸ்ரயிக்கிரார்கள். (பின்பற்றுகிறார்கள்)

மகாபாரதம் எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் உத்தமமானது. மகாபாரதத்தால் மோஷம் கிடைக்கிறது. மகாபாரதம் என்னும் இதிகாசம், பூமி, பசு, சரஸ்வதி, பிராமணன் மற்றும் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை கீர்த்தனை செய்பவன் ஒருபோதும் விபத்தில் ஆழ்வதில்லை. வேதம், ராமாயணம் மற்றும் புனிதமான மகாபாரதத்தின் முதலிலும், நடுவிலும், முடிவிலும் பகவான் ஸ்ரீ ஹரியின் புகழ் பாடப்படுகிறது. பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கதைகளும், சனாதனமான ச்ருதிகளும் நிறைந்த மகாபாரத நூலை, இவ்வுலகில் பரமபதத்தை விரும்பும் மனிதன் அவசியம் கேட்க வேண்டும்.

இந்த மகாபாரதம் பரம பவித்ரமானது; தர்மத்தின் சொருபத்தை சாஷாகாரம் செய்விப்பது. எல்லா சிறந்த குணங்களும் நிரம்பியது. தன்னுடைய நன்மையை விரும்புவன் இதை அவசியம் கேட்க வேண்டும். மகாபாரதத்தை கேட்பதால், உடல், வாக்கு, மனம் இவற்றால் சேர்க்கப்பட்ட பாவங்கள் அனைத்தும் சூர்யோதயம் ஆனதும் இருள் அழிவதைப் போல அழிந்து விடுகின்றன.

ஒரு வைஷ்ணவன் 18 புராணங்களையும் கேட்பதால் பெறும் பலனை மகாபாரதம் மட்டுமே கேட்டு பெற்று விடுகிறான். ஆண்களோ, பெண்களோ, மகாபாரதம் கேட்பவர்கள் அனைவரும் பகவான் விஷ்ணுவின் தாமம் (இடம்) சென்று விடுகிறார்கள். புதல்வனைப் பெற விரும்பும் பெண்கள், பகவான் விஷ்ணுவின் புகழ் உருவமான இந்த மகாபாரதத்தை அவசியம் கேட்க வேண்டும்.

சாஸ்திரம் கூறும் பலனைப் பெற விரும்புவன் மகாபாரதத்தைக் கேட்ட பிறகு, கூறியவனுக்கு இயன்றவரை ஐந்து தங்க நாணயங்களை வழங்க வேண்டும். இந்த தக்ஷிணையோடு கபிலா பசுவின் கொம்பினை தங்கத்தால் மூடி அதை வஸ்திரத்தால் போர்த்தி, கன்றோடு தானமாக தருவதும் சிறந்ததாகும்.

இதைத் தவிர, கதை கூறுபவனின் இரண்டு கைகளுக்கும் கங்கணம், காதுகளுக்கு குண்டலம், சிறப்பான செல்வம் ஆகியவற்றையும் அளிக்க வேண்டும். அவசியம் பூமிதானமும் செய்ய வேண்டும். ஏன் எனில் பூமிதானத்திற்கு ஈடான வேறு ஒரு தானம் இருந்ததும் இல்லை, இருக்கப் போவதும் இல்லை.

மகாபாரதத்தைக் கூறுபவனும், கேட்பவனும் எல்லா பாவங்களில் இருந்தும் விடுபட்டு விஷ்ணு பகவானின் தாமத்திற்கு செல்கிறான். அந்த மனிதன் தன் 11 தலைமுறைகள் எல்லா பித்ருக்களையும், தன்னையும், தன் மனைவி மக்களையும் உத்தாரம் செய்து விடுகிறான். மகாபாரதம்

கேட்ட பிறகு அதற்கான தசாம்ச ஹோமமும் செய்வது அவசியமாகும்.
(உத்தாரம் - கடைத்தேற்றுதல்)

இவ்வாறு மகாபாரதம் கேட்கும் முறை, கூறுபவனின் தகுதிகள் பாராயணங்களுக்குரிய பலன்கள், ஒவ்வொரு பர்வத்தின் பாராயணம் முடிந்ததும் அளிக்கப்பட வேண்டிய தக்ஷிணை, கதை கூறி முடித்தபின் அளிக்கப்பட வேண்டிய தக்ஷிணை, நூலை பூஜிக்கும் முறை, மகாபாரதம் படிப்பதாலும், கேட்பதாலும் பெறும் பலன்கள் ஆகிய அனைத்து விஷயங்களையும் வைசம்பாயனர் ஜனமேஜய மன்னனுக்குக் கூறினார்.

2. மகாபாரதத்தின் மகிமை - I

சுவதி முனிவர் சௌநகருக்கு கூறியது

இந்த இதிகாசம் ஜனமேஜய மன்னனுடைய சர்ப்ப யாகத்தில் வியாச மகரிஷியின் ஆணைப்படி வைசம்பாயன முனிவர் கூறியதாகும். தன் தந்தை குதமுனிவரிடம் இருந்து அறிந்து சௌதி, ரிஷிகளிடம் வருணித்தார்.

சத்யவாதி முனிவர் வியாச மகரிஷி இயற்றிய இந்த புண்ணியமயமான இதிகாசம் மிகவும் புனிதமானது; மிகவும் உத்தமமானதும் ஆகும். எல்லாம் அறிந்தவரும், விதி விதானத்தை அறிந்தவரும், தர்மம் அறிந்தவரும் சாதுவும், புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்ட ஞானம் நிரம்பியவரும், தூயவரும் தவ பிரபாவத்தால் புனிதமான உள்ளம் உடையவரும், ஐஸ்வர்யம் மிகுந்தவரும், சாங்க்யம் மற்றும் யோகத்தின் வித்வானும், பல சாஸ்திரங்களின் பாரதர்சியுமான வியாச முனிவர் தெய்வீக பார்வையால் பார்த்து, மகாத்மா பாண்டவர்கள், மற்ற செல்வம் மிக்க மன்னர்களின் புகழைப் பரப்புவதற்காக இந்த இதிகாசத்தை இயற்றினார்.

ஒவ்வொரு பருவத்திலும் இதை மற்றவர்களுக்கு கூறும் வித்வானின் பாவங்கள் அனைத்தும் கழுவப்படுகின்றன. அவனுக்கு சொர்க்கத்தின் அதிகாரம் கிடைக்கிறது. அவன் பிரம்மபாவத்தை அடைய தகுதி உடையவன் ஆகிறான். கவனத்துடன் இந்த “கார்ஷ்ண” வேதத்தைக் கேட்பவனின் பிரம்மஹத்தி முதலிய கோடிக்கணக்கான பாவங்கள் அழிந்து விடுகின்றன. சிரார்த்த கருமத்தில், பிராமணர்களுக்கு இதன் ஒரு சிறு அம்சத்தைக் கூறுபவன் அளிக்கும் அன்ன-பானம் பித்ருக்களுக்கு அக்ஷயமாகக் கிடைக்கிறது.

மனிதன் நாள் முழுவதும், புலன்களாலும், மனத்தாலும் செய்யும் பாவங்கள் அனைத்தும் மாலை நேரத்தில் மகாபாரதம் படிப்பதால் விடுபடுகின்றன. பிராமணன் இரவு நேரத்தில் பெண்களால் சூழப்பட்டு செய்யும் பாவங்கள் காலையில் மகாபாரதம் படிப்பதால் விலகுகிறது. இந்த நூலில் பரத வம்சத்தவரின் பெரும் ஜன்ம கர்மத்தின் வர்ணனை கூறப்படுகிறது. ஆகவே இது மகாபாரதம் எனக் கூறப்படுகிறது. இது பெரியதாகவும், கனமாகவும் இருப்பதால் மகான்+ பாரி = மகாபாரதம் என்றும் பெயர் பெறுகிறது.

மகாபாரதத்தின் இந்த சொல் பகுப்பை அறிபவன் எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுதலை அடைகிறான். 18 புராணங்களை அமைத்தவரும் வேத வித்தையின் பெருங்கடலுமான மகாத்மா வியாசருடைய இந்த சிம்மநாதத்தைக் கேட்க வேண்டும். 18 புராணங்கள், எல்லா தர்ம

சாஸ்திரங்கள், 6 அங்கங்களுடன் நான்கு வேதங்கள் அனைத்தும் ஒரு பக்கமும், மகாபாரதம் மட்டுமே தனியாக மற்றொரு பக்கமும் இருந்தால் இது ஒன்றே அவை அனைத்திற்கும் ஈடாகும் என வியாசர் கூறுகிறார்.

சிறந்த ரிஷி மகாத்மா ஸ்ரீ கிருஷ்ண த்வைபாயனர் 3 ஆண்டுகளில் மகாபாரதம் முழுவதையும் இயற்றி முடித்தார். ‘ஐய’ என்னும் இந்த மகாபாரத இதிகாசத்தை எப்போதும் பக்தியுடன் கேட்டுக் கொண்டிருப்பவன் வீட்டில் ஸ்ரீ, கீர்த்தி, வித்தை மூன்றும் ஒன்றாக இருக்கின்றன. தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்பவற்றில் எவை மகாபாரதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளனவோ, அவையே மற்ற நூல்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளன. மகாபாரதத்தில் கூறப்படாதது வேறு எதிலும் கிடையாது.

மோக்ஷத்தை விரும்பும் பிராமணனும், ராஜ்யத்தை விரும்பும் கூஷத்திரியனும், உத்தம புதல்வனை விரும்பும் கர்ப்பிணிப் பெண்ணும் கூட இந்த ‘ஐய’ என்னும் இதிகாசத்தை கேட்க வேண்டும். மகாபாரதத்தைப் படிப்பவனும் கேட்பவனும் சொர்க்கத்தை விரும்பினால் அவனுக்கு சொர்க்கம் கிடைக்கிறது. போரில் வெற்றியை விரும்பினால் அவனுக்கு வெற்றி கிடைக்கிறது. இதேபோல கர்ப்பிணிப் பெண்ணுக்கு மகாபாரதத்தைக் கேட்பதால் தகுதியுடைய மகனோ, சௌபாக்கியசாலியான கன்னிகையோ கிடைக்கிறாள்.

நித்திய சித்த மோக்ஷ சொரூபமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணத்வைபாயன பகவான் தர்மத்தை விரும்பி இந்த மகாபாரத இதிகாசத்தை இயற்றியுள்ளார். அவர் முதலில் 60 லட்சம் சுலோகங்களுடைய மகாபாரத சம்ஹிதையை அமைத்தார். அதில் 30 லட்சம் சுலோகங்களின் சம்ஹிதை தேவலோகத்தில் பரவியது. 15 லட்சம் சுலோகம் உடைய மற்றொரு சம்ஹிதை பித்ருலோகத்தில் புகழ்பெற்றது. 14 லட்சம் சுலோகங்கள் உடைய மூன்றாவது சம்ஹிதை யக்ஷர்களின் லோகத்தில் பிரபலம் அடைந்தது. ஒரு லட்சம் சுலோகங்களை உடைய நான்காவது சம்ஹிதை மனிதர்களிடையே பரவியது.

தேவர்களுக்கு தேவரிஷி நாரதரும், பித்ருக்களுக்கு அசித தேவலரும், யக்ஷ, ராக்ஷஸருக்கு சுக தேவரும், மனிதர்களுக்கு வைசம்பாயனருமே முதன் முதலில் மகாபாரத சம்ஹிதையைக் கூறினார்கள். எந்த மனிதன் பிராமணர்களை முன்னால் வைத்து, கம்பீரமான அர்த்தங்கள் நிரம்பியதும், வேதத்திற்கு ஈடானதுமான வியாசர் இயற்றிய இந்த பவித்ரமான இதிகாசத்தைக் கேட்கிறானோ, அவன் இவ்வுலகில் மனம் விரும்பும் போகங்களையும், சிறந்த புகழையும் பெற்று சித்தி அடைகிறான் என்பதில் ஐயமில்லை.

மிகவும் சிரத்தையுடனும், பக்தியுடன் மகாபாரதத்தின் ஒரு அம்சத்தைக்

கூறினாலும், கேட்டாலும் மகாபாரதம் முழுவதையும் படித்த புண்ணியம் கிடைத்து விடுகிறது. அதன் பிரபாவத்தால் படிப்பவன் உத்தம சித்தியைப் பெற்று விடுகிறான். பகவான் வியாசர் இந்த புனிதமான சம்வர்த்தையை வெளிப்படுத்தி தன் புதல்வன் சுகதேவருக்குக் கூறியதன் சாரம் பின்வருமாறு:

மனிதர்கள் இவ்வுலகில் ஆயிரம் தாய் தந்தையர் நூற்றுக்கணக்கான மனைவி - மக்களின் சேர்க்கையையும், பிரிவையும் அனுபவித்து விட்டனர்; அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்; அனுபவிப்பர். அஞ்ஞானிகளுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் மகிழ்ச்சிக்கான ஆயிரம் சந்தர்ப்பங்களும், பயத்திற்கான நூற்றுக்கணக்கான சந்தர்ப்பங்களும் கிடைத்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. ஆனால் வித்வான்களின் மனத்தில் அவற்றின் பிரபாவம் படுவதில்லை.

நான் இரு கைகளையும் உயரத்துாக்கி, கூவிக் கூவிக் கூறிக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் என் பேச்சை யாரும் கேட்பதில்லை. தர்மத்தால் மோகூம் சித்தமாகிறது. அர்த்தமும், காமமும் கூட சித்தி ஆகின்றன. ஆனாலும் மக்கள் ஏன் அவற்றை ஆஸ்ரயிப்பதில்லை? காமத்தால், பயத்தால், லோபத்தால் அல்லது உயிரை காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காகவும் கூட தர்மத்தை விடக்கூடாது. தர்மம் நித்தியமானது. சுக - துக்கங்கள் நிலையற்றவை. இதே போல் ஜீவாத்மா நித்தியமானது. அதனுடைய தளைக்காண காரணங்கள் அநித்தியமானவை. இந்த மகாபாரதத்தின் சாரபூதமான உபதேசம் “பாரத சாவித்திரி” என்னும் பெயரில் பிரசித்தமானது.

ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் எழுந்து இதைப் படிப்பவன் மகாபாரதம் முழுவதையும் படித்த பலனை பெற்று பரமாத்மாவை அடைந்து விடுகிறான். ஐஸ்வர்யங்கள் நிறைந்த சமுத்திரமும், இமயமலையும் ரத்தினங்களின் நிதி என்று கூறப்படுவது போல மகாபாரதமும் பலவகையான உபதேசங்கள் ஆகிய ரத்தினங்களின் நிதி என்று கூறப்படுகிறது.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண த்வையானர் மூலம் பிரசித்தம் செய்யப்பட்ட மகாபாரதம் என்னும் இந்த பஞ்சம வேதத்தைக் கூறுபவனுக்குப் பொருள் கிடைக்கிறது. கவனத்துடன் இந்த பாரத கதையை படிப்பவன் மோகூருபமான சிறந்த சித்தியை ஐயமின்றிப் பெற்று விடுகிறான்.

வேதவியாசரின் வாயிலிருந்து வெளிவந்த இந்த இணையற்றதும், புனிதமானதும், புண்ணியம் அளிப்பதும், பாவத்தை அழிப்பதும், கல்யாணமயமானது மான மகாபாரதத்தை மற்றவர்கள் கூறக்கேட்பவனுக்கு, புஷ்கர தீர்த்தத்தின் நீரில் முழுக்குப் போட வேண்டிய அவசியம் என்ன இருக்கிறது?

பசுக்களின் கொம்புகளைத் தங்கத்தால் மூடி, வேதமறிந்த பிராமணனுக்கு அத்தகைய 100 பசுக்களை தானம் அளிப்பதும் ஒவ்வொரு நாளும் மகாபாரதக் கதையைக் கேட்பதும், இரண்டும் சமமான பலனையே அளிக்கின்றன.

3. மகாபாரதத்தின் மகிமை-II

வைசம்பாயனர் ஜனமேஜயனுக்குக் கூறியது

பராசரரின் புதல்வர் மகரிஷி வியாசரின் சொற்கள் என்னும் குளத்தில் உதித்த மகாபாரதம் என்னும் இந்த மாசற்ற தாமரை கீதார்த்தம் என்னும் இனிய மணம் உடையது; பலவகையான கதைகள் என்னும் மகரந்தம் நிரம்பியது; ஹரி கதை என்னும் சூரிய ஒளியால் மலர்ந்தது; நல்லோர்கள் என்பவர்களால் அதன் தேன் மகிழ்ச்சியோடு பருகப்படுகிறது. இது கலிகாலத்தில் பாவம் என்னும் மாசை அழிக்கவல்லது. எப்போதும் நன்மையைச் செய்வது; பகவான் விஷ்ணுவின் தெய்வீகமான கதைகள் வர்ணிக்கப்படுவது; கல்யாணமயமான ச்ருதிகளின் சாரம் கூறப்படுவது. இந்த உலகத்தில் பரம பதத்தை விரும்பும் மனிதன் மகாபாரதத்தைக் கேட்க வேண்டும்.

18 புராணங்களை இயற்றியவரும், வேதத்தின் பெரும் கடலுமான மகாத்மா ஸ்ரீ வியாச தேவர் “நீ தினமும் மகாபாரதத்தை கேள்” எனச் சிம்ம நாதம் செய்கிறார். அளவற்ற அறிவுடைய பகவான் வியாச தேவன் கூறிய இந்த மகாபாரதம் புனிதமான தர்ம சாஸ்திரமாகும்; சிறந்த அர்த்தசாஸ்திரம் ஆகும்; எல்லாவற்றிலும் சிறந்த உத்தமமான மோகூஷ சாஸ்திரமும் ஆகும். மகாபாரதம் எல்லா சாஸ்திரங்களின் சிரோ மணி ஆகும். அதனாலேயே வித்வான்கள் இதைப் படிக்கவும் கேட்கவும் செய்கிறார்கள். எதிர்காலத்திலும் படிக்கவும் கேட்கவும் செய்வார்கள். நியமங்களுடன் விரதம் மேற்கொண்டு மழைக் காலத்தின் நான்கு மாதங்களில் மகாபாரதத்தைப் படிக்கும் பிராமணன் எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுதலை பெறுகிறான்.

தூய்மை உடையவனாய் குரு வம்சத்தின் புகழை எப்போதும் கீர்த்தனம் செய்பவனின் வம்சம் அதிக விருத்தி அடைகிறது. உலகில் அவன் சிறந்த பூஜைக்குரியவனாகி விடுகிறான். தீர்க்க திருஷ்டியும், மோகூஷ வடிவமான பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ண த்வைபாயனர் தர்மத்தை மட்டுமே விரும்பி இந்த மகாபாரதத்தை இயற்றினார். தர்ம - அர்த்த - காமத்தின் தொடர்பான எந்த விஷயங்கள் இதில் கூறப்பட்டுள்ளனவோ, அவையே மற்ற எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளன. இதில் சொல்லப்படாதது எங்கும் எதிலும் சொல்லப்படவில்லை.

மகாபாரதம் பரம பவித்ரமானது; தர்மத்தின் பிரமாண ரூபம் ஆனது. எல்லா நற்குணங்களும் நிரம்பியது. நன்மையை விரும்பும் மனிதன் இதை அவசியம் கேட்க வேண்டும். ஏன் எனில் சூரியன் உதித்ததும் இருள் அழிந்து விடுவதைப் போல மகாபாரதத்தால் மனம், வாக்கு மற்றும் சரீரத்தால் செய்த பாவங்கள் அனைத்தும் அழிந்து விடுகின்றன. பெரும்

புனிதமான இந்த இதிகாசத்தை, புண்ணியத்தை விரும்பி, புனிதமான பிராமணனுக்குக் கூறுபவன் சனாதன தர்மத்தைப் பெற்று விடுகிறான்.

மகாபாரதக் கதை, பூமி, பசு, பிராமணன், சரஸ்வதி மற்றும் பகவான் கேசவன் ஆகியோரைக் கீர்த்தனம் செய்யும் மனிதன் ஒருபோதும் துயருறுவதில்லை. எப்போதும் ஸ்ரீ மகாபாரதத்தைக் கேட்கும் அல்லது கூறும் மனிதன் எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுபட்டு விஷ்ணுவின் பதத்தை அடைந்து விடுகிறான். அத்துடன் தன்னுடைய 11 பரம்பரையின் பித்ருக்கள் அனைவருடைய உத்தாரத்தையும் மனைவி மக்களுடன் தன்னுடைய உத்தாரத்தையும் செய்து விடுகிறான்.

கடலும் சுமேரு மலையும் ரத்தினங்களின் நிதியாகப் புகழ்பெற்றிருப்பது போல் மகாபாரதமும் ரத்தினங்களின் நிதி எனப் பிரசித்தி பெற்றுள்ளது மனிதன் இந்த பெரும் புனிதமான இதிகாசத்தைப் படிப்பதாலும் கேட்பதாலும் திருப்தி அடைவது போல சொர்க்கத்தை அடைவதாலும் திருப்தி அடைவதில்லை இந்த மகாபாரதத்தைப் படிக்கவும் கேட்கவும் செய்பவன் மனம், வாக்கு, காயத்தால் செய்த எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் மீதமில்லாமல் விடுதலை பெறுகிறான் அவனுடைய பாவங்கள் அனைத்தும் அழிந்து விடுகின்றன.

குற்றப்பார்வையின்றி, பரத வம்சத்தவர்களின் பெரும் வாழ்க்கை விஷயங்களைக் கேட்பவனும், படிப்பவனும் பூமியில் வியாதியின் பயம் கொள்வது இல்லை என்றால் பரலோக பயம் எங்கிருந்து வரும்?

இந்த மகாபாரதம் வேதத்திற்கு நிகரானது பஞ்சம வேதம் எனப் புகழப்படுவது; உத்தமமானது; அத்துடன் புனிதமானது; கேட்கத் தகுந்தது காதுகளுக்கு சுகம் அளிப்பது; புனிதமான சீலத்தை அதிகரிப்பது. ஆகவே இந்த மகாபாரத கிரந்தத்தை படிப்பவனுக்கு, தானம் அளிப்பவன் கடல் சூழ்ந்த உலகம் முழுவதையும் தானம் அளித்த பலனைப் பெற்று விடுகிறான். 18 புராணங்கள், தர்ம சாஸ்திரங்கள், அங்கங்களோடு வேதங்கள் இவை அனைத்திற்கும் மகாபாரதம் ஒன்றே ஈடாகிறது. ஏனெனில் இந்த நூல் பெருமை நிரம்பியது. ரகசியமான அசாதாரண பாரமுடையது. அதனாலேயே இது மகாபாரதம் என கூறப்படுகிறது.

மகாபாரதம் என்னும் சொல்லின் பொருளை அறிபவன் எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான். 'ஐய' என்னும் இந்த இதிகாசம் மோகூத்தை விரும்புவது. பிராமணன், மன்னன் மற்றும் கர்ப்பவதியான பெண்கள் மகாபாரதத்தை அவசியம் கேட்க வேண்டும். இதைக் கேட்பதால் சொர்க்கத்தை விரும்புகிறவன் சொர்க்கத்தையும், வெற்றியை விரும்புவான் வெற்றியையும், கர்ப்பவதி, புதல்வன் அல்லது பாக்கியசாலி

கன்னிகையையும் பெற்றுவிடுகிறார்கள். வேதம் அறிந்த பிராமணனுக்கு தங்கம் மூடிய கொம்பு உடைய 100 பசுக்களைக் கோ தானம் செய்வதும், நிரந்தரமாக மகாபாரத கதையைக் கேட்பதும் சமமான பலனை அளிப்பதாகும்.

வியாசர் இயற்றிய இந்த ஐந்தாவது வேதமான மகாபாரதத்தை தூய்மையான உள்ளத்துடன் தொடக்கம் முதல் முடிவு வரை கேட்பவனின் பிரம்மஹத்தி முதலிய கோடிக்கணக்கான பாவங்கள் அழிந்து விடுகின்றன. இந்த இதிகாசத்தை கேட்கும் புதல்வர்கள் தாய் தந்தையரின் சேவை செய்பவர்கள் ஆகிறார்கள். சேவகர்கள் தங்கள் எஜமானனக்குப் பிரியமான காரியத்தைச் செய்பவர்கள் ஆகிறார்கள். பெரும் பரத வம்சத்தினரின் வாழ்க்கைக் கதையை வர்ணிப்பதால் இது மகாபாரதம் என்று கூறப்படுகிறது.

இந்த மகாபாரதம் பவித்ரமான தேவர்கள், ராஜரிஷிகள், புண்ணியம் உடைய பிரம்ம ரிஷிகளின் வர்ணனைகளைக் கூறுகிறது. இதில் பகவான் கேசவனுடைய சரித்திரம், கீர்த்தனம் உள்ளது. இது பகவான் மகாதேவன் மற்றும் பார்வதி தேவியின் வருணனையையும் கூறுகிறது. கார்த்திகைப் பெண்களின் மூலம் கார்த்திகேயனின் பிறப்பும் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த இதிகாசத்தில் பிராமணர்கள், பசுக்கள் இவற்றின் மகிமை கூறப்பட்டுள்ளது. இது எல்லா ச்ருதிகளின் சமுதாயமாகும். ஆகவே நல்லறிவுடைய மனிதன் இதைப் படிக்கவும் கேட்கவும் வேண்டும்.

வெற்றியை விரும்புவார்கள் இந்த ஐய என்னும் இதிகாசத்தை அவசியம் கேட்க வேண்டும். இதைக் கேட்பதால் மனிதன் ராகுவின் கிரகணத்தில் இருந்து சந்திரன் விடுபடுவதைப் போல எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான். இந்த பெரும் புனிதமான இதிகாசத்தில் அர்த்தம் மற்றும் காமத்தின் சர்வாங்க பூர்ணமான உபதேசம் உள்ளது அதனால் இதைப் படிப்பவர்கள் மற்றும் கேட்பவர்களின் அறிவு பரமாத்மாவில் ஈடுபடுகிறது. ஆகவே மகாபாரத சர்வணமும், கீர்த்தனமும் (கேட்பதும், படிப்பதும்) செய்ய வேண்டும்.

மகாபாரதம் கூறப்படும், கேட்கப்படும் வீட்டில் வெற்றி உள்ளது. ஸ்ரீ கிருஷ்ண த்வைபாயன வியாசர் சத்யவாதியாவார்; எல்லாம் அறிந்தவர்; சாஸ்திர விதியை அறிந்தவர்; தர்ம ஞானமுடையவர்; புலன்களின் மிகச்சிறந்த ஞானி; புனிதமானவர்; தவத்தின் மூலம் உள்ளத் தூய்மை அடைந்தவர். ஐஸ்வர்யம் மிகுந்தவர். சாஸ்திர யோகி, யோக நிஷ்டர், பல சாஸ்திரங்களை அறிந்தவர்; திவ்ய திருஷ்டி உடையவர் ஆவார்.

அவர் தன் திவ்ய திருஷ்டியால் பார்த்து, மகாத்மாக்களான பாண்டவர் மற்றும் பல்வேறு தேஜஸ்விகளும் ஐஸ்வர்யசாலிகளுமான கூடித்திரியர்களின் புகழை உலகத்தில் பிரசித்தி பெறச் செய்தார். அவர் இதிகாசம் என்று

சுறப்படும் புகழ்பெற்ற இந்த புண்ணியமயமான, புனித மகாபாரதத்தை இயற்றினார். இதனாலேயே இது இத்தகைய உத்தமமானதாக உள்ளது. 18 புராணங்களையும் கேட்பதால் கிடைக்கும் பலன் மகாபாரதத்தைக் கேட்பதாலேயே வைஷ்ணவர்களுக்கு கிடைத்து விடுகிறது என்பதில் ஐயமில்லை.

பெண்களும் ஆண்களும் இந்த மகாபாரதத்தைக் கேட்பதால் வைஷ்ணவ பதத்தை அடைந்து விடுகிறார்கள். புதல்வனை விரும்பும் பெண்கள் பகவான் விஷ்ணுவின் புகழ் உருவான மகாபாரதத்தை அவசியம் கேட்க வேண்டும். தர்மத்தை விரும்பும் மனிதன் இந்த இதிகாசம் முழுவதையும் கேட்க வேண்டும். இதனால் சித்தி உண்டாகிறது. சிரத்தையோடும், புண்ணிய எண்ணத்துடனும் இந்த அற்புதமான இதிகாசத்தைக் கேட்பவனும், கூறுபவனும் ராஜசூயம் மற்றும் அஸ்வமேத யாகத்தின் பலனை அடைந்து விடுகிறான். சக்திசாலியான ஸ்ரீ கிருஷ்ண த்வைபாயன வியாசர் புனிதத் தன்மையோடு மூன்று ஆண்டுகள் தொடர்ந்து ஈடுபட்டு இதனை இயற்றி தன் மனவிருப்பம் நிறைவேறப் பெற்றவரானார். வியாச மகரிஷி தவத்தையும், நியமத்தையும் தரித்து இதை இயற்றியுள்ளார். ஆகவே, பிராமணர்களும் நியமத்துடன் இருந்து இதை ஸ்வரணமும், கீர்த்தனமும் செய்ய வேண்டும்.

இந்த இதிகாசத்தை கேட்கும் மன்னன் பூமியை வென்று விடுகிறான். பகைவர்களைத் தோல்வியுறச் செய்கிறான். அவனுக்குப் புதல்வர்களும், நன்மையும் கிடைக்கின்றன. அரசியர் இந்த இதிகாசத்தை கேட்பதால் வீரபுத்திரர்களைப் பெறுகின்றனர். ஒவ்வொரு பர்வத்திலும் இதைக் கூறும் வித்வான் பாவம் நீங்கி, சொர்க்கத்தை வென்று பிரம்மத்தை அடைகிறான். சிரார்த்த சமயத்தில் பிராமணர்களுக்கு இதன் ஒரு பகுதியையாவது கூறுபவனின் பித்ருக்கள் அன்னபானம் கிடைக்கப் பெறுகிறார்கள். இந்த புனித இதிகாசத்தைச் சிறந்த பிராமணன் மூலம் கேட்பவனின் எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறுகின்றன. புகழ் நிரம்பிய அவன் இறுதியில் ஐயம் இன்றி மோக்ஷத்தை அடைந்து விடுகிறான்.

மகாபாரதம் சிறந்த புண்ணியம் அளிப்பது. இதில் பலவகையான கதைகள் உள்ளன. தேவர்களும் மகாபாரதத்தை ஆஸ்ரயிக்கிறார்கள். . ஏனெனில் மகாபாரதத்தால் பரமபதம் கிடைக்கிறது. நான் கூறியவை அனைத்தும் உண்மையானவை. இது குறித்து எந்த விசாரமோ தர்க்கமோ செய்யத் தேவை இல்லை. என்னுடைய குருவும் மனிதர்கள் மகாபாரதத்தை முயற்சியுடன் கற்க வேண்டும் என்றே கூறியுள்ளார்.

வேதம், ராமாயணம், புனிதமான மகாபாரதம் இவை அனைத்திலும் முதலிலும், நடுவிலும், முடிவிலும் எல்லா இடங்களிலும் ஸ்ரீ ஹரியின் புகழே பாடப்படுகிறது. எனவே உத்தமமான புகழையும், மோகூத்தையும் விரும்பும் மனிதன் மகாபாரதத்தைக் கேட்பதற்கும், பாராயணம் செய்வதற்கும் எப்போதும் முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

4. மகாபாரதம் - நூலின் அறிமுகம் நூல் சொல்லப்பட்ட வரலாறு பெயர்க் காரணம் - சிறப்பு

ஆதி பருவம் அத்-1

சூதமுனிவர் நைமிசாரண்யத்திற்கு வருதல் :

ஒருமுறை நைமிசாரண்யத்தில் செளனகர் நடத்திய சத்ரயாகம் 12 ஆண்டுகள் நடைபெற்றது. இதில் பங்கேற்ற கடும் விரதங்களை அனுஷ்டிக்கும் பிரம்மரிஷிகள் சாவகாசமாக அமர்ந்திருந்தனர். அச்சமயம் சூதகுலத்தினரான லோமஹர்ஷணரின் புதல்வர் ‘உக்ரஸ்ரவா’ அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அவர் புராணம் கூறுவதில் திறமை உடையவர். அவரை மரியாதையுடன் வரவேற்ற மகரிஷிகளும், தவசிகளும் அவரிடம் கதை கூறுமாறு கேட்டனர். அவருக்கு ஆசனம் அளித்து உபசரித்தனர். சூதமுனிவர் களைப்பின்றி உற்சாகத்துடன் இருப்பதைக் கண்ட ஒரு ரிஷி “தாங்கள் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்? என்று கேட்டார்.

சூதமுனிவர் ரிஷிகளுக்கு உரைத்த மறுமொழி :

சூதமுனிவர், “நான் ராஜரிஷியான பரீகூழித்தின் புதல்வர் ஜனமேஜயன் செய்த சர்ப்பயாகத்தில் பங்கேற்று, யாக சமயத்தில் வியாசமகரிஷியின் சீடரான வைசம்பாயனர், வியாச மகரிஷி இயற்றிய மகாபாரதக் கதையை கூறக் கேட்டு விட்டு வருகிறேன். நான் பல தீர்த்தங்களில் நீராடி, புண்ணிய பூமியான சமந்த பஞ்சகக்ஷேத்திரமான குருக்ஷேத்திரத்தைத் தரிசித்து அங்கிருந்து உங்களை தரிசனம் செய்ய விரும்பி இங்கு வந்தேன். இப்போது நீங்கள் அனுஷ்டானங்களை முடித்து ஓய்வாக இருக்கிறீர்கள். நான் தர்ம, அர்த்தம் நிறைந்த புராணக் கதைகளைச் சொல்லவா? அல்லது பெருமை மிகுந்த ரிஷி, சக்கரவர்த்திகளின் வரலாற்றைக் கூறவா?” எனக் கேட்டார்.

ரிஷிகள் மகாபாரதக் கதையைக் கூறுமாறு சூதரிடம் கேட்டல் :

ரிஷிகள் அவரிடம் கூறினர், “சூதரே! ஸ்ரீ கிருஷ்ணத்வைபாயனர் இயற்றிய இதிகாச புராணங்களில், தேவர்களாலும், ரிஷிகளாலும் புகழப்பட்டதும், கதைகளில் சிறந்ததும், சொற்பொருள் நிறைந்ததும், ஆத்ம பரமாத்ம நிர்ணயம் உடையதும், வேத சாஸ்திரத்திற்கு அனுகூலமானதும் ஆகிய மகாபாரத இதிகாசத்தை நாங்கள் கேட்க விரும்புகிறோம். அது புண்ணிய ரூபமானது; நான்கு வேதாசாரமும் நிறைந்தது. பாவத்தையும் பயத்தையும் அழிக்க கூடியது”, என்றனர்.

சூத முனிவர் ஸ்ரீ விஷ்ணுவைத் துதித்தல்; மகாபாரதத்தின் சிறப்பைப் புகழ்தல்:

-சூதர் கூறத் தொடங்கினார்; “எல்லோருடைய ஆதி காரணரும் அந்தர்யாமியும், நியந்தாவும், யாகங்களில் அழைக்கப்படுபவரும் ஏகாக்ஷர பிரம்மமும், ஸனாதனரும், சத் - அசத் இரண்டிலும் இருப்பவரும் இவ்விரண்டில் இருந்தும் தனித்திருப்பவரும், உலகில் இருந்து தனித்திராதவரும் ஸ்தூல - சூக்ஷ்ம உலகைச் சிருஷ்டிப்பவரும், புராண புருஷரும் பரமேஸ்வரரும், பாவமற்ற சத்த பிரம்மமுமான ஸ்ரீ விஷ்ணு பகவானை வணங்கி வியாச மகரிஷியின் இதிகாசத்தை நான் வர்ணிக்கிறேன்.

உலகில் இந்நூல் பலரால் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது; வர்ணிக்கப்படுகிறது; இனியும் வர்ணிக்கப்படும். இது மூவுலகத்திலும் ஞானரூபத்தில் பெருமை பெற்றுள்ளது. த்விஜாதியினரால் சுருக்கமாகவும் விரிவாகவும் படிக்கவும், கேட்கவும், இதயத்தில் தரிக்கவும் கூடிய சிறப்புடையது; சுப சொற்கள் உடையது; மொழி வளம் உடையது. பல சந்தங்கள் நிறைந்தது. எனவே, படித்தவர்களின் அன்புக்குரியது.

வியாச பகவான் ஞான திருஷ்டியால் அண்டத்தின் தோற்றத்தைக் கண்டது:

சூதமுனிவர் மேலும் கூறலானார்; “ஸ்நானம் செய்து தூய்மையான வியாசர் இமயத்தின் மலைக்குகையில் தர்ப்பாசனத்தில் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார். தியான லோகத்தில் நிலைத்து மகாபாரத இதிகாசத்தின் ஸ்வரூபத்தைத் தொடக்கம் முதல் இறுதி வரை கண்ணால் காண்பது போல் கண்டார்.

சிருஷ்டியின் தோற்றத்தையும் கண்டார். சிருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் பொருளோ, பெயரோ, ஒளியோ இல்லை. முதலில் ஒரு பெரிய அண்டம் தோன்றியது. இதுவே நால்வகைப் பிராணி சமுதாயத்தின் காரணமாயிற்று. இதில் சத்திய ஸ்வரூபமான ஒளிமயமான சனாதன பிரம்மம் அந்தர்யாமியாகப் பிரவேசித்துள்ளது பிரம்மம் தானே அண்டத்தை அமைத்து அதில் பிரவேசித்தது. அந்த பிரம்மம் அற்புதமானது; சிந்தனைக் கெட்டாதது; எங்கும் வியாபித்திருப்பது; வெளிப்படாதது; சூக்ஷ்மமானது; ஸத் - அஸத் ரூபத்தில் காணப்படுவது அனைத்தும் அதுவேயாகும்.

அந்த அண்டத்தில் இருந்து முதல் சரீர்தாரி, பிரஜைகளைக் காக்கும் பிரபு, தேவகுரு, பிரம்மா, ருத்ரன், மனு பிரஜாபதி, பரமேஷ்டி பிரசேதச புதல்வர்கள் தோன்றினர். பின்னர் தக்ஷனும் அவனுடைய ஏழு புதல்வர்களும்

தோன்றினர். பிறகு 8 ரிஷிகளும், 14 மனுக்களும் ஆகிய 21 பிரஜாபதிகள் தோன்றினர். மத்ஸ்ய, கூர்ம அவதாரத்தில் விஷ்ணுவும் அவரது விபூதி ரூபமான விஸ்வே தேவர்களும், ஆதித்யர் வசு மற்றும் அஸ்வினி குமாரர்களும் வரிசையாகத் தோன்றினர். பிறகு யக்ஷர், பிசாசர், குஹ்யர், பித்ருக்கள், சதாசாரம், தத்துவஞானம் உடைய பிரம்ம ரிஷிகளும், ராஜரிஷிகளும் தோன்றினர்.

அந்த பிரம்மாண்டத்திலிருந்தே நீர், பூமி, அந்தரிக்ஷம் மற்றும் திசைகளும் தோன்றின. ஆண்டு, ருது, மாதம், பக்ஷம், இரவு, பகல் போன்றவையும் தோன்றின. காணப்படும் ஸ்தாவர ஜங்கம உலகமனைத்தும் பிரளயம் வரும்போது காரணத்தில் லயமாகின்றன. பருவ காலத்தில் பழம், பூ போன்றவை தோன்றி அப்பருவகாலம் முடிந்ததும் அவை மறைந்து விடுவது போல கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் தோன்றும் பொருட்கள் கல்பத்தின் முடிவில் பழையபடி லயமாகி விடுகின்றன. இவ்வாறு அனாதி அனந்த காலச் சக்கரம் பிரவாக ரூபத்தில் சுழன்று வருகிறது. இதிலேயே பிராணிகள் தோன்றி மறைகின்றன. இதற்குத் தோற்றமும் அழிவும் கிடையாது.

தேவர்கள் மற்றும் மனிதர்களின் சிருஷ்டி; வம்சங்களின் தோற்றம்:

தேவர்களின் சிருஷ்டி 33 ஆயிரம், 33 நூறு, 33 என்று கூறப்படுகிறது. முற்காலத்தில் சூரியன் பகல்புத்ரன், ப்ருஹத், பானு, சக்ஷ, ஆத்மா, விபாவஸு, ஸவிதா, ருக், அர்க, பானு, ஆஷாவஹ், ரவி என்னும் சொற்களால் கூறப்பட்டார். இவற்றில் ரவி மஹ்யர் எனப்பட்டார். மஹ என்பது பூமியில் உயிர்களின் தோற்றத்தைக் குறிப்பது.

ரவியின் மகன் தேவப்ராட், தேவப்பிராட்டின் மகன் சுப்ராட் ஆவர். சுப்ராட்டிற்கு மூன்று புதல்வர்கள்; தசஜ் யோதி, சதஜ் யோதி, ஸகஸ்ர ஜோதி என்பவர்கள். இவர்களில் தசஜ் யோதிக்கு பத்தாயிரம் புதல்வர்களும், சதஜோதிக்கு ஒரு லக்ஷம் புதல்வர்களும், ஸஹஸ்ர ஜோதிக்கு 10 லட்சம் புதல்வர்களும் தோன்றினர். இவர்களிடமிருந்து குருவம்சம், யது வம்சம், பரத வம்சம், யயாதி, இக்ஷவாகு மற்றும் ராஜரிஷிகளின் வம்சம் தோன்றியது. இவர்களிடமிருந்து பல வம்சங்கள் தோன்றி விரிவடைந்தன. பகவான் வேதவியாசர் தன் ஞான திருஷ்டியால் கண்ட தர்ம, அர்த்த, காமம் என்ற மூன்று வகை ரகசியம். கர்ம உபாசனை, ஞான ரூபமான வேதம், யோகம், அர்த்தம், தர்மம், காமம் என்னும் மூன்று புருஷார்த்தங்களை எடுத்துக் கூறும் சாஸ்திரங்கள், ஆயுர்வேதம், தனூர் வேதம், ஸ்தாபத்ய வேதம், கந்தர்வ வேதம் முதலிய லௌகிக சாஸ்திரங்கள் அனைத்தும் தசஜ்யோதி முதலியவர்களிடமிருந்தே தோன்றின.

இந்தப் பெரும் ஞானத்தை வியாச மகரிஷி சுருக்கமாகவும்,

விரிவாகவும் மகாபாரதத்தில் வர்ணித்துள்ளார். சிலர் “நாராயண நமஸ்க்ருத்ய என்ற முதல் ஸ்லோகத்தில் இருந்தும், சிலர் ஆஸ்தீக பருவத்தில் இருந்தும் சிலர் உபரி சிரவசுவின் கதையிலிருந்தும் தொடங்கி இந்நூலைப் படிக்கின்றனர். சிலர் மகாபாரதத்தைக் கூறுவதிலும், சிலர் மனனம் செய்வதிலும் திறமை உடையவர்களாக உள்ளனர். வியாச முனிவர் தன் தவத்தின் சக்தியால் பழமையான வேதத்தை விரிவாக்கி, உலகைப் பாவனமாக்கும் இந்த புனித இதிகாசத்தை அமைத்துள்ளார்.

வியாசரின் யோசனை; பிரம்மாவின் வருகை; வியாசருக்கு ஆலோசனை:

பராசரரின் புதல்வர் வியாச மகரிஷி தன் இதிகாசத்தை எழுதி, யாருக்குக் கற்பிப்பது, எப்படி மக்களிடையே பரவச் செய்வது என்று யோசித்தார். இதை அறிந்த பிரம்மா தானே வியாசரின் ஆசிரமத்திற்கு எழுந்தருளினார். வியாசர் பிரம்மாவை வரவேற்று கை குவித்து வணங்கி ஆசனம் அளித்தார். பிரம்மாவை வலம்வந்து வணங்கினார். பிறகு பிரம்மாவிடம், “பகவான்! நான் உலகனைத்தாலும் போற்றத்தக்க ஒரு நூலை அமைத்துள்ளேன். இதில் வேதங்களின் ரகசியத்தையும், பல சாஸ்திரங்களின் சாரத்தையும் ஸ்தாபித்துள்ளேன்.

வேதமும் அதன் அங்கங்களும், உபநிஷத்களும் இதில் விரிவாக நிரூபணமாகியுள்ளன. இதில் இறந்த, நிகழ், எதிர் காலங்களில் வர்ணனையும், முதுமை, மரணம், பயம், பிணி இவற்றின் உண்மை, பொய் போன்றவையும் கூறப்பட்டுள்ளன. பல்வேறு தர்ம ஆசிரமங்களின் வர்ணனையும், நான்கு வருணங்களின் கடமைகளும் புராணங்களின் முழு மூல தத்துவமும் உரைக்கப்பட்டுள்ளன. தவ, பிரம்மச்சரிய ரூபம், அனுஷ்டானம், அவற்றின் பலன், பூமி, சந்திரன், கிரகம், நக்சத்திரம், சத்ய, த்ரேதா,த்வாபர, கலியுகங்களின் பரிமாணம், ப்ரமாணம், ருக், யஜுர், சாம வேதங்களின் அத்யாத்மிக அபிப்பிராயம் அத்யாத்ம சாஸ்திரம் ஆகிய அனைத்தும் இதில் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன.

நியாயம், கல்வி, மருத்துவம், தானம், பாசுபதம் போன்றவற்றின் நிரூபணம், தேவ மனிதப் பிறவிகளுக்கான காரணம், புனித தீர்த்தங்கள், தேசம், நதி, மலை, வனம், கடல் ஆகியவற்றின் வருணனை சிறந்த நகரம், கோட்டை அமைத்தல், போர்த்திறமை, பற்பல மொழி, ஜாதிகளின் சிறப்பு, உலக விவகாரத்திற்கு அவசியமான பல பயனுள்ள விஷயங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இதை யாரால் எழுத முடியும் என்று கவலையாக உள்ளது” என பிரம்மாவிடம் தெரிவித்தார்.

பிரம்மா, வியாசரிடம், “வியாசரே! உலகில் சிறந்த தவம், குலப் பெருமை உடைய பல ரிஷிகளும் முனிவர்களும் இருக்கின்றனர். அவர்களின்

நீயே சிறந்தவன். உலகம், ஜீவன் மற்றும் ஈஸ்வர தத்துவ ஞானத்தை அறிந்தவன். நீ வாழ்க்கை முழுவதும் சத்தியத்தையே கூறியுள்ளாய். நீ கூறியபடி இது சிறந்த காவியம் ஆகும். உலகின் மிகச்சிறந்த கவியும் இதைவிடச் சிறந்த படைப்பைச் செய்ய முடியாது. நீ உன் காவியத்தை எழுத விக்னேஸ்வரரை ஸ்மரணம் செய்” என்று கூறி சத்ய லோகம் சென்றுவிட்டார்.

வியாசர் கணேசரைத் தியானித்தல்; விநாயகப் பெருமான் அருள் புரிதல்

வியாச மகரிஷி பிரம்மா கூறியவாறு கணேசப் பெருமானைத் தியானம் செய்தார். கணேசரும் வியாசர் முன்பு எழுந்தருளினார். அவரை வரவேற்று வணங்கிய அவரிடம், “கணநாதா! மனத்தில் நான் நிர்மாணித்துள்ள மகாபாரதம் என்னும் நூலை நான் கூறிக்கொண்டே செல்ல தாங்கள் எழுதியருள வேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்தார். விநாயகரும் ஒரு வினாடி கூட என் எழுதுகோல் தடைபடாமல் நூல் கூறப்பட்டால் நான் இதை எழுதுவேன்” என நிபந்தனையுடன் மகாபாரதத்தை எழுதச் சம்மதித்தார்.

வியாசரும், விநாயகரிடம் “எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் புரிந்து கொள்ளாமல் ஒரு அகூரம் கூட எழுதக்கூடாது” என்று உரைத்தார். விநாயகரும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டார். வியாசர் வெளிப்படையான ஒரு பொருளும், உட்பொருள் வேறு விதமாகவும் அமைந்த பல ஸ்லோகங்களைக் கூறலானார். இவ்வாறு அமைந்த 8000 ஸ்லோகங்களின் பொருளை வியாச மகரிஷியும், சுகதேவரும் மட்டுமே அறிவர். எல்லாம் அறிந்த கணேசர் ஒரு வினாடி ஸ்லோகத்தின் பொருளைப் பற்றிச் சிந்தித்தபோது வியாசர் பல ஸ்லோகங்களை அமைத்து விட்டார்.

மகாபாரதத்தின் சிறப்பு

நூல் எழுதப்பட்ட வரலாற்றை விவரித்த சூதமுனிவர் மகாபாரதத்தின் சிறப்பை வர்ணிக்கலானார்; “மகாபாரதம் என்னும் மரத்தின் விதை ஆதிபர்வத்தின் சங்க்ரஹ அத்தியாயம். வேர் பௌலோம ஆஸ்தீக பருவங்கள். இதன் தண்டு சம்பவ பருவம். இரண்டாவது மற்றும் மூன்றாவது சபா பருவம் மற்றும் வனபர்வங்கள் பறவைகள் வாழத் தகுந்த மரப்பொந்தாகும். விராட, உத்யோக பர்வங்கள் இதன் சார பாகம், பீஷ்ம பர்வம் இதன் பெரிய கிளை; துரோணபருவம் இதன் இலைகள்; கர்ணபருவம் இதன் வெண்மையான மலர்கள். சல்யபர்வம் இம்மலர்களின் நறுமணம் ஆகும். ஸ்த்ரீபர்வமும், ஐஷிகபர்வமும் இதன் நிழல். சாந்தி பர்வம் இதன் பெரிய பழம். அஸ்வமேத பருவம் இதன் அம்ருத ரசம். ஆசிரம வாசிக

பருவம் அமரக்கூடிய இடம். மௌஸல பருவம் சுருதி என்னும் மிக உயரமான கிளைகளின் முடிவு. சீலமும், கல்வியும் நிறைந்த பிராமணர்கள் இதை அனுபவிக்கிறார்கள்.

வியாசர் வைசம்பாயனருக்கு அளித்த ஆணை:

பாண்டவர்கள் பரமபதம் அடைந்ததும், வியாசர் மகாபாரதப் பிரவசனம் செய்தார். பிராமணர்களும், ஜனமேஜயனும் வினவியதால் வியாசர் தன் சிஷ்யர் வைசம்பாயனருக்கு மகாபாரதக் கதையைக் கூற ஆணையிட்டார். ஜனமேஜயனின் யாக உறுப்பினரில் வைசம்பாயனரும் ஒருவர் ஆதலால் அவர் அவகாசம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் ஜனமேஜயனுக்கும் மற்ற ரிஷிகளுக்கும் இந்தக் கதையைக் கூறினார். இந்த நூலில் குரு வம்ச விஸ்தாரம், விதுரரின் உயர்ந்த ஞானம், வாசுதேவ கிருஷ்ணனின் மகிமை, பாண்டவரின் சத்ய பராயணம், துரியோதனாதியரின் தீய நடத்தை ஆகியவற்றைத் தெளிவாக கூறியுள்ளார்.

புண்ணியம் செய்த நல்லவர்களின் கதைகளோடு லக்ஷம் ஸ்லோகங்களில் தோன்றிய முதல் மகாபாரதம் இதுவே ஆகும். பிறகு உபகதைகள் இன்றி 24 ஆயிரம் சுலோகங்களால் வியாசர் எழுதிய நூல் பாரதம் எனப்படுகிறது. முதன் முதலில் தன் புதல்வன் சுகதேவருக்கு இந்நூலைப் பாடம் செய்வித்தார். பிறகு தகுதியுள்ள மற்றவருக்கு இதை உபதேசித்தார். பிறகு 60 லக்ஷம் சுலோகங்களால் மற்றொரு சம்ஹிதையைப் படித்தார். அதன் 30 லக்ஷம் சுலோகங்கள் தேவலோகத்திலும், பித்ருலோகத்தில் 15 லக்ஷம் ஸ்லோகங்களும், கந்தர்வ லோகத்தில் 14 லட்சம் ஸ்லோகங்களும் பிரசித்தமாயின. மனிதலோகத்தில் ஒரு லக்ஷம் சுலோகங்கள் உடைய ஆதிபாரதம் மதிப்புடன் விளங்குகிறது.

தேவர்களுக்கு நாரத முனிவரும், பித்ருக்களுக்கு அசித தேவலரும் கந்தர்வ, யக்ஷ, ராக்ஷஸர்களுக்கு சுகதேவரும் மகாபாரதத்தை உரைத்தனர். பூவுலகில் வேதவியாசரின் சீடரான வைசம்பாயனரே இந்நூலைப் பிரவசனம் செய்துள்ளார். “இவ்வாறு நூல் எழுதப்பட்டதையும், முவுலகிலும் அது புகழ் பெற்றதையும் சூதர் நைமிசாரண்யத்தில் கூடியிருந்த ரிஷிகள் இடையே வருணித்தார். மேலும் திருதராஷ்டிரன் சஞ்சயனுக்குக் கவலையுடன் கூறிய சொற்களின் மூலம் பாண்டவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட குற்றங்களையும், பாண்டவர்களின் வெற்றியையும் மிகச் சுருக்கமாகக் கூறினார்.

மகாபாரதத்தின் பெருமையைச் சூத முனிவர் விவரித்தல்

மகாபாரத நூலின் சிறப்பம்சங்களையும், மகாபாரதம் என்ற பெயர்க்காரணத்தையும், மகாபாரதத்தை அறிந்து கொள்வதின் பலன்களையும் சூதமுனிவர் ரிஷிகளிடம் விவரித்தார்.

“இந்த நூலில் நற்செயல் புரியும் தேவர், தேவரிஷி, பிரம்மரிஷி மற்றும் மகாநாகங்களும் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளனர். சனாதன பரமாத்மாவான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனே இந்நூலில் கீர்த்தனம் செய்யப்பட்டுள்ளார். ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம், சத்வ, ரஜ, தம இவற்றின் காரியரூபமான பஞ்ச மகாபூதங்கள், அவற்றிற்கும் அவ்யக்த ப்ரக்ருதிக்கும் மூல காரணமான பரப்ரம்ம பரமாத்மா ஆகியவையும் நிரூபிக்கப்பட்டு உள்ளன. ஆதி பருவத்தின் முதல் அத்தியாயமான அனுக்ரமணிக பர்வத்தைத் தினமும் சிரத்தையுடன் படிப்பவர் பாவங்களில் இருந்து விடுபடுகிறார்.

தினமும் வியாசர் எழுதிய இந்த நூலைக் கேட்பவன் நீண்ட ஆயுளும், புகழும் பெற்று சொர்க்கம் அடைகிறான். முற்காலத்தில் தேவர்கள், தராசின் ஒரு தட்டில் 4 வேதங்களையும், மற்றொரு தட்டில் மகாபாரதத்தையும் வைத்தபோது பாரதம் வைத்த தட்டு தாழ்ந்து இருந்ததால் இதை மகாபாரதம் என்று அழைத்தனர்.

சத்தியம் என்ற தராசில் நிறுந்ததால் இது பெருமை, கம்பீரம் மற்றும் கௌரவத்தில் வேதங்களை விடச் சிறந்ததாயிற்று. பெருமை மற்றும் கம்பீரத்தின் சிறப்பினாலேயே இது மகாபாரதம் எனப்பட்டது. இந்நூலில் கூறியுள்ளதை அறிந்து கொள்பவன் எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுபடுகிறான்.

தவமும், சாஸ்திரக்கல்வியும் வர்ணாச்சரமத்திற்கு ஏற்ப வேதத்தில் கூறப்பட்ட இயல்பான விதிகளும், கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்த செல்வமும் மாசற்றவை. ஆனால் மற்றவரின் தீமைக்காக செய்யப்படும் தவம், சாஸ்திரப் பயிற்சி, வேதத்தின் கர்மங்கள், பிறரை வருத்திச் சேர்த்த செல்வம் அனைத்தும் பாவத்தையே அழிப்பனவாகும். பாவம் இன்றி செய்யப்படுபவையே நன்மை அளிக்கும். சூதமுனிவர் இந்த விஷயங்களைக் கூறி முடித்துப் பின் நூலின் அமைப்பைச் சுருக்கமாக விவரிக்கலானார்.

5. மகாபாரதம் நூலின் அமைப்பும் பருவங்களின் பெயர்களும்

ஆதி பருவம் அத்-2

மகாபாரதம் 18 பர்வங்களைக் கொண்டது. ஆதி பர்வம் முதலாவது; கடைசி 18 வது பருவம் சொர்க்காரோஹண பர்வமாகும்.

ஆதி பருவம் 18 துணை பர்வங்களைக் கொண்டது. அவை அனுக்ரக மணிகா பர்வம், பர்வ சங்க்ரஹ பருவம், பௌஷ்ய பருவம், பௌலோம பர்வம், ஆஸ்திக பர்வம், அம்சாவதரண பருவம், சம்பவ பருவம், ஐதுக்ருஹ பருவம், ஹிடும்பவத பருவம், பகவத் பருவம், சைத்ரரத பருவம், ஸ்வயம்வர பருவம், வைவாஹிக பருவம், விதுராகமன ராஜ்யலம்ப பர்வம், அர்ஜுன வனவாச பருவம், சுபத்ரா ஹரண பருவம், காண்டவதாஹ பருவம், மய தரிசன பருவம் என்பவை ஆகும்.

227 அத்தியாயங்களும், 8884 ஸ்லோகங்களும் கொண்டது ஆதி பருவமாகும். நூலின் தொடக்கம், நூலின் அறிமுகம், நூலின் பலன் ஜனமேஜயனின் சர்ப்பயாகம், யாகத்திற்கான காரண வரலாறு, பரீக்ஷித்தின் கதை, சர்ப்பங்களின் அழிவு, மன்னனிடம் ஆஸ்திகள் பெற்ற வரம்.

மகாபாரதத்தின் தொடக்கம், ஜனமேஜயன் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, வியாசர் வைசம்பாயனரிடம் மகாபாரதத்தைக் கூற ஆணையிடுதல், சத்தியவதி, வியாசர் பிறப்பு, அசுரரின் பாரத்தால் பூமி பிரம்மாவைச் சரணடைதல், பிரம்மா தேவர்களைப் பூமியில் பிறக்கக் கட்டளையிடுதல், யயாதி வரலாறு, பரத வம்ச - பாண்டு வம்சத்தின் பரம்பரை, பீஷ்மரின் பிறப்பு, பீஷ்மரின் சபதம் - திருதராஷ்டிரர் - பாண்டு - விதுரர் தோற்றம் - கர்ணன் பிறப்பு - காந்தாரியிடம் 100 புதல்வர்கள் தோன்றுதல் - பாண்டுவிற்கு, தேவர்கள் மூலம் குந்தி, மாத்ரியிடம் ஐந்து புதல்வர்கள் தோன்றுதல், பாண்டு மாத்ரி மரணம்.

பீமன் விஷமளிக்கப்படுதல், அரச குமாரர்களின் ஆயுத அரங்கேற்றம் வாரணாவதத்தில் பாண்டவர்களை அழிக்க முயற்சி, ஹிடும்பவதம் கடோதகஜன் தோற்றம் - பீமனால் பகாசுவதம் - துருபதன் யாகத்தில் திருஷ்டத்யும்னன் - திரௌபதி தோற்றம்; திரௌபதி சுயம்வரம் - பஞ்சபாண்டவர் திரௌபதி திருமணம் - விதுரர் துருபதனிடம் இருந்து பாண்டவர்களை ஹஸ்தினாபுரம் அழைத்து வருதல் - இந்திரப் பிரஸ்தம் உருவாக்கப்படுதல் - அர்ஜுனன் வனவாசம், அர்ஜுனன் உலூபியை மணத்தல், மணிப்பூரில் சித்ராங்கதாவை மணந்து பப்ரு வாகனனைப் பெறுதல், அர்ஜுனன் பிரபாசக்ஷேத்திரம் செல்லுதல், அர்ஜுனன் சுபத்ராவை

அபகரித்தல், துவாரகையில் அர்ஜுனன் சுபத்ரா திருமணம், திரௌபதியின் புதல்வர்கள், அபிமன்யு பிறப்பு. அக்னியின் வேண்டுகோளை ஏற்று கிருஷ்ணார்ஜுனர்கள் காண்டவவனம் எரித்தல் மயன்காக்கப்படுதல் கிருஷ்ணார்ஜுனர்கள் இந்திரனிடம் வரம் பெறுதல் ஆகிய முக்கியமான நிகழ்வுகள் ஆதி பருவத்தில் கூறப்படுகின்றன.

சபா பருவம் - மகாபாரதத்தின் இரண்டாவது பருவம் சபா பருவம் ஆகும். இப்பருவம் 10 துணை பருவங்களையும் 81 அத்தியாயங்களையும் கொண்டது சபாக்கிரியா பருவம், லோக பாலசபாக்கியான பருவம், ராஜசூயாரம்ப பருவம், ஜராசந்தவத பருவம், திக் விஜய பருவம், ராஜசூய பருவம், அர்க்காபிஹரண பருவம், சிசுபால வத பருவம், த்யூத பருவம், அனுத்யூத பருவம் என்பவை துணை பருவங்கள் ஆகும். இது 2511 ஸ்லோகங்களைக் கொண்டது.

பாண்டவர்கள் சபா நிர்மாணித்தல், நாரதர் லோக பாலர்களின் சபையை வருணித்தல், ராஜசூய யாகம் தொடங்குதல், ஜராசந்த வதம், பாண்டவரின் திக் விஜயம், அக்ர பூஜை அளிக்கப்படும் விஷயத்தில் சிசுபாலன் வதம், துரியோதனனின் பொறாமை, பீமனால் துரியோதனன் பரிகசிக்கப்படுதல், சூது தொடங்குதல், யுதிஷ்டிரரின் தோல்வி, இரண்டாம் முறை சூது நடைபெறுதல், பாண்டவர் வனவாசம் செல்லுதல் முதலிய நிகழ்ச்சிகள் இப்பருவத்தில் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

மூன்றாவது வனபருவம் :

22 துணை பருவங்களையும் 315 அத்தியாயங்களையும் கொண்டது. அரண்ய பருவம், கிரீமீர் வத பருவம், அர்ஜுன அபிகமன பருவம், கைராத பருவம், இந்திரலோக அபிகமன பருவம், நளோபாக்கியான பருவம், தீர்த்தயாத்திரை பருவம், ஜடாகர வத பருவம், யக்ஷ யுத்த பருவம், நிவாத கவச யுத்த பருவம், ஆஜகர பருவம், மார்க்கண்டேய சமாஸ்யா பருவம், திரௌபதி சத்யபாமா சம்வாத பருவம், கோஷயாத்ரா பருவம், ம்ருக ஸ்வப்னோத்பவ பருவம், திரௌபதி ஹரண பருவம், ஐயத்ருத விமோசன பருவம், ராமோபாக்கியான பருவம், பதிவிரதா மகாத்மிய பருவம், குண்டலாஹரண பருவம், ஆரணேய பருவம் என்பவை துணைபருவங்கள். 11664 ஸ்லோகங்கள் கொண்டது.

யுதிஷ்டிரர் சூரியனை உபாசித்து அக்ஷய பாத்திரம் பெறுதல், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பாண்டவர்களைச் சந்தித்தல், சௌபவதம், கிரீமீர் வதம், திரௌபதி புதல்வர்கள் திருஷ்டத்யும்னனிடமும், சுபத்ரா, அபிமன்யு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உடனும் செல்லுதல், பாண்டவர் த்வைத வனம் செல்லுதல், ப்ரதிஸ்மருதி மந்திர உபதேசம் பெற்று அர்ஜுனன் திவ்யாஸ்திரங்களைப்

பெறப் புறப்படுதல், லோகபாலர்களிடமும், மகா தேவனிடமும் திவ்ய அஸ்திரங்களைப் பெறுதல், அர்ஜுனன் இந்திரலோகம் செல்லுதல், நள - தமயந்தி வரலாறு, லோமஷரிஷி மூலம் அர்ஜுனனைப் பற்றி அறிதல்.

பாண்டவர் தீர்த்த யாத்திரை செல்லுதல், இந்திரன் கர்ணனின் கவச குண்டலங்களைப் பெறுதல், அகத்தியர், ரிஷ்யசங்கர், பரசுராமர் சரித்திரம், ச்யவனர், மாந்தாதா, அஷ்டாவக்ரர் வரலாறு, சிபி மன்னனின் தருமம், பாண்டவர் கந்தமாதன யாத்திரை, பீமன் அனுமனை தரிசித்தல், ஐடாசுர வதம், பாண்டவர் வருஷ பர்வா ஆர்ஷ்டிசேன ஆசிரமம் செல்லுதல், பாண்டவர் குபேரர் சந்திப்பு, அர்ஜுனன் சகோதரரிடம் மீண்டும் வருதல், தன் வெற்றிகளைக் கூறுதல், பாண்டவர் இமயத்தில் இருந்து இறங்குதல்.

யுதிஷ்டிரர் நகுஷனின் வினாக்களுக்கு விடையளித்தல், காம்யக வனம் வருதல், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பாண்டவர்களைச் சந்தித்தல், மார்க்கண்டேயர் பாண்டவர்களிடம் பல வரலாறுகளைக் கூறுதல், பாண்டவர் த்வைத வனம் திரும்புதல், துரியோதனன் கோஷ யாத்திரையில் கந்தருவனால் கைது செய்யப்பட்டு அர்ஜுனனால் விடுதலை பெறுதல், பாண்டவர் மீண்டும் காம்யக வனம் வருதல், துர்வாசர் உபாக்கியானம், ஜயத்ரதன் திரௌபதியை அபகரித்தல், பீமன் திரௌபதியை மீட்டு ஜயத்ரதனுக்கு ஐந்து குடுமி வைத்தல், ஸ்ரீ ராம சரித்திரம் இந்திரன் கர்ணனுக்கு சக்தி ஆயுதமளித்தல், தர்மராஜர் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசம், பாண்டவர் மேற்கே செல்லுதல் முதலிய நிகழ்வுகள் வன பருவத்தில் விவரிக்கப்படுகின்றன.

நான்காவது பருவம் விராட பருவம்:

நான்கு துணை பருவங்களையும், 72 அத்தியாயங்களையும், 2050 ஸ்லோகங்களையும் கொண்டது. பாண்டவ பிரவேச பருவம், சமயபாலன பருவம், கீசகவத பருவம், கோஹரண பருவம் என்பவை துணை பருவங்கள். பாண்டவர்களின் அஞ்ஞாத வாசகாலத்தை விவரிப்பது. பாண்டவர்கள் வேறு உருவில் விராடரிடம் சேவை புரிதல், பீமனால் கீசக வதம், த்ரிகர்த்தன் சுசர்மா விராடரின் பசுக்களை அபகரித்தல், பீமனால் விடுவிக்கப்படுதல் கௌரவர்களின் 6 மகாரதிகளை அர்ஜுனன் வெல்லுதல், அஞ்ஞாத வாசகாலம் முடிந்து பாண்டவர் வெளிப்படுதல், அபிமன்யு - உத்தரை திருமணம் ஆகியவை இப்பருவத்தில் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

ஐந்தாவது பருவம் உத்தியோக பருவமாகும் :

10 துணை பருவங்களையும், 196 அத்தியாயங்களையும், 6698 ஸ்லோகங்களும் பெற்றது. பாண்டவர் உபல்லவ நகரில் ஆலோசனை மேற்கொள்ளுதல், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் போரில் உதவி கேட்டு, துரியோதனன்

ஒரு அக்ஷேபஹிணி சேனையையும், அர்ஜுனன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை சாரதியாகவும் பெறுதல், துரியோதனன் மத்ர மன்னன் சல்யனைக் கபடமாக தனக்குத் துணையாகக் கொள்ளுதல், பாண்டவர்கள் துருபதனின் புரோகிதரை, திருதராஷ்டிரனிடத்தில் தூதராக அனுப்புதல், திருதராஷ்டிரன் சஞ்சயனைத் தன் தூதுவனாக அனுப்புதல், பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தானே தூதுவராக ஹஸ்தினாபுரம் செல்லுதல், திருதராஷ்டிரனுக்குப் பார்வை வரம் அளித்து விஸ்வரூப தரிசனம் தருதல், கர்ணனிடம் பாண்டவருடன் வருமாறு அழைத்தல், கர்ணன் மறுப்பு, உலூகன் தூது; காசிராஜன் புதல்வியும் பீஷ்மரால் மறுக்கப்பட்டவளுமான அம்பையின் வரலாறு ஆகியவை இப்பருவத்தில் விவரிக்கப்படுகின்றன.

சேனோத் யோக பருவம், சஞ்சய யான பருவம், பிரஜாகர பருவம், சனத் சுஜாத பருவம், யான சந்தி பருவம், பகவத் தியான பருவம், சைன்ய நிர்யாண பருவம், உலூக தூதாக்கமன பருவம், ரதாதிரத சங்க்யான பர்வம், அம்போபாக்யான பருவம் என்னும் பத்து பருவங்களும் உத்தியோக பருவத்தின் துணைப் பருவங்கள் ஆகும்.

பீஷ்ம பருவம் ஆறாவது பருவமாகும்.

இது நான்கு துணை பருவங்களைக் கொண்டது. 170 அத்தியாயங்களாலும், 5884 ஸ்லோகங்களாலும் ஆனது. ஜம்புகண்ட விநிர்மாண பருவம், பூமி பருவம், ஸ்ரீமத் பகவத் கீதா பருவம், பீஷ்ம வத பருவம் என்பவை துணைப் பருவங்கள். இப்பருவத்தில் முதல் 10 நாட்கள் பீஷ்மரைச் சேனாதிபதியாகக் கொண்டு நடைபெற்ற பயங்கரப் போர் வர்ணிக்கப்படுகிறது. போரின் தொடக்கத்தில் அர்ஜுனன் தளர்ச்சியைப் போக்க பகவான் ஸ்ரீ பகவத் கீதையை உபதேசித்தது. அர்ஜுனன் சிகண்டியை முன் வைத்துப் பீஷ்மரை வீழ்த்தியது, பீஷ்ம பிதாமகர் உத்தராயணத்தை எதிர்நோக்கி அம்புப் படுக்கையில் உறங்கியது ஆகிய செய்திகள் கூறப்படுகின்றன.

அடுத்து வருவது ஏழாவதான துரோண பருவம் :

எட்டு துணை பருவங்களையும், 202 அத்தியாயங்களையும் கொண்டது. 8909 ஸ்லோகங்களை உடையது. துரோணாபிஷேக பருவம், ஸம்சப்தக வத பருவம், அபிமன்யு வத பருவம், பிரதிக்ஞா பருவம், ஐயத்ரத வத பருவம், கடோத் கஜ வத பருவம், துரோணவத பருவம், நாராயணாஸ்திர மோட்ச பருவம் என்பன துணைப் பருவங்கள் ஆகும்.

இப்பருவத்தில் துரோணர் சேனாதிபதியாக அபிஷேகம் செய்யப்படுதல், யுதிஷ்டிரரைக் கைது செய்வதாகச் சபதமிடல், பகதத்தன் அர்ஜுனனால்

கொல்லப்படுதல், அபிமன்யு அதர்மமாகக் கொல்லப்படுதல், அர்ஜுனன் ஐயத்ருதனைக் கொல்லச் சபதமேற்றல், ஐயத்ரதன் வதம், சம்சப்தகர்களைக் கொல்லுதல், விராடர், துருபதன், கடோத்கஜன் ஆகியோர் வதம், த்ருஷ்டத்யும்னன் மூலம் துரோணரின் வதம், அஸ்வத்தாமா நாராயண அஸ்திரத்தை வெளிப்படுத்தல், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், உபாயத்தால் அதனைச் சாந்தப்படுத்தல் ஆகியவை சொல்லப்படுகின்றன.

எட்டாவது கர்ண பருவம் துணைப்பருவம் எதுவும் இல்லை. 96 அத்தியாயங்களையும், 4964 சுலோகங்களும் உள்ளன. இப்பருவத்தில் திரிபுர சம்ஹார வரலாறு கூறப்படுகிறது. மத்ர ராஜன் சல்யன் கர்ணனின் சாரதி ஆகிறான். கர்ணன் - சல்யன் இருவருக்கும் இடையேயான கடுமையான உரையாடல், கர்ணன் - யுதிஷ்டிரர் த்வந்த யுத்தம், யுதிஷ்டிரர் அர்ஜுனனை அவமதித்தல், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனின் யுக்தி, பீமன் துச்சாதனனின் மார்பைப் பிளந்து சபதத்தை நிறைவேற்றுதல், பிராமணன் மற்றும் பரசுராமரின் சாபம் பலனளிக்கும் காலம் வந்ததும் கர்ணனின் தேர் பூமியில் அழுந்துதல், அர்ஜுனனனால் கர்ணன் வதம் செய்யப்படுதல் ஆகியவை கூறப்படுகின்றன.

ஒன்பதாவது சல்ய பருவம் :

சல்ய வத பருவம், ஹ்ரத் பிரவேச பருவம், கதா பருவம் என்னும் மூன்று பருவங்களை கொண்டது. 65 அத்தியாயங்களும், 3220 சுலோகங்களும் உடையது. கௌரவ சேனை முழுவதன் அழிவு, சேனாதியாக்கப்பட்ட சல்யனின் மரணம் யுதிஷ்டிரர் மூலம் நிகழ்தல், கார்த்திகேயனின் வரலாறு, சுகதேவன் மூலம் சகுனியின் வதம், துரியோதனன் த்வைபாயன குளத்தில் மறைதல், சரஸ்வதி நதிக்கரை தீர்த்தங்கள், பீமசேனன், துரியோதனன் கதா யுத்தம், துரியோதனன் தொடைகள் உடைக்கப்பட்டு வீழ்த்தப்படுதல் முதலியவை கூறப்படுகின்றன.

பத்தாவது பருவம் ஸௌப்திக பருவம் :

இது ஸௌப்திக பருவம், ஐஷீகப் பருவம் என்னும் இரு துணைப் பருவங்களைக் கொண்டது. 18 அத்தியாயங்களும், 870 சுலோகங்களும் இப்பருவத்தில் உள்ளன. பீமனால் வீழ்த்தப்பட்ட துரியோதனனிடம் கிருபர் க்ருதவர்மா, அஸ்வத்தாமா ஆகியோர் வருதல், பாஞ்சாலர்களைக் கொல்ல அஸ்வத்தாமா சபதம் செய்தல், சிவபிரானை ஆராதித்த அஸ்வத்தாமா, கிருபர், கிருதவர்மா உதவியுடன் இரவில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த த்ருஷ்டத்யும்னன் உள்ளிட்ட பாஞ்சாலர்களையும், திரௌபதியின்

புதல்வர்களையும் கொன்று விடுதல், கூடாரங்களுக்கு எரியூட்டி பாண்டவ வீரர்கள் அனைவரையும் அழித்தல், துரியோதனனிடம் அதைத் தெரிவித்தல், துரியோதனன் உயிர் பிரிதல், நிகழ்ந்தவற்றைப் பாண்டவர்கள் அறிதல், திரௌபதி உண்ணாவிரதம், அஸ்வத்தாமாவின் தலையில் இருந்த மணி பிடுங்கப்பட்டது. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அஸ்வத்தாமாவிற்கு அளித்த சாபம் ஆகியவை சொல்லப்படுகின்றன.

அடுத்து வருவது ஸ்த்ரீ பருவம்:

பதினொன்றாவது பருவமான இப்பருவத்தில் மூன்று துணை பருவங்களும், 27 அத்தியாயங்களும் இடம்பெற்று உள்ளன. 775 ஸ்லோகங்களைக் கொண்டது. 1.ஜலப்ரதானிக பருவம், 2. ஸ்த்ரீ விலா பருவம் 3. சிரார்த்த பருவம் என்பன. திருதராஷ்டிரன் பீமனுக்கு தீங்கு புரிய நினைத்தல், விதுரரின் ஆறுதல் சொற்கள், காந்தாரியும் திருதராஷ்டிரனும் மூர்ச்சை அடைதல், குருகுலப் பெண்கள் போர்க்களம் செல்லுதல், காந்தாரியின் துயரம்; யது வம்ச அழிவிற்காக காந்தாரி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு சாபம் அளித்தல், யுதிஷ்டிரர் அனைவருக்கும் சாஸ்திர விதிப்படி ஈமச் சடங்குகளை செய்தல், குந்தி கர்ணன் தன் மகன் என்ற ரகசியத்தை வெளிப்படுத்துதல் ஆகியவை கூறப்படுகின்றன. இப்பருவம் துயரம் மிகுந்த, கண்ணீர் பெருக வைக்கும் நிகழ்ச்சிகளுடன் நிறைந்து காணப்படுகிறது.

12 ஆம் பருவம் சாந்தி பருவம் ஆகும்

மூன்று துணைப்பருவங்களையும், 365 அத்தியாயங்களையும் கொண்டது. ராஜ தர்மானு சாசன பருவம், ஆபத்தர்ம பருவம், மோக்ஷ தர்ம பருவம் என்னும் மூன்று துணைப் பருவங்களும், 14,372 ஸ்லோகங்களில் கூறப்படுகின்றன. உற்றார் - உறவினரைக் கொன்றதற்காக துக்கப்படும் யுதிஷ்டிரருக்கு பீஷ்மர் அரசனுக்குரிய தர்மங்களையும், தேச - காலப்படி நடக்கத் தகுந்த ஆபத் தர்மங்களையும், மோக்ஷ தர்மங்களையும் விரிவாக விளக்குகிறார். சாந்தி பருவத்தை நன்கு கற்றவன் பெரும் அறிவாளியாகி விட முடியும். இது உத்தம ஞானம் பெற விரும்புவோர் விரும்பும் பருவம் ஆகும்.

அனுசாஸன பருவம் 13 வது பருவமாகும் :

தான தர்ம பருவம் பீஷ்ம ஸ்வர்க்காரோஹண பருவம் என இரண்டு துணை பருவங்கள் இதில் உள்ளன. 168 அத்தியாயங்களையும், 8000 ஸ்லோகங்களையும் கொண்டது. இப்பருவம் தர்ம, அர்த்தம் சம்பந்தமான நல்ல ஆசாரங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. பலவகை தானங்கள், தானத்திற்குரிய

சிறப்பான பாத்திரம், உத்தம விதி, ஆசாரம், உண்மை பேசுவதன் எல்லை, பசு, பிராமணரின் பெருமை, தர்மத்தின் ரகசியம், தேச கால மகிமை, பீஷ்மரின் ஸ்வர்கப் பிராப்தி முதலிய விஷயங்கள் இந்த அனுசாஸன பருவத்தில் கூறப்படுகின்றன. தர்மம் இப்பருவத்தில் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டு உள்ளது.

14 ஆவது பருவம் ஆஸ்வமேதீக பருவமாகும்:

அஸ்வமேத பருவம், அனுக்ரீதா பருவம், வைஷ்ணவ தர்ம பருவம் ஆகிய மூன்று துணைப்பருவங்கள் இதில் கூறப்பட்டுள்ளன. 103 அத்தியாயங்களும், 3320 ஸ்லோகங்களையும் இப்பருவம் கொண்டு உள்ளது.

இப்பருவத்தில் மருத் மன்னன் வரலாறு, யுதிஷ்டிரர் தங்க பொக்கிஷத்தை எடுத்து வருதல், பரீக்ஷித் இறந்து பிறந்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் உயிர் அளிக்கப்படுதல், அர்ஜுனன் யாக குதிரையுடன் பல நாடுகளுக்கு சென்று எதிர்த்தவரை வெல்லுதல், சித்ராங்கதாவின் புதல்வன் பப்ருவாகனனால் அர்ஜுனன் மரணம், உலூபியின் முயற்சியால் மீண்டும் உயிர் பெறுதல், அஸ்வமேத யாகச் சிறப்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் யுதிஷ்டிரருக்கு வைஷ்ணவ தர்மத்தை உபதேசித்தல்; பல்வகை தானச் சிறப்பு, கபிலா பசுவின் பெருமை, துவாதசி விரதச் சிறப்பு, பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் துவாரகை திரும்புதல் ஆகிய செய்திகள் கூறப்படுகின்றன.

பதினைந்தாவது பருவம் ஆஸ்ரம வாசிக பருவம் :

இது ஆஸ்ரமவாச பருவம், புத்ர தரிசன பருவம், நாரத ஆகமன பருவம் ஆகிய மூன்று துணைப்பருவங்களை கொண்டது. 39 அத்தியாயங்களையும், 1506 ஸ்லோகங்களையும் உள்ளடக்கியது. யுதிஷ்டிரரின் 15 ஆண்டுகால ஆட்சி முடிந்தபின் திருதராஷ்டிரரும், காந்தாரியும், குந்திதேவியும் வனம் செல்லுதல், கங்கைக் கரையில் திருதராஷ்டிரர் உள்ளிட்ட அனைவருக்கும், வியாசர் இறந்தவர்களைத் தரிசனம் செய்து வைத்தல், மூன்றாண்டு கால வனவாசம் கழிந்த பின் திருதராஷ்டிரர் உள்ளிட்ட மூவரும் காட்டுத்தீயில் மரணமடைதல், யுதிஷ்டிரர் அனைவருக்கும் இறுதிச் சடங்கு செய்தல் முதலிய நிகழ்வுகள் வர்ணிக்கப்படுகின்றன. விதுரரின் உத்தம கதியும், சஞ்சயன் உத்தம பதம் அடைவதும் கூறப்படுகின்றன.

16 வது மௌசல பருவம்:

துணைப்பருவம் இல்லை. 8 அத்தியாயங்கள் உள்ளன. 320 ஸ்லோகங்கள் கொண்டது. யது வம்ச அழிவு விவரிக்கப்படுகிறது. எஞ்சிய

யாதவர்களைத் தன் தலைநகரில் அர்ஜுனன் குடியமர்த்துதல், அர்ஜுன வியாச உரையாடல் இடம் பெற்றுள்ளது.

17 வது மகாப்ரஸ்தானிக பருவம்

மூன்று அத்தியாயங்களும், 123 ஸ்லோகங்களும் உடையது. யாதவர்கள் அழிந்தபின் பரீக்ஷித்திற்கு பட்டம் சூட்டி பாண்டவர்கள் பெரும் யாத்திரை மேற்கொண்டதை விவரிப்பது.

18 வது ஸ்வர்க்காரோஹண பருவம் :

ஐந்து அத்தியாயங்களும், 209 ஸ்லோகங்களும் கொண்டது. யுதிஷ்டிரர் நரகத்தின் தரிசனம் பெற்று, சகோதரர்களுடன் சொர்க்கம் அடைதல் கூறப்படுகிறது. இதுவே மகாபாரத நூலின் அமைப்பாகும்.

6. ப்ருகு வம்ச வரலாறு

ஆதி பருவம் அத்-4

கூதமுனிவர் நைமிசாரண்யத்தில் செளனகர் உள்ளிட்ட ரிஷிகளுக்குக் கூறியது:

ப்ருகு முனிவரின் வம்சம் தோன்றிய வரலாறு :

ஸ்வயம்புவான பிரம்மா வருணனின் யாகத்தில் ப்ருகுவை அக்னியில் இருந்து தோற்றுவித்தார். ப்ருகு முனிவரின் புதல்வர் ச்யவனர். இவர் பார்கவர் என்றும் அழைக்கப்பட்டார். ச்யவனரின் மகன் ப்ரமதி. தர்மாத்வான ப்ரமதி, க்ருதாசி என்னும் அப்சரஸ் மூலம் 'ருரு' என்னும் புதல்வனைப் பெற்றார். ருருவிற்கு 'பரமத்வாரா' என்ற தன் பத்தினியிடம் சுனகர் தோன்றினார். அவர் நைமிசாரண்யத்தில் 12 ஆண்டு காலம் யாகம் நடத்திய செளனக முனிவரின் பூர்வ பிதாமகர் ஆவார். சுனகர், புகழ்மிக்கவர், பிரம்மவேத்தா, சாஸ்திர வித்வான், தர்மாத்மா, சத்தியவாதி, புலனடக்கமுடையவர்.

ப்ருகுவின் மனைவி புலோமா அரக்கனால் அபகரிக்கப்படுதல் :

ப்ருகு முனிவரின் மனைவியின் பெயர் 'புலோமா' . ப்ருகுவிற்கு மிகவும் பிரியமானவள். அவள் ப்ருகு முனிவரின் புதல்வனைத் தன் கர்ப்பத்தில் தாங்கி இருந்தாள். குழந்தை பிறக்கும் நேரம் ப்ருகு நீராடுவதற்காக ஆசிரமத்திலிருந்து வெளியே சென்றுவிட்டார். அப்போது 'புலோமா' என்ற அரக்கன் ப்ருகுவின் ஆசிரமத்திற்கு வந்தான். அவன் ரிஷி பத்தினி புலோமாவைக் கண்டு காம வசப்பட்டான். புலோமா அந்த அரக்கனை அதிதி என எண்ணி அவனுக்குப் பழங்களை அளிக்க வந்தாள். அவள் தனியாக இருப்பதைக் கண்டு அவன் மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

புலோமா என்ற அந்தத் தானவன் ரிஷி பத்தினி புலோமாவை முன்பே மனத்தில் மனைவியாக விரித்திருந்தான். புலோமா சிறுபருவத்தில் அழும் போது அழுகையை நிறுத்துவதற்காக அவள் தந்தை ராக்ஷஸா! இவளைப் பிடித்துக்கொள் என்று கூறி வந்தார். எனவே புலோமா தனக்கானவள் என்று அவன் நினைத்து வந்தான். உரிய பருவத்தில் புலோமா ப்ருகுவிற்கு மணம் செய்விக்கப்பட்டாள். இது அரக்கனின் மனத்தில் முள்ளாகத் தைத்து விட்டது. எனவே முனிவர் இல்லாத நேரத்தில் அவளை அபகரிக்க நினைத்தான். முனிவரின் ஆசிரமத்தில் அக்னி ஹோத்திரத்தில் அக்னியைக் கண்ட அவன் அக்னியிடம் "இவள் யாருடைய பத்தினி" என உண்மையாகச் சொல். முதலில் நானே இவளை விரித்திருந்தேன். பிறகு இவள் தந்தை

ப்ருகுவிற்கு விவாகம் செய்து விட்டார்.

இவள் ப்ருகுவின் பத்தினியா? அல்லது என் மனைவியா என்று உண்மையைக் கூறு. நீ சொல்வதைக் கேட்டு நான் இவளைக் கவர்ந்து செல்லப் போகிறேன். நீ எல்லாப் பிராணிகளிடமும் இருக்கிறாய். பாவ புண்ணியத்திற்குச் சாட்சியாவாய். எனவே உண்மையைச் சொல் என்றான். அரக்கனின் பேச்சைக் கேட்டு அக்னி தேவன் வருந்தினார். ஒருபுறம் பொய் சொல்லவும், இன்னொரு புறம் ப்ருகுவின் சாபத்திற்கும் பயந்தார்.

அரக்கனிடம் கூறலானார், “தானவா! முதலில் நீயே இவளை மனைவியாக வரித்தாய் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் மந்திரங்களுடன் இவளைத் திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லை. உன்னை விடச் சிறந்தவர் என்பதால் இவள் ப்ருகுவிற்கு அளிக்கப்பட்டாள். ப்ருகு முனிவர் அக்னியான என்னைச் சாட்சியாக வைத்து, வேதச் சடங்குகளின் மூலம் இவளை மணந்துள்ளார். அவள் தான் இவள். நான் பொய் கூற விரும்பவில்லை” என்று அக்னி கூறினார்.

அக்னியின் சொற்களைக் கேட்ட அரக்கன் புலோமா, வராக உருவம் தரித்து ரிஷி பத்தினி புலோமாவை அபகரித்தான். அச்சமயம் தாயின் வயிற்றில் இருந்த கர்ப்பம் யோக பலத்துடன், கோபமாக, வழுவி வெளியே வந்தது. அதனால் ச்யவனன் என்ற பெயர் பெற்றது. குழந்தை சூரியனின் தீக்கொழுந்தைப் போல பிரகாசித்ததைக் கண்ட அரக்கன் புலோமாவை விட்டு விட்டான். அக்கணமே பொசுங்கி விட்டான்.

ப்ருகு முனிவர் நடந்ததை அறிந்து அக்னியைச் சபித்தல் :

புலோமா இதைக் கண்டு மூர்ச்சை அடைந்து விட்டாள், பின்னர் சமாளித்து, ப்ருகு குலத் தோன்றலான பார்கவ ச்யவனனை எடுத்துக்கொண்டு பிரம்மாவிடம் சென்று அழுதாள். அவள் கண்ணீர்த் துளிகளில் இருந்து ஒரு நதி பிரவகித்தது. புலோமாவுக்கு ஆறுதல் அளித்த பிரம்மா அந்த நதிக்கு ‘வதூஸரா’ என பெயரிட்டார். அந்த நதி ச்யவனரின் ஆசிரமத்திற்கு அருகில் பெருகுகிறது. இவ்வாறு ச்யவனரின் தோற்றம் நிகழ்ந்தது. ப்ருகு முனிவர் தன் மனைவியையும், மகளையும் கண்டார். நடந்ததை அறிந்து கோபம் கொண்டார்.

மனைவியிடம், “தீய எண்ணத்துடன் இங்கு வந்த அரக்கனுக்கு உன்னை அறிமுகப்படுத்தியது யார்? குற்றம் புரிந்த அவனை நான் சபிக்கப் போகிறேன்” என்றார். புலோமா, “பகவன்! அக்னி தேவர் அரக்கனுக்கு என்னை அறிமுகம் செய்தார். அபலையான என்னை அரக்கன் தூக்கிச் சென்றான். தங்களது புதல்வனின் தேஜஸால் நான் அவனிடமிருந்து தப்பிவிட்டேன். அவன் என்னை விட்டுவிட்டு எரிந்து விட்டான்” என்று

கூறினாள். இதைக்கேட்டு கோபிஷ்டரான ப்ருகு மேலும் கோபம் கொண்டார். அக்னியிடம் “நீ எல்லாவற்றையும் சாப்பிட்டு விடுபவனாவாய்” எனச் சாபமளித்தார்.

ப்ருகுவின் சாபத்தால் கோபம் கொண்ட அக்னி தேவன் மறைந்து விடுதல் :

அக்னி ப்ருகுவின் சாபத்தால் கோபம் கொண்டார். ப்ருகுவிடம் அவரது சாபத்திற்கான காரணத்தைக் கேட்டார். தான் தர்மவாதி; ஒருவன் தனக்குத் தெரிந்த உண்மையை மறைத்துப் பொய் கூறினால் பாவம் செய்தவனாவான்.

சாபமளிக்கும் சக்தி எனக்கும் உண்டு. ஆனால் பிராமணன் என்பதால் நான் உன்னைச் சபிக்கவில்லை. நான் யோக சித்தியின் பலத்தால் என்னைப் பல உருவங்களில் வெளிப்படுத்துகிறேன். காருஹபத்ய, தக்ஷிணாக்கினியிலும், தினசரி அக்னி ஹோத்திரத்திலும், பலர் செய்யும் யாகங்களிலும், கர்ப்பதானம் போன்ற செயல்களிலும் வாசம் புரிகிறேன். முறைப்படி என்னிடம் இடப்படும் ஹவிஸைப் பெற்றுத் தேவர்களும், பித்ருக்களும் திருப்தி அடைகின்றனர்.

பௌர்ணமி அன்று தேவர்களுக்கும், அமாவாசையன்று பித்ருக்களுக்கும் என் வாய் மூலம் ஆஹுதி அளிக்கப்படுகிறது. எல்லாவற்றையும் தின்று விட்டால் என் வாய் என்னவாகும்? என்றார். பிறகு சிறிது யோசித்து அக்னி ஹோத்ரம், யாகம், சத்ரம் மற்றும் சடங்கு சம்பந்தமான செயல்களைத் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டார். அக்னி இல்லாததால் ஓங்கார - வஷ்ட்கார, ஸ்வதா, ஸ்வாஹா ஆகியவை இல்லாமல் போய்விட்டன. எனவே ரிஷிகள் தேவர்களிடம் சென்றனர். “அக்னி இல்லாமல் எங்கள் செயல்கள் மறைந்து விட்டன. மக்களும் தம் கடமையை மறந்து விட்டனர். எனவே தாமதிக்காமல் உங்கள் கடமையை செய்யுங்கள்” என்று கூறினர்.

பின்னர் அனைவரும் பிரம்மாவிடம் சென்றனர். “ப்ருகு அக்னிக்கு அனைத்தையும் உண்ணும் சாபமளித்துள்ளார், இவர் தேவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் ஹவிஸை உண்பவர். இவர் எப்படி அனைத்தையும் உண்ண முடியும்?” என்று கேட்டனர். அனைத்தையும் கேட்ட பிரம்மா அக்னியை அழைத்து, இனிமையாகப் பேசலானார். “உலகின் சிருஷ்டி சம்ஹார கர்த்தா நீயே ஆவாய். நீயே மூவுலகையும் தரிக்கிறாய். செயல்களைத் தொடங்கி நடத்துகிறாய். எனவே அக்னி ஹோத்திரம் மறையாதவாறு செய். அனைத்தின் சுவாமியான நீ என் மருள் அடைகிறாய்?” புனிதமான நீ சரீரத்தால் அனைத்தையும் உண்ண மாட்டாய். உன் அபான தேசத்தில் எழும் ஜ்வாலைகளே அனைத்தையும் உண்டு விடும்.

நீ சிதையின் நெருப்புமாவாய். இதுவே அனைத்தையும் உண்டுவிடும். சூரிய கிரகணத்தால் ஸ்பரிசிக்கப்படும் பொருட்கள் சுத்தமாகக் கருதப்படுவது போல, உன் ஜ்வாலையால் எரிக்கப்படுபவை சுத்தமாகிவிடும். எனவே ப்ருகு மகரிஷியின் சாபத்தை உன் தேஜஸால் சத்தியமாக்கிவிடு. உன்னிடம் ஆஹுதியளிக்கப்படும் தேவரின் ஹவிஸில் உன்னுடைய பாகத்தை ஏற்றுக்கொள்” என்றார். அக்னி தேவனும் பிரம்மாவின் சொற்களை மதித்து ஏற்றுக் கொண்டார். தேவர்களும், ரிஷிகளும் மகிழ்ந்தனர். பழையபடி அக்னி ஹோத்திர செயல்கள் நடைபெற்றன.

ச்யவனர் ப்ரமதியைப் பெறுதல்; ருரு பாம்புகளைக் கொல்லத் தீர்மானித்தல்:

ச்யவனர் தன் மனைவி சுகன்யாவிடம் ப்ரமதியைப் பெற்றார். தேஜஸ்வியான ப்ரமதி, அப்சரஸ் க்ருதாசி மூலம் ருரு என்னும் மகனைப் பெற்றார். முன்னர் ஸ்தூலகேசன் என்னும் பெயரில் தவத்திலும், வித்தையிலும் சிறந்த ரிஷி இருந்தார். அச்சமயம் கந்தர்வராஜன் விசுவாசு மூலம் மேனகை ஒரு மகனைப் பெற்றாள். அந்த குழந்தையை இரக்கமின்றி நதிக்கரையில் போட்டுச் சென்று விட்டாள். அந்தக் குழந்தையைக் கண்டெடுத்த ஸ்தூலகேசன் ‘ப்ரமத்வாரா’ என்ற பெயரிட்டு அவளை வளர்த்து வந்தார்.

ப்ரமதியின் புதல்வன் ‘ருரு’ ப்ரமத்வாராவைக் கண்டு அவளை விரும்பினார். தன் நண்பர் மூலம் ருரு தன் தந்தைக்கு இவ்விஷயத்தை தெரியப்படுத்தினார். ப்ரமதி, தன் மகன் ருருவுக்கு ஸ்தூலகேசனிடம் ப்ரமத்ராவைப் பெண் கேட்டார். அவரும் சம்மதித்தார். திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இதற்கிடையில் ஒரு நாள் தன் தோழியருடன் காட்டில் சுற்றிக் கொண்டிருந்த ‘ப்ரமத்வாரா’ வழியில் இருந்த ஒரு பாம்பைக் காலால் மிதித்து விட்டாள். பாம்பு தன் விஷப்பல்லால் அவளைத் தீண்டிவிட்டது. பாம்பு தீண்டியதால் ப்ரமத்வாரா உணர்விழந்து விழுந்துவிட்டாள். அவள் ஆயுள் முடிந்து விட்டது. ஸ்தூலகேசரும், ரிஷிகளும், ப்ரமதியுடன் ருருவும் அங்கு வந்தனர். அவளைக் கண்டு அழுதனர். மிகவும் துயர் கொண்ட ருரு அங்கிருந்து சென்றுவிட்டார்.

காட்டிற்குள் சென்ற ருரு உரத்த குரலில் அழலானார். “நான் தானம் செய்திருந்தால், தவம் செய்திருந்தால், குரு ஜனங்களைப் பூஜித்திருந்தால் என் அன்புக்குரிய இவள் உயிர் பிழைக்கட்டும். நான் பிறந்தது முதல் புலனடக்கத்துடன் வாழ்ந்தது உண்மையென்றால் ப்ரமத்வாரா’ உயிர் பிழைக்கட்டும்” என்று கூறி அழுதார். அவர் முன் ஒரு தேவதூதன் வந்தான். அவன் ருருவிடம், “நீ அழுவது வீண். இவள் ஆயுள் முடிந்து விட்டது.

இவள் கந்தர்வராஜன், அப்சரஸ் இவர்களின் மகள் ஆவாள். தேவர்கள் நிச்சயித்தவாறு உன் ஆயுளில் பாதியை அளித்தால் இவள் உயிர் பிழைப்பாள்” என்று கூறினான்.

ருரு தன் ஆயுளில் பாதியை அளித்து ப்ரமத்வாராவை உயிர் பிழைக்க வைக்கத் தீர்மானித்தான். அவன் சம்மதத்தைப் பெற்ற தேவதூதன், கந்தர்வராஜன் விசுவாவசு உடன் எமராஜனிடம் சென்று ருருவின் பாதி ஆயுளினால் ப்ரமத்வாரா உயிர் பெறும் வரத்தைப் பெற்று வந்தனர். உடனே ருருவின் ஆயுளில் பாதியைப் பெற்ற ‘ப்ரமத்வாரா’ தூங்கி எழுவதைப் போல எழுந்து விட்டாள். ருருவுக்கும், ப்ரமத்வாராவுக்கும் திருமணம் நடைபெற்றது. இருவரும் மகிழ்வுடன் வாழ்ந்து வந்தனர். இந்த சம்பவத்தால் ருரு பாம்புகளைக் கொல்லத் தீர்மானித்தான். எங்கு பாம்புகளைக் கண்டாலும் ருரு அவற்றைத் தடியால் அடித்துக் கொன்று விடுவான்.

ருரு டுண்டுப இனப் பாம்பை காணுதல்; டுண்டுபனின் உபதேசம் :

ஒரு நாள் காட்டில் செல்லும்போது ருரு, டுண்டுப இனத்தின் கிழப்பாம்பு ஒன்றைக் கண்டான். அதைக் கொல்வதற்காகத் தடியை ஓங்கினான். அப்போது அந்தப் பாம்பு, “தவசீலனே! நான் உனக்கு எந்தக் குற்றமும் செய்யாத போது நீ ஏன் கோபத்தோடு என்னைக் கொல்ல நினைக்கிறாய்?” என்று கேட்டது. ருரு தன் மனைவியைப் பாம்பு தீண்டியதால் அப்போது இருந்து நான் சர்ப்பங்களைக் கண்டால் கொல்வதாகச் சபதம் செய்துள்ளேன் என்று கூறினான்.

டுண்டுபன் “மனிதர்களைத் தீண்டும் பாம்புகள் வேறு; பாம்பு உருவத்திற்காக மட்டுமே என்னை நீ கொல்லக்கூடாது. சர்ப்ப உருவத்தில் இருந்தாலும் என்னுடைய இயல்பு வேறு. என்னை நீ இம்சிக்காதே” என்றது. சர்ப்பத்தின் சொற்களைக் கேட்ட ருரு அதனிடம் நீ யார் எனக் கேட்டான். சர்ப்பம் பதிலுரைத்தது. “முற்பிறவியில் சஹஸ்ர பாதர் என்னும் ரிஷியாக இருந்தேன். ஒரு பிராமணனின் சாபத்தால் பாம்பு பிறவியை அடைந்து விட்டேன்” என்றது.

ருரு டுண்டுபன் எதற்காகப் பிராமணனால் சபிக்கப்பட்டான் என்பதைக் கேட்டார். டுண்டுபன் கூறியது; “முன்பு ‘ககமன்’ என்னும் பிராமணன் என் நண்பனாக இருந்தான். தவபலம் மிகுந்த அவன் கடுமையாகவே பேசுவான். ஒரு நாள் அவன் அக்னி ஹோத்ரம் செய்யும்போது, நான் விளையாட்டாக ஒரு துரும்பைச் சர்ப்பமாக்கி அவனைப் பயமுறுத்தினேன். பயத்தால் நினைவிழந்த அவன் எழுந்ததும் “என்னைப் பயமுறுத்த பாம்பை அமைத்தாய்”, எனவே நீயும் அல்ப சக்தி கொண்ட பாம்பாவாய்” என சபித்து விட்டான்.

நான் கைகூப்பித் தொழுது பலமுறை வேண்டியும் தன் சாபத்தைத் திரும்ப பெற அவன் மறுத்து விட்டான். எதிர்காலத்தில் ப்ரமதியின் மகன் ருருவைத் தரிசிக்கும்போது சாப விமோசனம் பெறுவாய் என்றான். நீதான் ருரு என எண்ணுகிறேன். இனி நான் என் சுய உருவை அடைவேன்” என்று கூறிய அப்பாம்பு சஹஸ்ரபாதர் என்னும் பழைய ரிஷியின் உருவைப் பெற்றது.

பிறகு சஹஸ்ர பாதர் ருருவிடம், “சிறந்த பிராமணா! அஹிம்சை எல்லாவற்றிலும் உத்தம தர்மம் ஆகும். எனவே பிராமணன் எங்கும், எப்போதும், யாருக்கும் ஹிம்சை செய்யக்கூடாது என்பது வேதவாக்கியம். அகிம்சை, சத்தியம், பொறுமை, வேத மோதுதல் ஆகியவை பிராமணனின் உத்தம தர்மங்கள் ஆகும். உனக்கு கூடித்திரிய தர்மம் தேவையில்லை. தண்டனை, கோபம், மக்களைக் காத்தல் போன்றவை கூடித்திரியனின் வேலையாகும் என உபதேசம் செய்தார்.

பிறகு ருரு ப்ரமத்வாராவிடம் சுனகன் என்ற புதல்வனைப் பெற்றார். சுனகரின் மகன் செளனகர். சுனகர் ப்ருகு வம்சத்தையே மகிழ்வித்தவர். சத்வ குணம் உடையவர். பிறந்ததுமே தவம் புரிந்தவர். அதனால் எங்கும் புகழ் பெற்றவர்.

இவ்வாறு ப்ருகு வம்சத்தில் வந்த செளனகரின் யாக சமயத்தில் ரிஷிகளின் சபையில் சூதமுனிவர் செளனக முனிவரின் முன்னோரான ப்ருகு வம்ச பரம்பரையையும், ருருவின் கதையையும் எடுத்துரைத்தார்.

7. பாற்கடல் கடைந்த வரலாறு. தேவாசுர யுத்தம்; தேவர்களின் வெற்றி

ஆதி பருவம் அத்-17, 18, 19

கூதமுனிவர் சொன்னகருக்குக் கூறியது.

தேவர்கள் அமுதம் பெற ஆலோசித்தல் :

மேருமலை தன் ஒளியால் பெருமை பெற்றது. அதன் தங்கமயமான சிகரங்கள் சூரியனின் கிரணங்களை விடப் பிரகாசமானவை. தேவர்களும்,

கந்தர்வர்களும் வாழும் அங்கு பாவிகள் செல்ல முடியாது. பயங்கரமான நாகங்கள் நிறைந்தது. திவ்யமான மருந்து மூலிகைகள் நிறைந்தது. பல நதிகளும், சிறந்த மரங்களும் நிறைந்தது. ஒளி வீசும் சிறந்த ரத்தினங்கள் நிறைந்தது. ஆகாயத்தைப் போல அளவிடலாகா பரப்பினை உடையது.

அங்கு தேவர் அனைவரும் கூடினர். அமுதம் பெறுவதற்கான வழியைக் குறித்து ஆலோசனை செய்தனர். நியமங்களில் தவறாத அவர்கள் முன் பகவான் ஸ்ரீமன் நாராயணன் தோன்றினார். தேவர்களும், அசுரர்களும் சேர்ந்து கடைந்தால் கடலில் இருந்து அமுதம் தோன்றும் எனக் கூறினார். முதலில் பல ஔஷதங்களும், ரத்தினங்களும் கிடைத்தாலும், தொடர்ந்து கடைந்தால் அமுதம் கிடைக்கும் எனத் தெரிவித்தார்.

தேவரும் அசுரரும் சேர்ந்து கடலைக் கடைதல், பல ரத்தினங்களுடன் அமுதம் கிடைத்தல் :

தேவர்கள் கடலைக் கடைவதற்காக மந்திர மலையைத் தூக்க எண்ணினர். அம்மலை மீது பல தேவ, கந்தர்வ, கின்னரர் வாழ்ந்து வந்தனர். மேகமண்டலத்தைத் தொடும் உயர்ந்த சிகரங்கள் உடன் ஔஷதிகள் நிரம்பி இருந்த, 11 ஆயிரம் யோசனை பரப்புடைய மந்தர மலையைப் பெயர்க்க தேவர்களால் முடியவில்லை. எனவே பிரம்மாவிடமும், நாராயணனிடமும் அம்மலையைப் பெயர்க்கும் வழியைக் கேட்டனர்.

மனம், வாக்கு, அறிவிற்கு எட்டாத நாராயணன் அனந்த நாகத்திடம் மந்தர மலையைப் பெயர்க்கக் கட்டளையிட்டார். பகவானின் ஆணைப்படி, அனந்தன் முயற்சி செய்து அந்த மலையைப் பெயர்த்து விட்டார். தேவர்கள் அந்த மலையுடன் கடற்கரைக்கு வந்தனர். கடலரசனிடம் அமுதம் பெறுவதற்காக நாங்கள் இந்த மலையால் உன்னைக் கடையப் போகிறோம் என்று கூறினர். கடல் அமுதத்தில் எனக்கும் பங்கு அளிப்பதானால் இந்த

மலையைச் சுழற்றுவதால் ஏற்படும் வேதனையைப் பொறுத்துக் கொள்வேன் என்று கூறினார்.

தேவர்கள் கடலில் இருந்த கச்சபராஜனிடம் (ஆமை) மந்தர மலைக்கு ஆதாரமாக வேண்டினர். அவரும் தன் முதுகை மலைக்கு ஆதாரமாகக் கொடுத்தார். மந்தரமலை மத்தானது. கத்ருவின் புதல்வனான வாசுகி நாகம் கயிறானது. இந்திரன் வஜ்ரத்தால் அழுத்திப் பிடித்துக் கொள்ள ஜலநிதியான கடல் அழுதத்திற்காகக் கடையப்பட்டது. பலசாலிகளான அசுரர்கள் வாசுகியின் தலைப்பகுதியையும், தேவர்கள் வால் பகுதியையும் பிடித்து இழுத்துக் கடைந்தனர். அப்போது வாசுகியின் வாயில் இருந்து புகையும், தீயும் நிரம்பிய உஷ்ணப் பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது. அது மேகமாக மாறி, சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்த தேவர்கள் மீது மழை பொழியலாயிற்று. மலையின் மேலிருந்து தேவ - தானவர் மீது மலர் மாரி பொழிந்தது.

மலையால் கடல் கடையப்பட்டபோது, மேக கர்ஜனை போன்ற ஒலி கேட்டது. நாற்றுக்கணக்கான ஜலஜந்துக்கள் அரைபட்டு உப்புக்கடலில் கலந்துவிட்டன. பாதாளத்திலும், கடலிலும் வாழ்ந்த பல பிராணிகள் சம்ஹாரம் செய்யப்பட்டன. மலை சுழற்றப்பட்டதால் தோன்றிய தீ மலையில் வாழ்ந்த யானை, சிங்கம் போன்ற ஆயிரக்கணக்கான உயிர்களை அழித்தது. அதைக் கண்ட தேவராஜன் மழை பொழியச் செய்து அந்தத் தீயை அணைத்து விட்டார்.

மலையில் இருந்த மரங்களின் பலவகைப் பிசினும், ஓளஷதிகளின் ரசமும், பல உத்தம ரத்தினங்களிலிருந்து பெருகிய ரசமும் கலந்து கடல் நீர் முழுவதும் பாலாகிவிட்டது. பால் நெய்யாகிவிட்டது. மிகவும் களைத்துப் போன தேவர்கள் பிரம்மாவிடம் சென்று, “பகவான் நாராயணனைத் தவிர தேவாசுரர் அனைவரும் களைத்து விட்டோம். ஆனால் இன்னும் அமுதம் கிடைக்கவில்லை. நாட்கள் அதிகமாகி விட்டன” என்று கூறினர். பிரம்மா நாராயணனிடம் இவர்களுக்குப் பலத்தை அளியுங்கள் என வேண்டினார். நாராயணனும் அவர்களுக்குப் பலம் அளித்தார். அவர்கள் வேகமாகக் கடலைக் கடைந்தனர்.

பின் அவர்களால் கடையப்பட்ட கடலில் இருந்து குளிர்ந்த ஒளியுடன் கூடிய சந்திரன் தோன்றினார். நெய் உருவான நீரிலிருந்து வெண்மையான வஸ்திரம் அணிந்த லட்சுமி தேவி வெளிப்பட்டார். பிறகு சுரா தேவியும், உச்சைஸ்ரவா என்ற வெண்மையான குதிரையும் தோன்றினர். பிறகு வெளிப்பட்ட ஒளிமிக்க கௌஸ்துப மணி பகவான் நாராயணனின் மார்பை அலங்கரிக்கும் பேறு பெற்றது. அதற்குப்பின் எல்லா விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றும் பாரிஜாத மரமும், சுரபி எனும் பசுவும் தோன்றின. இவ்வாறு தோன்றிய பொருட்கள் அனைத்தும் தேவருலகம் சென்று விட்டன.

இதன் பிறகு திவ்ய தேகதாரியான தன்வந்திரி பகவான் தன் கையில் வெண்மையான அமுத கலசத்தை ஏந்தியவாறு தோன்றினார். அமுத கலசத்தைக் கண்ட அசுரர்களிடையே பெரும் குழப்பம் உண்டாயிற்று. எல்லோரும் அமுதத்தைத் தானே பெற விரும்பினர். பிறகு நான்கு தந்தங்களும், வெண்மை நிறமும் கொண்ட ஐராவதம் என்ற யானை தோன்றியது. அந்த யானையை இந்திரன் தனக்கு உரிமையாக்கிக் கொண்டார்.

பிறகு வேகமாகக் கடையப்பட்ட கடலில் இருந்து கால கூட விஷம் தோன்றி புகையுடன் கூடிய தீயைப்போல உலகைச் சூழ்ந்து கொண்டு எரிக்கத் தொடங்கியது. மூவுலகத்தினரும் அதனால் மூர்ச்சையானார்கள். அப்போது பிரம்மா வேண்டிக் கொண்டதால் சிவபிரான் அந்த பயங்கர விஷத்தைக் குடித்துவிட்டார். அதைத் தன் கண்டத்தில் தரித்துக் கொண்டதால் நீலகண்டன் என்னும் பெயர் பெற்றார்.

பகவான் விஷ்ணு மோகினி உருவெடுத்து அமுதத்தைப் பரிமாறுதல்:

இந்த அற்புதங்களைக் கண்ட தானவர் அவரும்பிக்கை கொண்டனர். அமுதத்திற்காகவும், லக்ஷ்மிக்காகவும் அவர்கள் தேவர்களிடம் விரோதம் கொண்டனர். அச்சமயம் பகவான் விஷ்ணு மாயையை ஏற்று மனங்க வரும் மோகினியாக உருத்தரித்து தானவர்களிடம் வந்தார். தைத்ய - தானவர் அனைவரும் மோஹினியின் அழகில் மயங்கி அமுதத்தைப் பங்கிடும் பொறுப்பை மோஹினியிடம் ஒப்படைத்தனர். மோஹினி அமுத கலசத்தை ஏந்தி, தானவர்களை விட்டுவிட்டுத் தேவர்களுக்கே அமுதத்தைப் பரிமாறலானாள். இதனால் தானவர்கள் இடையில் பெரும் குழப்பம் ஏற்பட்டது. தானவரும் - தைத்யரும் ஒன்று சேர்ந்து தேவர்கள் உடன் யுத்தம் புரியலானார்கள்.

ராகு தேவர்கள் இடையே அமர்ந்து அமுதம் பருகதல்; விஷ்ணுவின் தண்டனை:

பகவான் விஷ்ணுவிடமிருந்து அமுதம் பெற்ற தேவர்கள் அதைப் பருகலாயினர்.. அப்போது ராகு என்ற தானவன் தேவரின் உருவில் வந்து அமுதத்தைப் பெற்றுப் பருகலானான். அமுதம் ராகுவின் கண்டத்தினுள் செல்லும் முன்பே சூரிய, சந்திரர் இந்த விஷயத்தைப் பகவான் விஷ்ணுவிடம் கூறிவிட்டனர். விஷ்ணு பகவான் அமுதம் பருகிக் கொண்டிருந்த ராகுவின் தலையைத் தன் சக்கரத்தால் அறுத்துவிட்டார். அப்போதிருந்து ராகுவின் தலை சந்திர - சூரியரிடம் பெரும் பகை கொண்டு இன்னும் பீடித்து வருகிறது.

தேவாசுர யுத்தமும், தேவர்களின் வெற்றியும் :

தேவருக்கு அமுதமளித்தபின் ஹரி மோஹினி உருவத்தைத் துறந்துவிட்டார். பல அஸ்திரங்களால் தானவர்களுடன் போரிட்டார். நரனும் நாராயணனும் அசுரர்களுடன் யுத்தம் செய்தனர். சுதர்சன சக்கரத்தை ஏந்திய நாராயணன் தானவர்களை அழித்தார். தானவர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் வானில் எழும்பி பாறைகளை மழை போல் பொழிந்தனர். மலைகள் மரங்களோடு பூமியில் விழலாயின. மலைகள் விழுந்ததால் பூமி நடுங்கியது.

நரன் சிறகுள்ள தங்க பாணங்களால் அந்த மலைகளைப் பிளந்து வான் வழியை மறைத்து விட்டார். அஞ்சிய தானவர்கள் பாதாளத்திலும் உப்புக் கடலிலும் புகுந்து கொண்டனர். வெற்றி பெற்ற தெய்வங்கள் மந்திர மலையை அதன் இருப்பிடத்தில் சேர்த்து விட்டு, அமுதம் பெற்றதாலும் தானவரை வென்றதாலும் பெற்ற மகிழ்ச்சியுடன் தத்தம் உலகிற்குச் சென்றனர். இந்திரன் அமுதத்தைப் பத்திரமாக வைத்து அதனைக் காப்பாற்ற நரனையும் நியமித்தார்.

8. கருட பகவான் வரலாறு

ஆதிபருவம் அத்-16-35

கூத முனிவர் செளனகருக்குக் கூறியது.

தகூஷ் பிரஜாபதி தன் பெண்களைக் கச்யபருக்கு மணமுடித்தல்:

இது சத்ய யுகத்தில் நடந்த விஷயம். அந்த யுகத்தில் தகூஷ் பிரஜாபதிக்கு கத்ரு, விநதா என்ற இரு அழகிய பெண்கள் பிறந்தனர். பேரழகம் அற்புதமும் நிறைந்த அவர்களைத் தகூஷ்பிரஜாபதி கச்யபருக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்தார். மகிழ்வுடன் அவர்களை ஏற்றுகக் கொண்ட கச்யபர் தன் மனைவியரிடம் உங்களுக்கு விருப்பமானதைக் கேளுங்கள் என்றார். இதைக் கேட்ட பெண்கள் மகிழ்ந்தனர். கத்ரு சமமான தேஜஸ் உடைய ஆயிரம் நாகங்களைப் புதல்வராகப் பெற விரும்பிக் கேட்டாள். விநதா பலமும், வீரமும் உடைய கத்ருவின் புதல்வர்களை விடச் சிறந்த இரு புதல்வர்களைக் கேட்டாள்.

கத்ரு, விநதா இருவரும் புதல்வர்களைப் பெறுதல்:

கச்யபரும் அவர்கள் விரும்பியவாறே வரம் அளித்தார். இரு பெண்களும் கருவுற்றதும், கர்ப்பத்தைப் பத்திரமாகக் காப்பாற்றுமாறு கூறிய கச்யபர் வனத்திற்குச் சென்றுவிட்டார். நீண்ட காலம் கழிந்ததும் கத்ருவிற்கு ஆயிரம், விநதாவிற்கு இரண்டு என்ற எண்ணிக்கையில் அண்டங்களைப் (முட்டைகள்) பெற்றனர். முட்டைகள் பணிப்பெண்களால் பாத்திரத்துக்குள் வைத்துப் பத்திரமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டன. 500 ஆண்டுகளுக்குப் பின் கத்ருவின் முட்டைகளைப் பிளந்து கொண்டு அவளுடைய புதல்வர்கள் ஆகிய நாகங்கள் வெளிவந்தனர். இதனால் விநதா வெட்கம் அடைந்தாள். அவளுடைய புதல்வர்கள் முட்டையிலிருந்து வெளிவருவதாகத் தெரியவில்லை.

விநதா முட்டையை உடைத்தல்; அருணன் தோன்றுதல் :

பொறுமை இழந்த விநதா தன் கைகளால் முட்டையை உடைத்தாள். அதில் உடலின் மேல் பாகம் வளர்ந்தும், கீழ்ப்பாகம் முழுமை பெறாததுமான மகனைக் கண்டாள். அந்த மகன் தன் தாயிடம் கோபம் கொண்டார். நீ லோப வசப்பட்டு என்னை முழுமை பெறாத சரீரமுடையவனாக்கி விட்டாய். என்னை முழுமையாக வளர விடவில்லை. நீ உன் சக்களத்தியிடம் 500 ஆண்டுகள் அடிமையாகி விடுவாய். மற்ற ஒரு முட்டையில் உள்ள உனது இரண்டாவது மகன் உன்னை அடிமைத்தளையில் இருந்து விடுவிப்பான். நீ

ஆத்திரப்பட்டு என்னைப் போல் அவனையும் முடமாக்காதே. நீ பலமுள்ள மகனைப் பெற விரும்பினால் இன்னும் 500 ஆண்டுகள் தைரியமாக இவன் பிறப்பதை எதிர்பார்த்துக் காத்திரு, என்று கூறிய அருணன் என்ற அந்த மகன் வானத்தில் பறந்து விட்டான். விடியற்காலை சூரியனுக்கு முன் தோன்றும் செம்மையின் வடிவத்திலேயே விந்தாவின் மகன் அருணன் தரிசனம் தருகிறான். அருணன் சூரியனுடைய தேரில் அமர்ந்து அவருக்கு சாரதியாகிவிட்டான். அதன் பிறகு உரிய காலத்தில் சர்ப்ப சம்ஹாரம் செய்பவராகக் கருடன் பிறந்தார். பிறந்ததும் பசியால் வருந்தினார். பிரம்மாவால் தனக்குரிய ஆகாரமாக நியமிக்கப்பட்ட உணவைத் தேடி விந்தாவை விட்டுப் பிரிந்து வானத்தில் பறந்து சென்று விட்டார்.

கருடனின் தோற்றச் சிறப்பு; தேவர்கள் கருடனைத் துதித்தல் :

கருடன் பராக்கிரமமும் துணிவும் நிறைந்தவர். தன் தேஜஸால் திசைகளை ஒளிரச் செய்தார். தான் விரும்பிய உருவெடுக்கும் ஆற்றல் உடையவர். மிக விரைந்து செல்லக் கூடியவர். சிவந்த நிறம் உடைய அவரது கண்கள் மின்னல் போல் பிரகாசித்தன. பிறந்த சிறிது நேரத்திலேயே அவரது உடல் பெரிதாகிவிட்டது. குரலும் பயங்கரமாக ஒலித்தது. அவர் வானில் பறந்து சென்றதைக் கண்டு அஞ்சிய தேவர்கள் அக்னியைச் சரணடைந்தனர். சிவந்த நிறத்துடன் பறந்து வரும் கருடனை பார்த்து அக்னியே தங்களைப் பொசுக்க வருவதாக அவர்கள் எண்ணிவிட்டனர்.

அக்னி அவர்களிடம், அந்த ஒளிக்குவியல் விந்தாவின் புதல்வரான கருடன் ஆவார். இவர் கச்யபரின் மகன். நாகர்களை அழிப்பவர். தேவர்களின் நண்பன். தைத்ய - தானவர்களுக்குச் சத்ரு ஆவார். பயமின்றி என்னுடன் வந்து கருடனைத் தரிசனம் செய்யுங்கள் என்றார். தேவர்கள் அனைவரும் சென்று கருடனைத் துதிக்கலாயினர். “பிரபோ! தாங்கள் மந்திரமறிந்த ரிஷி, பகூதிகளின் சுவாமி மற்றும் பிரஜாபதி ஆவீர். இந்திரன், ஹயக்ரீவன், சிவன் மற்றும் உலகின் தெய்வம் தாங்களே. பிரம்மா, விப்ரன், அக்னி, வாயு, தாதா, விதாதா மற்றும் தேவர்களில் சிறந்த விஷ்ணுவும் ஆவீர்.

வேல்ல முடியாத வீரரான உங்கள் தேஜஸால் உலகம் தாபமடைகிறது. உருக்கிய பொன் போன்ற உமது திவ்யமான தேஜஸால் தேவர்களையும் மகாத்மாக்களையும் காப்பாற்றுங்கள். விமானத்தில் செல்லும் தேவர் உங்களிடம் பயந்து வானில் வழி தவறி விடுகின்றனர். மகாத்மா கச்யபரின் புதல்வரான தாங்கள் கோபம் இன்றி உலகில் கருணையை விஸ்தரியுங்கள். தாங்கள் அமைதி அடைந்து அனைவரையும் காக்க வேண்டும். இடி போன்ற தங்கள் கர்ஜனையைக் கேட்டு திசைகளும், வானும், ஸ்வர்க்கமும், பூமியும் நிலை தடுமாறுகின்றன. அனைவரது இதயமும் நடுங்குகிறது. இந்த

பயங்கரமான பெரிய ரூபத்தை அமைதிப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். எங்களுக்கு சுகம் அளிப்பவராக ஆகிவிடுங்கள்” என்று கருடனைப் புகழ்ந்து, துதித்து வேண்டினர். கருடனும் சிறிய உருவினரானார்.

விநதா கத்ருவிற்கு அடிமையாதல்:

இதற்கிடையில் அருணன் அளித்த சாபத்தின் படி விநதா, தன் சகோதரி கத்ருவிற்கு அடிமையாக வேண்டி வந்தது. தேவர்களும், அசுரர்களும் பாற்கடலைக் கடைந்த போது தோன்றிய அமுத கலசத்துடன் மேலும் பல ஒப்பற்ற பொருட்கள் தோன்றின. அவற்றில் “உச்சைஸ்ரவா” என்ற வெண்மை நிறக் குதிரையும் ஒன்று. அது உலகத்தின் குதிரைகள் அனைத்திலும் சிறந்தது. உத்தமமானது. அழகானது. சுப லக்ஷணங்களைக் கொண்டது. தேவர்களால் புகழப்பட்டதும் ஆகும்.

ஒரு நாள் கத்ருவும், விநதாவும் ஒன்றாக உலவி வரச் சென்றனர். அப்போது “உச்சைஸ்ரவா” அருகில் செல்வதைக் கண்டனர். கத்ரு தன் சகோதரி விநதாவிடம் அந்தக் குதிரை என்ன நிறம் என்று கூறு என்றாள். விநதா அது வெண்மை நிறம் உடையது. நீ என்ன நினைக்கிறாய்? இதன் நிறம் குறித்து நாம் இருவரும் பந்தயம் வைக்கலாம் எனப் பதில் அளித்தாள். கத்ரு விநதாவிடம், “குதிரை வெண்மையானது; ஆனால் அதன் வால் கருப்பு நிறம் எனக் கருதுகிறேன். நீ கூறுவது சரி என்றால் நான் உனது அடிமையாவேன். நான் கூறுவது சரி என்றால் நீ எனது அடிமையாக வேண்டும்” என நிபந்தனை விதித்தாள். இவ்வாறு பந்தயமிட்ட இருவரும் வீடு திரும்பினர். மறுநாள் சென்று குதிரையைப் பார்க்க நினைத்தனர்.

உச்சைஸ்ரவாவின் வாலும் வெண்மை நிறமானதுதான். எனவே கத்ரு தான் வஞ்சகமாக வெல்ல வேண்டும் என நினைத்தாள். அவள் தன் புதல்வர்களான ஆயிரம் நாகங்களிடம் கருப்பு நிற முடியாகி அந்தக் குதிரையின் வாலுடன் சேர்த்து அதனைக் கருமையாக்க வேண்டும் எனக் கட்டளையிட்டாள். தான் அடிமையாகாது இருக்க வேண்டும் என்று ஆணையிட்டாள். அதற்கு மறுத்துவிட்ட நாகங்களுக்கு, பாண்டு வம்ச ஜனமேஜயன் செய்யும் சர்ப்ப யாகத்தில் விழுந்து மடிவீர்கள் எனச் சாபமளித்து விட்டாள். கார்க்கோடகன் என்ற நாகம் மட்டும், “நான் கருப்பு வண்ண முடியாகி அந்த குதிரையின் வாலில் இணைந்து அதைக் கருப்பு வாலாகவே காட்டுவேன்” என்று கூறியது. கத்ருவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தாள்.

மறுநாள் சூரியன் உதித்ததும் விநதாவும், கத்ருவும் பந்தயத்தில் வெல்லும் விருப்பத்துடன் உச்சைஸ்ரவா என்னும் குதிரையைக் காண்பதற்காகக் கடற்கரைக்குச் சென்றனர். வான் வழியே இருவரும் கடலைக் கடந்து குதிரை இருக்குமிடம் சென்றனர். சந்திர கிரணம் போன்ற

நிறம் உடைய அந்த வெண்மையான குதிரை கருப்பு வாலுடன் இருப்பதைக் கண்டனர். விநதா அதைக் கண்டு துயருற்றாள். கத்ரு விநதாவைத் தன் அடிமையாக்கி கொண்டாள்.

கருடன் தன் தாய் விநதாவிடம் வருதல் தாயை அடிமைத்தளையில் இருந்து விடுவிக்க நினைத்தல்:

தேவர்களால் துதிக்கப்பட்டு, தன் சரீரத்தைச் சுருக்கிக் கொண்ட கருடன், சூரியன் தன் தேஜஸால் உலகங்களை எரித்து விட நினைத்தபோது அருணனைக் கிழக்கு திசையில் சூரியனுக்கு அருகில் வைத்தார். பிறகு தாயிடம் வந்தார். விநதா பந்தயத்தில் தோற்று, கத்ருவின் அடிமையாகி துயரத்துடன் இருப்பதைக் கண்டார். ஒருநாள் கத்ரு விநதாவிடம், “கடலுக்குள் மனிதர்களற்ற பிரதேசத்தில் மிக அழகான, நாகர்களின் இருப்பிடம் உள்ளது. நீ என்னை அங்கு அழைத்து செல்” எனக் கட்டளையிட்டாள். அடிமையான விநதா கத்ருவைச் சுமந்தாள். தாயின் கட்டளைப்படி கருடன் நாகங்களைச் சுமந்தார்.

கருடன் சூரியனுக்கு அருகில் சென்றார். அதனால் நாகங்கள் சூரியனின் வெப்பத்தால் மூர்ச்சித்து விட்டன. கத்ரு இந்திரனைத் துதித்தாள். கத்ருவின் துதியில் மகிழ்ந்த இந்திரன் கரு மேகங்களை அனுப்பிப் பெரும் மழை பொழியச் செய்தார். வானில் சூரிய, சந்திரரே தென்படாமல் இடியுடன் பெருமழை பெய்தது. பூமியில் எங்கும் நீர் நிரம்பியது. அந்தக் குளிர்ந்த நீர் பாதாளம் வரை சென்றது. மழையால் மகிழ்ந்த நாகங்கள் தம் தாயுடன் ரமணியகத் தீவிற்கு வந்தன. அந்த தீவில் லவணாசுரன் என்ற அசுரன் இருந்தான்.

அதனால் நாகங்கள் கருடனிடம், “நீ பறக்கும் போது பல அழகிய இடங்களைப் பார்த்திருப்பாய். ஆகவே எங்களை நல்ல நீருள்ள வேறு தீவிற்கு எடுத்துச் செல்” என்று கூறினார். கருடன் தன் தாய் விநதாவிடம், தான் எந்த காரணத்தால் சர்ப்பங்களின் ஆணையை நிறைவேற்ற வேண்டும் எனக் கேட்டார். விநதா கத்ருவிடம் தான் பந்தயம் வைத்துக் கபடமாக அடிமையாகப் பட்டதைத் தெரிவித்தாள். துயருற்ற கருடன், தானும் தன் தாயும் அடிமைத் தளையிலிருந்து விடுபட என்ன செய்ய வேண்டும் எனக் கேட்டார். நாகங்கள் தங்களுக்கு கருடன் அமுதம் கொண்டு வந்து அளித்தால் அடிமைத் தளையில் இருந்து விடுபடலாம் என்று கூறினார்.

கருடன் அமுதம் கொண்டு வரப் புறப்படுதல்; தாயின் அறிவுரை:

நாகங்கள் கூறியதைக் கேட்ட கருடன் விநதாவிடம் தான் அமுதம் கொண்டு வரச் செல்வதைத் தெரிவித்தார். தான் எதை ஆகாரமாகக்

கொள்வது எனத் தாயிடம் கேட்டார். விநதா கருடனிடம் கூறினாள், “மகனே! கடலின் நடுவில் உள்ள தீவில் நிஷாதர்கள் வாழ்கிறார்கள். அங்குள்ள ஆயிரக்கணக்கானவரை உணவாகக் கொள். ஒருபோதும் பிராமணரைக் கொல்லாதே. யாராலும் அவர்கள் கொல்லப்படக்கூடாது. கோபம் கொண்ட பிராமணன் அக்னி, விஷம், சூரியன் மற்றும் ஆயுதத்தைப் போல பயங்கரமாகி விடுகிறான்.

மதிக்கத் தகுந்த அவர்களிடம் உனக்குக் கோபம் உண்டானால் கூட நீ அவர்களைக் கொல்லக்கூடாது. அவர்களுக்குத் துரோகம் செய்யாதே. பல அடையாளங்கள் மூலம் பிராமணரை அறியலாம். பிராமணன் பிராணிகளில் முதலானவன்; வர்ணங்களில் சிறந்தவன்; தந்தையும், குருவுமாவான்” என்றாள். கருடன் பிராமணனின் அடையாளங்களைக் கூறுமாறு கேட்டார். விநதா, “உன் கண்டத்தில் பட்டால் அக்னியைப் போல் எரிப்பவரும் மூங்கில் முள்ளை விழுங்கியது போல் இருப்பவரும் பிராமணன் என்று அறிந்து கொள். கோபத்தில் நீ பிரம்மஹத்தி செய்யக்கூடாது. பிராமணன் உன்னால் ஜீரணிக்க முடியாதவன் என்பதை அறிந்து கொள்” என்று கூறினாள்.

பிறகு விநதா, கருடனிடம், “வாயு உன் இரு சிறகுகளையும் ரக்ஷிக்கட்டும். சந்திர-சூரியர் பின்பகுதியைக் காப்பாற்றட்டும். அக்னி உன் தலையையும், வசக்கள் உன் சரீரத்தையும் காக்கட்டும். நான் நன்மை தரும் செயல்களைச் செய்து உன் நலத்தை விரும்புவேன். உன் வழி தடையற்றதாகட்டும். நீ விரும்பிய காரியத்தின் வெற்றி உனக்குக் கிடைக்கட்டும்” என தன் புதல்வனுக்கு ஆசி கூறினாள்.

கருடனின் பயணம்; தன் தந்தை கச்யபரைச் சந்தித்தல்:

தாயின் அறிவுரையையும், ஆசியையும் பெற்ற கருடன் அமுதம் தேடி தன் பயணத்தைத் தொடங்கினார். யமதர்மராஜனைப் போல நிஷாதர்களின் அருகில் சென்று ஆயிரக்கணக்கானவர்களை உணவாகக் கொண்டார். நிஷாதர்களுடன் ஒரு பிராமணனும் கருடனின் தொண்டைக்குள் சென்றுவிட்டான். அதனால் கருடனின் தொண்டை தீயைப் போல எரிந்தது. கருடன், பிராமணன் தன்னால் விழுங்கப்பட்டதை அறிந்து கொண்டார். பறந்து கொண்டிருந்த கருடன் பிராமணனைத் தன் வாயிலிருந்து வெளியேறுமாறு கூறினார். அவனுடைய வேண்டுகோளின் படி அவனுடைய நிஷாத மனைவியையும் விடுவித்துவிட்டார். பிராமணன் ஆசியளித்துச் சென்று விட்டான்.

தொடர்ந்து, தன் சிறகுகளை விரித்தவாறு கருடன் வானில் பறக்கலானார். அப்போது தந்தை கச்யபரைச் சந்தித்தார். கச்யபர் தன்

புதல்வனிடம் நலம் விசாரித்தார். மனித உலகில் உனக்குப் போதிய உணவு கிடைக்கிறதா? என்று கேட்டார். கருடன் அவரிடம் “நாங்கள் நலமாக இருக்கிறோம். உணவு விஷயத்தில் எனக்குக் குறை உள்ளது. நான் நாகங்கள் கூறியவாறு அமுதம் கொண்டு வந்து கொடுத்துத் தாயின் அடிமைத்தளையை விடுவிப்பதற்காகச் செல்கிறேன். தாய் கூறியவாறு நிஷாதர்களை உணவாகக் கொண்டும் எனக்கு திருப்தி ஏற்படவில்லை. எனவே எனக்கு வேறு உணவைக் கூறுங்கள்” என்றார்.

கச்யபர் ஒரு தடாகத்தில் இருந்த ஆமை, யானை இவற்றை உணவாகக் கொள்ளுமாறு கூறுதல்:

கச்யபர் தன் மகனின் பசியைத் தீர்க்க விரும்பினார். அவர் தன் புதல்வனிடம் கூறினார். “தேவலோகத்தில் புகழ்பெற்ற ஒரு புண்ணியமான தடாகம் உள்ளது. அதில் ஒரு யானை குனிந்து தடாகத்தில் உள்ள ஆமையைத் தன் துதிக்கையால் பற்றி இழுத்துக் கொண்டே இருக்கிறது. முற்காலத்திலிருந்த விபாவசு என்ற முனிவரும் அவரது தம்பியாகிய சுப்ரதீகனும் செல்வத்தைப் பங்கிடுவது தொடர்பாக கருத்து வேறுபாடு கொண்டனர். சுப்ரதீகன் தன் அண்ணனுடன் ஒன்றாக இருக்க விரும்பவில்லை. தன் செல்வத்தைக் கேட்டு வற்புறுத்தி வந்தார்.

விபாவசு தன் தம்பி சுப்ரதீகன் தனியாகச் செல்வதை விரும்பவில்லை. பிரிந்து செல்லும் சகோதரன் சாஸ்திரத்தின் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு இருப்பதில்லை. சகோதரர்கள் பிரிந்து சென்றதும் மற்றவர்கள் அவர்களுக்குள் பகையை உண்டாக்கி விடுகிறார்கள். எனவே சாதுக்கள் சகோதரர்கள் செல்வத்தைப் பங்கிட்டுப் பிரிந்து செல்வதைப் புகழ்வது இல்லை. சுப்ரதீகா! உன்னை வசப்படுத்த முடியவில்லை. எனவே நீ யானையாகப் பிறவி எடுப்பாய் எனச் சாபம் அளித்து விட்டார். உடனே சுப்ரதீகரும் தன் அண்ணன் விபாவசுவை நீரில் வாழும் ஆமையாகிவிடு என்று சபித்து விட்டார்.

பரஸ்பரம் சபித்துக்கொண்டு அண்ணன் ஆமையாகவும், தம்பி யானையாகவும் பிறவி எடுத்து விட்டனர். இவ்விரண்டும் முற்பிறவிப் பகையை மனத்தில் வைத்து, தங்கள் பேருருவிலும், பலத்திலும் கர்வம் கொண்டுள்ளன. யானை ஆறு யோஜனை உயரமும், 12 யோஜனை நீளமும் கொண்டது. ஆமை மூன்று யோஜனை உயரமும், 10 யோஜனை வட்டமும் ஆன உடலுடன் இருக்கிறது. இவற்றில் யானை தடாகத்தின் கரைக்கு வரும்போது, அதன் பிள்ளிலைக் கேட்டு ஆமை நீரைக் கலக்கியவாறு நீருக்கு மேல் வருகிறது. அச்சமயம் யானை தன் துதிக்கையால் நீரைக் கலக்குகிறது. யானை ஆமையையும், ஆமை யானையையும் கொன்றுவிடும் மதம் கொண்டுள்ளன. நீ விரைந்து சென்று அவ்விரண்டையும் உணவாகக்

கொள். அவற்றைச் சாப்பிட்டு விட்டு அமுதம் கொண்டுவரச் செல்.

தேவரோடு போரிடும்போது உனக்கு மங்களம் உண்டாகும். நிறைந்த கலசம், பிராமணன், பசு போன்ற மங்களப் பொருட்கள் உனக்கு நன்மை தரும். தேவருடன் போரிடும் சமயத்தில் ரிக், யஜுர், சாம வேதங்களும் புனித ஹவிஸும் உனக்கு பலம் அளிக்கட்டும் என ஆசி அளித்தார்.

கருடன் யானையையும், ஆமையையும் பற்றிக் கொண்டு பறத்தல்:

தந்தையின் ஆசியைப் பெற்ற கருடன் அந்த தடாகத்தை அடைந்தார். ஒரு கையால் யானையையும், ஒரு கையால் ஆமையையும் பற்றினார். வானில் பறக்கத் தொடங்கினார். பல தெய்வீக மரங்கள் நிரம்பிய “அலம்பவம்” என்ற தீர்த்தத்தை அடைந்தார். அங்கிருந்த ஆலமரம் 100 யோஜனை தூரம் பரவியுள்ள என் பெரிய கிளையில் அமர்ந்து யானையையும், ஆமையையும் சாப்பிடு என்று கூறியது.

கருடன் அந்த மரத்தின் பெரிய கிளையில் சென்று அமர்ந்தார். கால்கள் பட்டதுமே அந்த பெரிய கிளை முறிந்து விட்டது. முறிந்த கிளையைக் கருடன் பிடித்துவிட்டார். அக்கிளையில் தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பாலகில்யர் என்ற கட்டைவிரல் அளவே இருந்த ரிஷிகளைக் கண்டார். அவர்கள் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கிளையை விட்டுவிட்டால் ரிஷிகள் மரணம் அடைந்து விடுவர் என்பதால் யானையையும், ஆமையையும் கால்களில் பற்றிக் கொண்டு, கிளையை அலகில் எடுத்துக்கொண்டு பறக்கலானார். பாலகில்ய ரிஷிகளைக் காப்பாற்றுவதற்காக அற்புதமான பராக்கிரமத்தைக் காட்டினார். தேவராலும் செய்ய இயலாத செயலை அவர் செய்ததைக் கண்ட பாலகில்ய ரிஷிகள் அவருக்குக் கருடன் என்று பெயரிட்டனர்.

கருடன் கச்யபரைச் சந்தித்தல் பாலகில்ய ரிஷிகள் கிளையை விடுதல்:

பெரும் பாரத்தைச் சுமந்தவாறு வானில் பறந்த கருடன் கந்த மாதன பர்வதத்திற்கு வந்தார். மிகப்பெரும் அந்தக் கிளை, அதிலிருந்த ரிஷிகள், காலில் பற்றிய யானை, ஆமை இவற்றைச் சுமந்து தன் மகன் வருவதைக் கச்யபர் கண்டார். அவர், கருடனிடம், “உன்னுடைய துணிச்சலான செயலால் ரிஷிகள் துன்பமடையக் கூடாது. அவர்கள் கோபித்து உன்னை எரித்து விடக்கூடாது” என்றார். பிறகு பாலகில்ய ரிஷிகளிடம், “கருடன் மக்களின் நன்மைக்காகவே இவ்வாறு செய்கிறான். இவனுக்கு ஆசி அளியுங்கள் என்றார். கச்யபர் வேண்டிக்கொண்டதால் பாலகில்யர்கள் அந்தக் கிளையை விட்டுவிட்டுத் தவம் மேற்கொண்டு இமயமலைக்குச் சென்றனர்.

பிறகு கருடன் தந்தையிடம் இந்தக் கிளையை எங்கு விடுவது? மனிதர்

இல்லாத இடத்தைக் கூறுங்கள் எனக் கேட்டார். கருடன் கச்யபர் கூறியவாறு மக்கள் அற்ற ஒரு மலையின் மீது அந்தக் கிளையை விட்டார். அந்தப் பெரும் கிளை விழுந்ததால் அந்த மலையின் சிகரம் உடைந்தது. மரங்கள் தூள் தூளாயின. பிறகு கருடன் ஒரு சிகரத்தில் அமர்ந்து யானையையும், ஆமையையும் தன் உணவாக்கிக் கொண்டார்.

கருடன் தேவருலகம் நோக்கிச் செல்லுதல்; தேவருலகில் தீய சகுனங்கள்:

பின்னர் கருடன் தேவருலகம் நோக்கிப் பறக்கலானார். அப்போது தேவருலகில் பல உத்பாதங்கள் நிகழ்ந்தன. இந்திரனின் வஜ்ரம் பயத்தால் எரிந்துவிட்டது. பகலிலேயே வால் நகூத்திரங்கள் விழலாயின. வானத்தில் மேகமின்றியே இடி இடித்தது. தேவரின் மலர் மாலைகள் வாடின; ஒலி குறையலாயிற்று. மேகங்கள் ரத்த மழை பொழிந்தன. பெரும் மண் காற்று வீசியது. இத்தகைய தீய சகுனங்களைக் கண்டு இந்திரன் அஞ்சினார். தன் குரு பிரகஸ்பதியிடம் சென்று, சத்ருக்கள் யாரும் எதிரில் வராத போது இத்தகைய தீய சகுனங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணம் என்ன என்று கேட்டார். பிரகஸ்பதி இந்திரனிடம் கச்யபர் - விந்தா இவர்களின் புதல்வனான கருடன் அமுதத்தை அபகரிக்க வரும் விஷயத்தைக் கூறினார். அதைக் கேட்ட இந்திரன் அமுத கலசத்தைப் பாதுகாத்த காவலர்களை எச்சரித்தார். தானும் வஜ்ரம் ஏந்திப் போருக்குத் தயாரானார்.

அருணனும், கருடனும் பிறந்ததற்கான காரணம்:

முந்தைய காலத்தில் கச்யப பிரஜாபதி புதல்வரை வேண்டி யாகம் செய்தார். ரிஷி, தேவர், கந்தர்வர் அனைவரும் யாக காரியத்தில் கச்யபருக்கு உதவி செய்தனர். இவர்கள் யாகத்துக்கான சமித்துகளைச் சேகரித்துக் கொண்டு வந்தனர். பாலகில்ய ரிஷிகளும் இதே பணியைச் செய்தனர். சூரிய கிரணங்களையே உணவாகக் கொண்டு வாழ்ந்த பெரும் தவசிகளான பாலகில்ய ரிஷிகள் அனைவரும் சேர்ந்து ஒரு சிறிய புர ச மரக்கிளையை மிகச் சிரமத்துடன் சுமந்து வந்தனர். அவர்களைப் பார்த்து பலம்மிக்க இந்திரன் அவர்களைக் கேலி செய்தார். அவர்களை அவமானப்படுத்திப் தாண்டிச் சென்றார்.

இந்திரனின் செயலைக் கண்ட பாலகில்ய ரிஷிகள் மிகவும் கோபம் கொண்டனர். அவர்கள் யாக அக்னியில் மந்திரம் கூறி ஆஹுதி அளித்தனர். “தேவருக்கு மற்றொரு இந்திரன் தோன்றட்டும் இப்போதுள்ள இந்திரன் அஞ்சும்படி, வீரமுள்ளவனாக விரும்பியவாறு செல்லும் சக்தி உடையவனாக, வேகம் மிகுந்தவனாக, இந்த இந்திரனை விட 100 மடங்கு சிறந்தவனாக இருக்கட்டும்” என்ற சங்கல்பம் செய்தனர்.

பாலகில்ய ரிஷிகள் வேறு ஒரு இந்திரனைத் தோற்றுவிக்க சங்கல்பம் செய்ததைக் கண்ட இந்திரன் கச்யபரைச் சரணடைந்தார். கச்யபர் பாலகில்ய ரிஷிகளிடம் சென்று அவர்களுடைய செயலைப் பற்றிக் கேட்டார். சத்யவாதியான ரிஷிகள் உண்மையைக் கூறிவிட்டனர். கச்யபர் ரிஷிகளைச் சமாதானப்படுத்தினார்.

“பிரம்மாவின் ஆணைப்படி இந்த இந்திரன் மூவுலகிற்கும் இந்திரனாக்கப்பட்டுள்ளார். நீங்களோ இன்னொரு இந்திரனைத் தோற்றுவிக்க முயல்கிறீர்கள். ரிஷிகளே! பிரம்மாவின் சொல் பொய்யாகக் கூடாது. நீங்கள் செய்த சங்கல்பம் வீணாவதையும் நான் விரும்பவில்லை. எனவே எனக்கு பிறக்கப்போகும் புதல்வன் பலமும், சத்வகுணமும் நிரம்பியவனாக பறவைகளுக்கு இந்திரனாகட்டும். தங்களை யாசிக்கும் தேவராஜனுக்கு அருள் புரியுங்கள்” என்று கச்யபர் கூறினார்.

கச்யபர் கூறியவற்றைக் கேட்ட பாலகில்ய ரிஷிகள், “பிரஜாபதியே! நீங்கள் புதல்வனைப் பெற யாகம் செய்கிறீர்கள். நாங்கள் இந்திரனுக்காக யாகம் செய்கிறோம். ஆகவே எங்களுடைய யாகத்தின் பலனை நீங்களே ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். எல்லோருக்கும் நன்மை அளிப்பதை செய்யுங்கள்” என்றனர். அதே சமயம் கச்யபரின் மனைவி விநதாதேவி புதல்வனை விரும்பி தவத்தில் ஈடுபட்டு விரதம் அனுஷ்டித்தாள். அவளிடம், “தேவி! உனது இந்த விரதம் நிச்சயம் வெற்றி அளிக்கும். மூவுலகையும் வெல்லும் சக்தி உடைய இரு புதல்வர்களை நீ பெறுவாய். பாலகில்யர்களின் தவமும் என்னுடைய சங்கல்பமும் பூஜைக்குரிய புத்திரர்களைத் தரும்.

உன்னுடைய புத்திரர்கள் இருவரும் பறவைகளின் இந்திரன் ஆவார்கள். உருவத்தில் பசுடி ஆனாலும் விரும்பிய உருவம் பெரும் சக்தி உடையவர்கள் ஆவார்கள். இந்தக் கர்ப்பத்தை எச்சரிக்கையுடன் காப்பாற்றி வா என்று கூறினார். பிறகு இந்திரனிடம் “புரந்தரா! விநதாவின் இரு புதல்வர்களும் உனக்கு உதவி செய்வார்கள். இவர்களால் உனக்கு நஷ்டம் உண்டாகாது. நீயே தேவர்களின் இந்திரனாக இருப்பாய். துயரம் அடையாதே. இனி ஒருபோதும் கர்வம் கொண்டு மகாத்மாக்களைக் கேலி செய்யாதே. அவர்களிடம் வாக்கு என்னும் வஜ்ரம் உள்ளதைக் கவனத்தில் வை” என அறிவுரை கூறினார்.

இந்திரன் மகிழ்ந்து சொர்க்க லோகம் சென்றார். விநதாவின் விருப்பமும் நிறைவேறியது. அவள் அருணனை முடமுள்ளவனாகவும், கருடனை பலம் மிகுந்தவராகவும் பெற்றாள். அருணன் சூரியனின் சாரதியாகி அவருக்கு முன்னால் செல்கிறார். கருடன் பறவைகளின் இந்திரனாக அபிஷேகம் செய்யப்பட்டார்.

கருடன் தேவர்களுடன் போரிட்டு தோல்வியுறச் செய்வது:

ரிஷிகளின் சொற்படி பறவைகளுக்கு இந்திரனாகப் பிறப்பெடுத்த கருடன் தேவர்கள் இடம் அமுதத்தைக் கவர்ந்து வரச் சென்றார். தேவர் சமுதாயம் போருக்குத் தயாரானது. பட்சிராஜன் கருடனைக் கண்டு தேவர்கள் நடுங்கினர். அங்கு வீரரான விச்வகர்மா அமுதத்தை பாதுகாத்து வந்தார். அவர் கருடனுடன் இருகணம் போர் புரிந்து காயம் அடைந்து சோர்ந்து விட்டார். கருடன் தன் சிறகுகளின் வேகத்தால் மண் துகளைப் பரப்பச்செய்து, தேவருலகை மண்ணால் மூடிவிட்டார். உடனே இந்திரன் ஆணைப்படி வாயுதேவன் வேகமாக வீசி மண்ணை விலக்கி விட்டார். தேவர்கள் ஆயுதங்களால் கருடனைத் துன்புறுத்தினர். கருடன் வானில் உயரமாக பறந்து தேவர்களுக்கு மேலே நின்று தன் சிறகுகளாலும் மார்பாலும் அனைவரையும் அடித்தார். கருடனின் நகத்தாலும், அலகாலும் படுகாயமுற்ற தேவர்கள் சிதறி ஓடினர்.

கருடனிடம் தோல்வி அடைந்த கந்தர்வர்கள் கிழக்கு திசையிலும் வசக்களும், ருத்திரர்களும் தென்திசையிலும், ஆதித்யர்கள் மேற்கு திசையிலும், அஸ்வினி குமாரர்கள் வடக்கு திசையிலும் ஓடி விட்டனர். பிறகு கருடன் அஸ்வகந்தன், ரேணுகன் போன்ற ஒன்பது யட்சர்களுடன் போரிட்டு அவர்களைப் படுகாயப்படுத்திவிட்டார். கருடன் அமுதத்தை எடுக்க முன்னேறிய போது நாற்புறமும் தீ சூழ்ந்தது. கருடன் தன் உடலில் 8,100 வாய்களை தோன்றச் செய்து நதிகளின் நீரைப் பருகி அதனை எரியும் நெருப்பின் மீது சொரிந்து தீயை அணைத்தார். பிறகு சிறிய உருவத்தைத் தரித்துக் கொண்டார்.

கருடன் அமுதத்தை எடுத்துக் கொள்ளுதல்: விஷ்ணு பகவானிடம் வரம் பெறுதல்:

பிறகு கருடன் சூரியன் போன்ற தங்கமயமான உருவைத் தரித்து, அமுதம் இருக்கும் இடத்தில் புகுந்தார். அங்கு நாற்புறமும் கத்திகள் இணைந்த சக்கரம் சுழன்று கொண்டிருந்தது. அமுதத்தைத் திருட வருபவர்களைக் துண்டு துண்டாக்குவதற்காக தேவர்கள் அதனை நிர்மாணித்திருந்தனர். கருடன் ஒரு கணத்தில் தன் உடலைக் சுருக்கிக் கொண்டு அந்தச் சக்கரத்தின் ஆரத்திற்கிடையே உள்ளே புகுந்துவிட்டார். அந்தச் சக்கரத்தின் கீழ் இரண்டு நாகங்கள் அமுதக் கலசத்தைக் காவல் காத்து வந்தன. அவை பார்ப்பவர்களைத் தம் கண்களாலேயே பொசுக்கி விடக் கூடியவை. கருடன் மண்ணைத்தூவி அவற்றின் கண்களை மறைத்து அவ்விரு சர்ப்பங்களையும் துண்டு துண்டாக்கினார். பிறகு சக்கரத்தை உடைத்துவிட்டு அமுத கலசத்துடன் வானில் பறந்தார்.

வழியில் கருடன் பகவான் விஷ்ணுவைச் சந்தித்தார். கருடன் தனக்காக ஆசை கொள்ளாமல், சர்ப்பங்களுக்காக அமுத கலசத்தை எடுத்துச் செல்லும் வீரச் செயலைப் பார்த்து, விஷ்ணு மகிழ்ச்சியடைந்தார். கருடனிடம் நான் உனக்கு வரம் தர விரும்புகிறேன் என்றார். கருடன் விஷ்ணுபகவானிடம் “நான் தங்களுக்கு மேலே (கொடியில்) இருக்க வேண்டும்; அமுதம் பருகாமலேயே மூப்பும், மரணமும் இல்லாதவனாக இருக்க வேண்டும் என்ற வரத்தைக் கேட்டார். பகவானும் அவ்வாறே வரம் அருளினார்.

கருடன், விஷ்ணுவிடம் “நானும் தங்களுக்கு வரமளிக்க விரும்புகிறேன். நீங்கள் விரும்பியதைக் கேளுங்கள்” என்றார். விஷ்ணு கருடனைத் தன் வாகனமாகுமாறு வரம் கேட்டார். அவ்வாறே கருடன் பகவான் விஷ்ணுவிற்கு வாகனமானார். அவரது கொடியிலும் கருடன் இடம் பெற்றார். இதன்படி கருடன் விஷ்ணுவிற்கு மேலே இருப்பவரானார்.

இந்திரன் கருடனை வஜ்ரத்தால் அடித்தல்: கருடனும் இந்திரனும் நண்பராதல்:

கருடன் அமுதத்தை அபகரித்துக் கொண்டு செல்வதைக் கண்டு இந்திரன் அவர்பின் சென்று வஜ்ரத்தால் அடித்தார். கருடன் இந்திரனிடம் கோபம் கொள்ளவில்லை. “தேவராஜா! இந்த வஜ்ரம் அமைந்த முனிவருக்கு நான் மதிப்பளிக்கிறேன். உன் வஜ்ரத்தையும் மதிக்கிறேன். உன் அடியால் என் உடலில் சிறிதும் துயரம் ஏற்படவில்லை. உன்னால் முடிவு காணமுடியாத என் ஒரு சிறகைத் தியாகம் செய்கிறேன்” என்று கூறி ஒரு சிறகை வீழ்த்திவிட்டார். அதைக் கண்ட பிராணிகள் மகிழ்ச்சியடைந்து கருடனுக்கு ‘சுபர்ண’ அழகிய இறகுடையவன் எனப் பெயரிட்டனர்.

இந்திரன், கருடன் பறவை உருவில் உள்ள ஒரு மகாத்மா என்பதை அறிந்து கொண்டார். கருடனுடன் நட்பை ஏற்படுத்திக்கொள்ள விரும்பினார். கருடனுடன் நட்பு கொள்ள விரும்புவதைக் கூறினார். கருடனும் இந்திரனின் நட்பை ஏற்றுக்கொண்டார். இந்திரனிடம் , “தேவேந்திரா! நீ விரும்பியவாறு நாம் நண்பராவோம். சாதுக்கள் தன் பலத்தையும், குணத்தையும் தாங்களாகப் புகழ்ந்து கொள்வதில்லை. நீ நண்பன் ஆனதால் உன்னிடம் உண்மையைக் கூற வேண்டும்.” “இந்திரா! காடு, மலை, கடல்களுடன் உலகம் முழுவதையும் அதற்கு மேலுள்ள உங்களையும் கூட என் ஒரு சிறகின் மீது எடுத்துக் கொண்டு பறக்க முடியும். இதிலிருந்து என் பெரும் பலத்தை அறிந்து கொள்” என்றார்.

கருடன் அமுதத்துடன் நாகர்களிடம் செல்லுதல்: விநதாவின் விடுதலை:

கருடனின் சொற்களை ஏற்றுக் கொண்ட இந்திரன், “உன் சொந்த உபயோகத்திற்கு அமுதம் தேவையில்லை என்றால் அதை என்னிடம் திருப்பிக் கொடுத்துவிடு. நீ அளிக்கும் அமுதத்தைப் பருகுபவர்கள் நமக்குத் துன்பம் விளைவிக்கக் கூடும்” என்றார். கருடன் “நான் ஒரு காரணத்திற்காக அமுதத்தை எடுத்துச் செல்லுகிறேன். யாருக்கும் அமுதத்தைப் பருகுவதற்குத் தரமாட்டேன். நான் இதை வைக்கும் இடத்திலிருந்து நீ உடனே எடுத்துக் கொள்ளலாம்” என்று கூறியதும் இந்திரன் மகிழ்ச்சியடைந்தார். கருடனுக்கு வரம்தர விரும்பினார். கருடனுக்குக் கத்ரு புதல்வர்களின் துஷ்டத்தன்மை நினைவுக்கு வந்தது. அவர் இந்திரனிடம் “பலம்மிக்க பாம்புகள் எனக்கு உணவாக வேண்டும்” என்ற வரத்தைக் கேட்டுப் பெற்றார்.

பகவான் ஸ்ரீ ஹரியும் இதனை ஆமோதித்தார். பிறகு இந்திரன் கருடன் அமுதத்தை வைக்கும் இடத்திலிருந்து அதேசமயத்தில் எடுத்துக் கொள்வதாகக் கூறினார். கருடன் அமுதத்துடன் தன் தாயிடம் வந்து சேர்ந்தார். நாகங்களிடம், “சர்ப்பங்களே! நான் உங்களுக்காக இந்த அமுதத்தைக் குசங்களின் மீது வைக்கிறேன். நீங்கள் நீராடி, மங்கல கர்மங்கள் செய்து இந்த அமுதத்தைப் பருகங்கள். இப்போது நீங்கள் கூறியவாறு என் தாயை அடிமைத் தன்மையிலிருந்து விடுவியுங்கள். நீங்கள் கேட்டவாறு அமுதத்தை உங்களுக்குக் கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டேன்” என்றார். சர்ப்பங்களும் கருடன் கூறியவாறு விநதாவை அடிமைத் தலையிலிருந்து விடுவித்து விட்டன.

இந்திரன் அமுதத்தைக் கவர்ந்து செல்லுதல்:

பிறகு சர்ப்பங்கள் நீராடச் சென்றன. அதற்குள் இந்திரன் அமுதத்தைக் கவர்ந்து சொர்க்கலோகம் சென்றனர். அமுதம் பருக விரும்பிய நாகங்கள் நீராடி மங்கல காரியங்கள் முடிந்து, அமுதம் வைக்கப்பட்ட இடத்திற்கு வந்தன. அங்கு அமுதம் இல்லை. அமுதம் கவரப்பட்டதை அறிந்து கொண்டன. தாங்கள் செய்த கபடச்செயலுக்கான பழி இது என்று எண்ணி அமைதியாயின. புனிதமான அமுதத்தின் ஸ்பரிசும் உண்டானதால் குசங்கள் பவித்ரி எனப் பெயர் பெற்றன. நாகங்களுக்கு நாக்குகள் பிளவுபட்டன. அன்றிலிருந்து கருடன் தன் தாயுடன் விருப்பப்படி வனங்களில் சஞ்சரித்தார். சர்ப்பங்களை உணவாகக் கொண்டு பறவைகளால் கௌரவிக்கப்பட்டு, நாற்றிசையிலும் தன் புகழைப் பரப்பினார்.

9. ஜனமேஜயன் சர்ப்பயாகம் செய்த வரலாறு

ஆதிபருவம் அத்-3, 49, 51, 53, 56, 58

ஜனமேஜயன் சர்ப்பயாகம் செய்ய விரும்புதல். தன் தந்தை பரீக்ஷித் மரணமடைந்த வரலாற்றை அறிதல் - உத்தங்க முனிவர் ஜனமேஜயனை சர்ப்பயாகம் செய்யத் தூண்டுதல் - ஆஸ்திகன் பிறப்பு வரலாறு - ஜனமேஜயன் சர்ப்பயாகம் செய்தல் - ஆஸ்திகர் வரம் கேட்டல் - சர்ப்பயாகம் நிறுத்தப்படுதல் - நாகங்கள் உயிர் பிழைத்தல்.

ஜனமேஜயனுக்கு சரமா அளித்த சாபம் :

பரிக்ஷித்தின் மகன் ஜனமேஜயன், க்ருத சேனன், உக்ர சேனன், பீம சேனன் என்ற தன்னுடைய மூன்று சகோதர்களுடன் குருக்ஷேத்திரத்தில் நீண்டகாலம் நடைபெற்ற ஒரு யாகத்தைச் செய்து வந்தார். அச்சமயம் தேவர்களின் நாயாகிய சரமாவின் புதல்வன் சாரமேயன் அங்கு வந்தது. ஜனமேஜயனின் சகோதரர்கள் அதனை அடித்துவிட்டனர். சாரமேயன் யாகத்தின் ஹவிஸைப் பார்க்கவோ, தீண்டவோ, செய்யாத தன்னை ராஜகுமாரர்கள் அடித்துவிட்டதைத் தன் தாயிடம் கூறி அழுதது சரமா யாகம் நடைபெற்ற இடத்திற்கு வந்தது. யாகத்தில் இருந்த ஜனமேஜயனிடம் தன் புதல்வன் எந்தக்குற்றமும் செய்யாதபோது ஏன் அடிக்கப்பட்டது என்று கோபத்துடன் கேட்டது. மன்னன் பதில் கூறவில்லை. அதனால் எதிர்பாராத பயம் உனக்கு நேரும் என மன்னனுக்குச் சாபமளித்து சென்றுவிட்டது.

ஜனமேஜயன் சாபங்களை விலக்கவல்ல ஸோமச்ராவைப் புரோகிதராக்குதல் :

சரமாவின் சாபத்தினால் கவலை கொண்ட ஜனமேஜயன் தன சாபத்தை விலக்கவல்ல புரோகிதரைத் தேடினார். ச்ருதச்ரவா என்னும் முனிவரின் மகனான ஸோமச்ரவாவைத் தன புரோகிதனாக வரித்தார். “பாம்பின் வயிற்றில் பிறந்த ஸோமச்ரவா சாபத் துன்பங்களை விடுவிப்பதில் திறமையுடையவன். பிராமணன் எதைக் கேட்டாலும் அதைக்கொடுத்து விடுவான். இவன் செயலைச் சகித்துக் கொள்ள முடியுமானால் இவனை அழைத்துச் செல்” என்று ச்ருதச்ரவா முனிவர் கூற அதனை ஏற்றுக்கொண்ட ஜனமேஜயன் ஸோமச்ரவாவை அழைத்து வந்தான். தன சகோதர்களிடம் ஸோமச்ரவா கூறுவதை எல்லாம் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று ஆணையிட்டான்.

உத்தங்க முனிவர் ஜனமேஜயனைச் சர்ப்பயாகம் செய்யத் தூண்டுதல்

அதே காலத்தில் ஆயோததௌமயர் என்னும் ரிஷி புகழ்பெற்று இருந்தார். அவருக்கு உபமன்யு, ஆருணி பாஞ்சாலன், வேதன் என்ற மூன்று சீடர்கள் இருந்தனர். அவர்களில் ஆருணி குருவின் ஆணைப்படி வயலுக்கு நீர் வரும் வரப்பைக் கட்டும் முயற்சியில் ஈடுபட்டான். வரப்பினைக் கட்ட இயலாததால் தானே வயலின் வரப்பில் படுத்து நீரைத் தடுத்துவிட்டான். அதனால் உத்தாலகன் என்ற பெயரைப் பெற்றான். உபமன்யு குருவின் ஆணைப்படி உணவின்றி இருந்து பசியால் எருக்கு இலைகளை உண்டு கண் பார்வை இழந்தான். அசுவினி குமாரர்களால் பார்வையை மீண்டும் பெற்றான். மூன்றாவது சீடன் வேதன், நீண்டகாலம் மாடுபோல குருவின் வீட்டிலிருந்து சேவை செய்தான். வேதனுடைய மூன்று சீடர்களில் உத்தங்கன் என்பவனும் ஒருவன்.

வேதனுக்கு உத்தங்கன் குரு தகூழினை அளிக்க விரும்பினார். தகூழினை அளித்த பிறகே தன் வீடு திரும்ப விரும்பினார். குரு தகூழினையாக பௌஷ்ய மன்னரின் இரு குண்டலங்களைப் பெற்று வருமாறு வேதனின் பத்தினி கூறினார். உத்தங்கனும் அதனை ஏற்று பௌஷ்ய மன்னனிடம் சென்று அவரது ராணியின் குண்டலங்களை யாசித்தான். பௌஷ்ய மன்னரின் ராணி மகிழ்ச்சியுடன் அந்த குண்டலங்களை உத்தங்கருக்கு அளித்தாள். “இந்தக் குண்டலங்களை நாகராஜன் தகூகன் அபகரிக்க முயல்கிறான். எனவே கவனமாகக் கொண்டு செல்லுங்கள்” என்று கூறினாள்.

குண்டலங்களைப் பெற்று வேதமுனிவரிடம் திரும்பிய உத்தங்கரை ஒரு நிர்வாண ஜைனன் பின் தொடர்ந்தான். குண்டலங்களை ஒரு நீர் நிலையருகில் வைத்துவிட்டு உத்தங்கர் ஆசமனம் செய்தபோது அந்த ஜைனன் அவற்றை அபகரித்துச் சென்று விட்டான். உண்மையில் அவன் நாகராஜன் தகூகன் ஆவான். தன குண்டலங்களைக் கவர்ந்து சென்ற அவனை உத்தங்கர் வேகமாக வந்து பிடித்துவிட்டார். உடனே ஜைனன் உருவிலிருந்த நாகராஜன் குண்டலங்களுடன் பாம்பாக உருமாறி பூமியினுள் இருந்த புற்றினுள் நுழைந்து மறைந்து விட்டான்.

ராணி கூறிய சொற்களை நினைவு கூர்ந்த உத்தங்கன், இந்திரனின் வஜ்ரத்தைப் பெற்று அதன் உதவியால் புற்றைத் தோண்டி நாகலோகத்தை அடைந்தார். அங்கு ஜராவதன், திருதராஷ்ட்ரன், தகூகன் ஆகிய நாகங்களைத் துதித்துக் குண்டலங்களைத் தருமாறு வேண்டினார். ஆனால் குண்டலங்களைப் பெற முடியவில்லை. அதனால் வஜ்ரம் தரித்த நமுசியையும், விருத்தாசுரனையும், அழித்த இந்திரனைத் துதித்தார். இந்திரனின் அருளால் நாகலோகத்தில் தீ பரவியது. பயந்து போன தகூகன் வெளியே வந்து குண்டலங்களை உத்தங்கருக்குத் திருப்பி அளித்தான்.

குண்டலங்களைப் பெற்றுக்கொண்ட உத்தங்கர் இந்திரன் அளித்த

குதிரையில் ஏறி, குருவிடம் வந்தார். குரு பத்தினியிடம் குண்டலங்களை அளித்தார். குரு வேதன் மகிழ்ச்சியடைந்து உத்தங்கரிடம் தாமதத்திற்கான காரணத்தைக் கேட்டார். உத்தங்கர் தகூகன் குண்டலங்களை அபகரித்ததையும் தான் நாக லோகம் சென்று அவற்றை மீட்டதையும் குருவிடம் கூறினார். பிறகு உத்தங்கர் ஹஸ்தினாபுரம் சென்றார். தகூசீலத்தை வென்று ஹஸ்தினாபுரம் திரும்பியிருந்த ஜனமேஜயனைச் சந்தித்தார். ஜனமேஜயனிடம் தகூகனைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்று கூறினார்.

“ராஜரிஷிகளின் வம்சத்தைப் பாதுகாத்த பரீகூழித் மன்னரைக் காரணமின்றித் தகூகன் கொன்றான். தங்கள் தந்தையைக் கொன்றவனை கொன்று பழி தீர்க்க வேண்டும். தங்கள் தந்தையைக் காப்பாற்ற வந்த காசியபர் என்ற பிராமணனைப் பொருள் கொடுத்து தகூகன் திருப்பி அனுப்பி விட்டான். பகைவரை அழிக்க சாஸ்திரத்தில் சர்ப்பயாகம் கூறப்பட்டுள்ளது. அதைச் செய்ய உசிதமான சமயம் கிடைத்துள்ளது. எனவே தாங்கள் சர்ப்பயாகம் செய்து ஜொலிக்கும் ஹோமத் தீயில் அந்தப் பாவியை ஹவிஸாக அளித்து விடுங்கள். அதனால் என்னுடைய விருப்பமும் நிறைவேறும்” என்று உத்தங்கர் ஜனமேஜயனிடம் கூறினார்.

ஜனமேஜயன் தன் தந்தையின் மரணத்திற்கான காரணத்தை அறிதல்:

ஜனமேஜயன் தன் தந்தை பரீகூழித்தின் மரணத்திற்கான காரணத்தைத் தன் மந்திரிகளின் மூலம் அறிந்து கொண்டான். வேட்டையாடச் சென்றபோது பசியாலும், தாகத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டு சமீக முனிவரின் ஆசிரமத்தை அடைந்த பரீகூழித் தான் பாணத்தால் அடித்த காட்டு விலங்கைப்பற்றி முனிவரிடம் கேட்டார். மௌன விரத தாரியான சமீக மகரிஷி ஏதும் பேசவில்லை. கட்டையைப்போல் அசையாது இருந்தார். சமீகர் மௌனவிரதம் இருந்தது மன்னருக்குத் தெரியாது. எனவே பசியுடனும், களைப்புடனும் இருந்த பரீகூழித் கோபத்துடன் பூமியில் கிடந்த ஒரு செத்தபாம்பை வில்லின் நுனியால் எடுத்து முனிவரின் கழுத்தில் போட்டுவிட்டார். முனிவர் எதுவும் செய்யாமல் முன்பிருந்தது போலவே அமைதியாக இருந்தார்.

அங்கிருந்து புறப்பட்ட பரீகூழித் தன் தலைநகரை அடைந்தார். சமீகரின் சக்திசாலியான புதல்வன் தன் ஆசாரியரிடமிருந்து வீடு திரும்பினான். அவன் தன் தந்தை சமீகர் பரீகூழித் மன்னனால் அவமதிக்கப்பட்டதை அறிந்து கோபம் கொண்டான். ச்ருங்கிஎன்ற பெயர் கொண்ட, பசுவின் வயிற்றில் பிறந்த அவன், கையில் நீரை எடுத்து, ‘குற்றமற்ற என் தந்தையின் கழுத்தில் செத்த பாம்பைப் போட்டவன், இன்றைக்கு ஏழாம் நாள் என் வாக்கின் சக்தியால் தூண்டப்பட்ட விஷமுடைய தகூகனால் தீண்டப்பட்டு உயிரிழப்பான்’. எனச் சாபமளித்தான். தந்தையிடம் மன்னனுக்கு

சாபமளித்தைக் கூறினான்.

கருணை நிரம்பிய சமீகர் கௌரமுகன் என்னும் சீடனை மன்னரிடம் அனுப்பி, நடந்ததைத் தெரிவிக்கச் செய்தார். ஏழு நாட்களில் தகூகன் உன்னைத் தீண்டப் போகிறான். கவனமாக இரு என்று எச்சரிக்கை அளித்தார். மந்திரிகளுடன் ஆலோசனை நடத்திய பரீக்ஷித் ஒரே தூணின் மீது நிற்கும் உயரமான மாளிகையை அமைத்தார். பாதுகாப்பான அந்த இடத்தில் எல்லாவகை மூலிகைகளையும் திரட்டி வைத்தார். சிறந்த வைத்தியர்களையும் மந்திரரத்தில் தேர்ந்த பிராமணர்களையும் ஏற்பாடு செய்தார். மந்திரிகளுடன் அங்கிருந்தே நிர்வாகத்தைக் கவனித்தார். அச்சமயம் யாராலும் மன்னரைச் சந்திக்க இயலவில்லை.

இவ்விஷயங்களை அறிந்த காசியபர் என்ற அந்தணர் மன்னனைச் சந்திக்க ஹஸ்தினாபுரம் வந்தார். அவர் நாகத்தின் விஷத்தை மந்திர உச்சாடனத்தால் இறக்கிவிடும் வல்லமை உடையவர். தகூகனால் தீண்டப்படும் பரீக்ஷித்தின் உடலிலிருந்து விஷத்தை இறக்கி ஏராளமான செல்வத்தைப் பெற வேண்டும் என்பதே அவருடைய நோக்கம். வரும் வழியில் தகூகன் காசியபரைச் சந்தித்தான். ஒரு கிழ பிராமண வேடத்தில் வந்த அவன் காசியபரிடம் அவர் ஹஸ்தினாபுரம் செல்வதற்கான காரணத்தைக் கேட்டறிந்தான். காசியபரிடம் தானே தகூகன் என்பதைக் கூறினான்.

காசியபரிடம் “நான் கொத்தி விஷத்தைச் செலுத்தி இந்த மரத்தக் கொன்றுவிடுவேன். சக்தி இருந்தால் அதனைப் பிழைக்கச் செய்” என்றான். காசியபரும் மரத்தைப் பிழைக்க வைக்க உறுதியேற்றார். தகூகன் மரத்தை விஷத்தினால் பொசுக்கி விட்டான். காசியபர் தன் மந்திர வலிமையால் மரத்தை உயிர் பிழைக்கச் செய்தார். காசியபரின் திறமையை அறிந்து கொண்ட தகூகன் பெரும் பொருள் கொடுத்து, மன்னரிடம் செல்லாதவாறு அவரைத் தடுத்து விட்டான்.

பரீக்ஷித் தகூகனால் தீண்டப்பட்டு உயிரிழத்தல்:

பின்னர் தகூகன் ஹஸ்தினாபுரம் அடைந்தான். மந்திரங்களாலும், விஷம் இறக்கும் மூலிகைகளாலும் மன்னன் காக்கப்பட்டு வருவதை அறிந்தான். மாயையால் மன்னனை ஏமாற்ற எண்ணினான். பழங்கள், தர்ப்பம், மற்றும் நீர் இவற்றை எடுத்துக் கொண்டு வருமாறு சில நாகங்களுக்கு ஆணையிட்டான். தான் ஒரு புழு வடிவில் ஒரு பழத்தில் நுழைந்து விட்டான். அவற்றை மன்னரிடம் அர்ப்பணம் செய்யுமாறு கூறினான். பிராமண ரூபமேற்ற அந்த நாகங்களும் அப்பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டு பரீக்ஷித் மன்னரிடம் சென்றன. மன்னன் அவற்றை

மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொண்டான். பிறகு பரிசுப்பொருட்களுடன் அவர்களுக்கு விடையளித்தான்.

மந்திரிகளிடம் தவசிகள் கொண்டுவந்த இந்த பழங்கள் ருசியானவை; நீங்களும் இவற்றைச் சாப்பிடுங்கள் என்று கூறினான். நானும் ஒரு பழத்தை எடுத்து ருசிக்கலானான். கடவுளின் சட்டம், மற்றும் முனிவரின் சாபத்தால் தகூகன் புழு வடிவிலிருந்த பழத்தையே எடுத்து மன்னன் உண்ணத் தொடங்கினான். அப்பழத்தில் காணப்பட்ட ஒரு சிறிய புழு கரிய கண்களுடனும், தாமிர வண்ணத்துடனும் இருந்தது. பரீகூழித் ததைத் தன் கையால் எடுத்தான். மந்திரிகளிடம், “சூரியன் மறையும் நேரம் ஆகிவிட்டது. எனவே சர்ப்பத்தின் விஷ பயம் எனக்கில்லை. அந்த முனிவரின் சொல்லுக்கேற்ப இந்தப் புழுவே தகூகன் என்ற பெயருடன் என்னைத் தீண்டினால் கூட என் குற்றத்திற்குப் பரிகாரமாகிவிடும்” என்று கூறினான். மன்னர் இவ்வாறு கூறியதை மந்திரிகளும் ஆமோதித்தனர்.

அந்தப் புழுவைக் கழுத்தின் மேல் எடுத்து விட்டான். மரணம் நெருங்கியதால் அறிவு பிசகிய பரீகூழித் பெரிதாகச் சிரிக்கலானான். மன்னன் சிரித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அந்தப்புழு தகூகனாக உருமாறி மன்னனை இறுக்கிப் பிடித்து உடலைச் சுற்றி, கர்ஜனை செய்து தீண்டிவிட்டது. தகூகன் மன்னனைத் தீண்டியதைக் கண்டு மந்திரிகள் அழலாயினர். பின்னர் சிவந்த நிறமுடைய அந்த அற்புத நாகம், சிந்தூரக் கோடு போல வானத்தில் பறந்து சென்று மறைந்தது. மிகப்பாதுகாப்பான அந்த அரண்மனை சர்ப்பத்தின் விஷ ஜுவாலையால் தூண்டப்பட்டு பற்றி எரிந்தது. பரீகூழித் ததைத் இந்த வரலாற்றை முனிவர்கள் ஐயமேஜய மன்னனிடம் கூறினர்.

மன்னர் பரமகதி அடைந்ததும் புரோகிதர் உரிய சடங்குகளைச் செய்தனர். மிகவும் சிறுவனாக இருந்த ஜனமேஜயன் அரசனாக்கப்பட்டான். பகைவருக்கும் பயம் தரும் ஜனமேஜயன் சிறுபருவம் முதலே கூர்ந்த அறிவுடையவனாக விளங்கினான். தன் கொள்ளுப்பாட்டனார் யுதிஷ்டிரரைப் போலவே தர்மப்படி அரசாண்டு வந்தான்.

ஜனமேஜயன் திருமணம்

பகைவரை அழிக்கும் வீரத்துடன் தர்மம் தவறாமல் அரசாண்ட ஜனமேஜயனுக்கு மந்திரிகள் காசிராஜன் மகள் வபுஷ்டமாவைப் பெண்கேட்டுத் திருமணம் செய்வித்தனர். மன்னன் வேறு பெண்களை விரும்பாமல் மிக அழகியும், அதி பதிவிரதையுமான தன் மனைவியுடன் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து வந்தான்.

ஜனமேஜயனின் ஐயத்தை மந்திரிகள் விலக்குதல்

இச்சமயத்தில் தான், சரமா மன்னனுக்கு சாபமளித்தது. உத்தங்க முனிவரும் ஜனமேஜயனிடம் சர்ப்பயாகம் செய்யக் கூறினார். பரீக்ஷித்தின் வரலாற்றைத் தெரிந்து கொண்ட ஜனமேஜயன் “ மரம் தக்ஷகனால் தீண்டப்பட்டு உயிர் இழந்ததையும், காசியபர் என்ற அந்தணர் மந்திர உச்சாடனம் செய்து அதைத் துளிர்க்க வைத்ததையும் நீங்கள் எவ்வாறு அறிந்து கொண்டீர்கள்?” இதைத் தெரிந்து கொண்ட பின்னரே நான் சர்ப்பயாகம் பற்றி யோசிப்பேன். ஜனங்களற்ற காட்டில் காசியபருக்கும் தக்ஷனுக்கும் இடையில் நடைபெற்ற உரையாடல்கள் உங்களுக்கு எவ்வாறு தெரியவந்தது?” என்று மந்திரிகளிடம் கேட்டான்.

மந்திரிகள் அவனுக்குப் பதிலளித்தனர்.; “மன்னா! தாங்கள் இப்போது கேட்ட விஷயங்களைக் கூறுகிறோம். அந்த மரத்தின் உலர்ந்த கிளைகளைச் சேகரிப்பதற்காக அதன்மீது முன்னரே ஒருவன் ஏறி இருந்தான். அவன் மரத்தின் மேலிருப்பது தக்ஷகனுக்கும், காசியபருக்கும் தெரியாது. தக்ஷகன் மரத்தைத் தீண்டியபோது, அந்த மரத்தின் மேலிருந்த மனிதனும் எரிந்து சம்பலாகிவிட்டான். பிராமணன் தன்னுடைய சக்தியால் மரத்தைப் பிழைக்கச் செய்தபோது, அவனும் உயிர்பிழைத்து விட்டான். அவனே இங்கு வந்து நடந்த விஷயங்கள் அனைத்தையும் தெரிவித்தான். அதனாலேயே தக்ஷகனின் கபடச் செயல் தெரியவந்தது. இனி நீங்கள் உசிதமானதைச் செய்யுங்கள்” என மன்னனின் ஐயத்தைத் தங்கள் பதில் மூலம் போக்கினர்.

ஜனமேஜயனின் கோபம், சர்ப்பயாகம் செய்யத் தீர்மானித்தல்

தன மந்திரிகளின் சொற்களைக் கேட்ட ஜனமேஜயன் ஆத்திரமும் கோபமும் துயரமும் கொண்டார். கண்ணீர் பெருக்கினார்; சிறிது யோசனை செய்தார். பிறகு நீரைத் தொட்டுச் சபதமிட்டார். ‘என் தந்தையின் மரண விஷயத்தை கேட்டு நான் ஒன்று கூறுகிறேன். தக்ஷகனைப் பழி வாங்கச் சபதம் செய்கிறேன். தக்ஷகன் சிருங்கி முனிவரைக் காரணமாகக் கொண்டு, என் தந்தையை விஷத்தால் பொசுக்கியுள்ளான். பொல்லாத தனத்தால் காசியபரைத் திருப்பி அனுப்பியுள்ளான். அவர் வந்திருந்தால் என் தந்தை நிச்சயம் பிழைத்திருப்பார். என் தந்தை பிழைத்திருப்பதால் இந்த துஷ்டனுக்கு என்ன நஷ்டம்? மன்னன் பிழைக்கக் கூடாது என்பதற்காகவே பணம் கொடுத்தது பெரிய குற்றம். ஆகவே உத்தங்க மகரிஷிக்காகவும், எனக்காகவும், உங்களுக்காகவும், சர்ப்பயாகம் செய்து என் தந்தையின் மரணத்திற்குப் பழிவாங்குவேன்” என்றான். மந்திரிகளும் மன்னரின் சொற்களை ஏற்றுக் கொண்டனர். ஜனமேஜயன் சர்ப்பயாக சபதம் ஏற்றார்.

ஜனமேஜயன் சர்ப்பயாகத்திற்கான ஏற்பாடுகளைத் தொடங்குதல்

மன்னர் கூறியவாறு ரித்விஜர்கள் புராணங்களில் கூறப்பட்ட சர்ப்பசத்ர

யாகத்திற்கான ஏற்பாடுகளைத் தொடங்கினர். சாஸ்திர விதிப்படி யாக மண்டபத்திற்கான பூமி அளக்கப்பட்டது. அழகிய யாக மண்டபம் அமைக்கப்பட்டது. செழுமை மிகுந்ததாகவும், உத்தம அந்தணர்கள் நிறைந்ததாகவும், தன தான்யம் நிறைந்ததாகவும் அந்த யாக மண்டபம் விளங்கியது. யாக மண்டபம் அமைக்கப்பட்ட பின் ருத்விஜர்கள் சர்ப்பயாகம் வெற்றிபெற ஜனமேஜயனுக்கு யாக தீக்ஷை அளித்தனர்.

யாகம் தடைபடும் என வாஸ்து சாஸ்திர நிபுணர் கூறுதல்

யாகம் தொடங்கும் முன்பே ஒரு சம்பவம் நடந்தது. யாக மண்டபம் அமைக்கப்பட்டபோது வாஸ்து சாஸ்திரத்தில் தேர்ந்த அனுபவம் மிக்க குத்ரதார சிற்பி ஒருவர் அங்கு வந்தார். “அந்த யாக மண்டபம் அளக்கத்தொடங்கிய நேரம், இடம் இவற்றைப் பற்றி ஆராய்ந்து ஒரு பிராமணரின் காரணமாக இந்த யாகம் நிறைவடையாது எனத் தோன்றுகிறது” எனத் தெரிவித்தார். அதனால் யாக தீக்ஷை ஏற்கும் முன்பே தனக்குத் தெரிவிக்காமல் அறிமுகமில்லாத யாரையும் யாக மண்டபத்தில் அனுமதிக்கக் கூடாது என மன்னர் ஆணையிட்டார்.

ஜனமேஜயனின் சர்ப்பயாகத்தில் பங்கேற்ற, செய்வித்த ரிஷிகள்

ஜனமேஜயனின் யாகத்தில் வேத விற்பன்னரான ‘சண்டபார்கவர்’ ஹோமம் செய்பவரானார். புகழ்பெற்ற கர்மடர், முதிய வித்வான் பிராமணரான கௌத்தஸ் உத்காதாவாக சாமகானம் ஓதினர். ஜைமினி பிரம்மாவாகவும், சார்ங்கரவரும், பிங்களனும் யாகம் செய்விக்கும் அத்வர்யுவாகவும் இருந்தனர்.

வியாசர் தன புதல்வனுடனும், சீடர்களுடனும், யாகத்தில் பங்கேற்றார். உத்தாலகர், ப்ரமதகர், ச்வேதகேது, பிங்களர், தேவலர், நாரதர், அசித - பர்வதர், குண்ட-ஜடார், காலகடர், வாத்ஸ்யர், ஜபத்தில் சிறந்த ச்ருதச்ரவா, கோஹலர், தேவசர்மா, மௌத்கல்யர், சமசௌபரர் போன்ற வேத வித்துக்களும், பிராமணர்களும், யாகத்தின் உறுப்பினர்களாயினர். அந்த யாகத்தில் ஆஹுதி இடும் போது எல்லாம் பிராணிகளுக்கு பயம் தரும் கோரமான நாகங்கள் வந்து விழுந்தன.

நாகங்களின் அவலக்குரல் கேட்டது. எரியும் சர்ப்பங்களின் துர்நாற்றம் பரவியது.

தக்ஷகன் இந்திரனிடம் சரணடைதல்:

ஜனமேஜயன் யாகத்தில் மந்திர உச்சாடனத்தால் ஈர்க்கப்பட்டு யாகத்தியில் வீழ்ந்து விடுவோமா என்று பயந்து தக்ஷகன் இந்திரனைச்

சரணடைந்தான். நடந்த விஷயங்கள் அனைத்தையும் தெரிவித்தான். இந்திரன் அவனுக்கு ஆறுதல் அளித்தார். பிரம்மாவிடம் தான் முன்பே தகஷகனுக்காக வரம் பெற்றிருக்கிறேன் என்றார். இந்திரனின் சொற்களால் மகிழ்ச்சியடைந்த தகஷகன் இந்திரனின் மாளிகையிலேயே சுகமாக இருந்தான்.

வாசுகி என்ற நாகம் தன சகோதரி ஜரத்காருவிடம் வேண்டதல்:

இதற்கிடையில் ஜனமேஜயனின் யாக மந்திரத்தால் நாகராஜனாகிய வாசுகியின் உடல் எரிச்சலினால் தகித்தது. தளர்ச்சியடைந்த வாசுகி தன் சகோதரி ஜரத்காரு என்ற நாகத்திடம், “எங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே ஜரத்காரு என்ற உன் பெயரையே கொண்ட முனிவருக்கு உன்னைத் திருமணம் செய்வித்ததை நீ அறிவாய். இப்போது அதற்கான நேரம் வந்துவிட்டது. முன்பு பிரம்மா உன் புதல்வன் ஆஸ்திகன் ஜனமேஜயனின் யாகத்தை நிறுத்தி விடுவான் என்று கூறியுள்ளார். எனவே எங்கள் அனைவரையும் காப்பாற்றுமாறு அவனிடம் சொல். அவன் வேதங்களில் சிறந்து விளங்குபவன்; முதியவர்களாலும் மதிக்கப்படுபவன்” என்று கூறியது.

ஜரத்காரு-ஆஸ்திகன் உரையாடல்; நாகங்கள் சாபம் பெற்றது:

நாக கன்னி ஜரத்காரு, தன்மகன் ஆஸ்திகனிடம் தான் ஜரத்காரு என்ற முனிவருக்கு மணம் செய்விக்கப்பட்ட காரணத்தைக் கூறினார்; “மகனே! எல்லா நாகங்களுக்கும் தாய் கத்ரு ஆவாள். அவள் தன் சகோதரி விநதாவிடம் ஒரு பந்தயம் வைத்தாள். வென்றவர் தோற்றவருக்கு அடிமையாக வேண்டும் என்பதே நிபந்தனை. உச்சைஸ்ரவா என்ற குதிரையின் வால் வெண்மையானது என்று விநதாவும், கருப்பானது எனக் கத்ருவும் பந்தயமிட்டனர். கத்ரு தன புதல்வர்களாகிய நாகங்களிடம் குதிரையின் வாலைக் கருப்பாக்கி விடுமாறு கூறினாள். வாசுகி உட்பட சில நாகங்கள் அதற்கு சம்மதிக்கவில்லை. எனவே ஜனமேஜயனின் சர்ப்பயாகத்தில் வீழ்ந்து மடிவீர்கள் என கத்ரு சாபமளித்துவிட்டாள். பிரம்மாவும் அப்படியே ஆகட்டும் என்று கூறி விட்டார்.

தேவர்கள் அம்ருதத்திற்காகப் பாற்கடலைக் கடைந்தபோது கயிறாக இருந்து உதவிய வாசுகி தாயின் சாபத்திலிருந்து விடுபட தேவர்களைச் சரணடைந்தார். தேவர்களும் வாசுகியைப் பிரம்மாவிடம் அழைத்துச் சென்று தாயின் சாபத்திலிருந்து அவரை விடுவிக்க வேண்டினார். பிரம்மா ஜரத்காரு முனிவரின் மனவியான ஜரத்காருவின் கர்ப்பத்தில் தோன்றும் மகன், சர்ப்பங்களைத் தாயின் சாபத்திலிருந்து விடுவிப்பான் என்ற வரம் அளித்தார். இந்த காரணத்திற்காகவே ஜரத்காரு முனிவருடன் என் திருமணம் நடந்தது. மகரிஷி ஜரத்காருவின் மகனாக எனக்கு நீ பிறந்தாய்.

ஜனமேஜயனின் சர்ப்ப சத்ரம் இப்போது நடைபெற இருக்கிறது. எனவே என் சகோதரன் வாசகியையும், மற்ற சர்ப்பங்களையும் நீ காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று தன்மகன் ஆஸ்திகனிடம் கூறினான். ஆஸ்திகன் அவ்வாறே செய்வேன் என்று உறுதியளித்தது. வாசகியிடம் தாயின் சாபத்திலிருந்து உங்களைக் காப்பாற்றுவேன். பயமும், கவலையும் இன்றி இருங்கள் என வாக்களித்தது.

**ஆஸ்திகன் ஜனமேஜயனின் யாக சாலைக்குச் செல்லுதல்;
தடுக்கப்படுதல்:**

தன் தாய் ஜரத்காருவிடமும், தாயின் சகோதரர் வாசகி நாகத்திடமும் ஜனமேஜயனின் சர்ப்பயாகத்தைத் தடுத்து நாகங்களைக் காப்பாற்றுவேன் என்று வாக்களித்தபடி ஆஸ்திகன் என்ற நாகம் மன்னரின் யாக சாலைக்குச் சென்றது. ஆஸ்திகன் உத்தம பிராமணராக யாக மண்டபத்தில் புகுந்தபோது மன்னரின் ஆணைப்படி காவலர்கள் அவரைத் தடுத்தனர். ஆஸ்திகன் யாக மண்டபத்தில் நுழைய விரும்பினார்.

**ஆஸ்திகன் யாக யஜமானனையும், யாகத்தையும், அதன்
உறுப்பினர்களையும் அக்னி தேவனையும் புகழ்தல்**

எனவே சிறுவனாயிருந்த போதும், ஆஸ்திகன் யாகத்தையும், மன்னனையும் புகழ்ந்து துதிக்கலானார். “பரதவம்சந்து சிறந்த ஜனமேஜயா! சந்திரனின் யாகம், வருணனின் யாகம், பிரயாகையில் பிரஜாபதி செய்த யாகம் ஆகியவற்றைப் போலவே நீ செய்யும் யாகமும் உத்தமமானது. இந்திரன் செய்த நூறு யாகங்களுக்கு நிகரானது. இந்த யாகத்தால் நமக்குப் பிரியமானவர்கள் நன்மை பெறட்டும்.

யமராஜன் ஹரிமேதா, நந்திதேவன், கயன், சசபிந்து, குபேரன் இவர்களின் உத்தமவிதிகள் நிரம்பிய யாகம் போல உனது யாகமும் உள்ளது. பிரிய ஜனங்கள் நலம் பெறட்டும். பரீகூழித்தின் மகனே! நிருகமன்னன், அஜமீடன், தசரத ராமன் போன்றோரின் யாகத்தைப் போலவே உன் யாகமும் நமக்கு அன்புடையவர்களுக்கு நலம் அளிக்கட்டும். யுதிஷ்டிரரின் யாகம் போலவே சிறந்த உன் யாகத்தால் நமக்குப் பிரியமானவர்கள் நன்மை பெறட்டும்.

உன் ரித்விஜர்கள் சூரியனை நிகர்த்தவர்கள். இந்திரனின் யாகத்தைப் போலவே உன் யாகத்தை அனுஷ்டிக்கிறார்கள். இவர்கள் அறியாத விஷயம் கிடையாது. இவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் தானங்கள் வீணாவதில்லை. வியாசரைப் போன்ற தெய்வீக சாதனங்களில் நிபுணரான ரித்விஜ வேறு யாருமில்லை. இவரது சீடர்களும் தத்தம் கர்மங்களில் நிபுணர்கள்.

விபாவசு, ஹிரன்யரேதா, மகாத்மா, ஹவிஷ்ய போஜி என்று எல்லாம் அழைக்கப்படும் அக்னி பகவான் உன்னுடைய யாகத்தில் தக்ஷிணாக்கினியாகி, ஆஹுதியை விருப்பத்துடன் ஏற்றுக் கொள்கிறார். இப்புவிபில் உன்னைப்போல மக்களைப் பரிபாலிக்கும் மன்னர் யாருமில்லை. நீ சாக்ஷாத் யமன், வருணன் போன்ற ஆளுமை உடையவனாவாய். இந்திரனைப் போல நீ மக்களைப் பரிபாலிக்கிறாய். இதில் புவியில் உனக்கு நிகரானவர் கிடையாது. நீ கட்வாங்கன், நாபாகன், தீலீபன், யயாதி ஆகியோரைப் போல் புகழ் நிறைந்தவன். சூரியனை நிகர்த்த ஒளியுடையவன். பீஷ்மர் பிரம்மசரிய விரதம் காத்தது போல இந்த யாகத்தில் அனுஷ்டானங்களை நன்கு கடைப்பிடிக்கிறாய்.

நீ மகரிஷி வால்மீகியைப் போல் பராக்கிரமம் உடையவன். வசிஷ்டரைப் போல கோபத்தை அடக்கியவன். இந்திரனுக்கு ஈடான ஐஸ்வர்யசாலி. விஷ்ணு பகவானைப்போல காந்தியுடையவன். யம ராஜனைப்போல் தர்மத்தின் கோட்பாடுகளை அறிந்தவன். வசுக்களின் செல்வத்திற்கும், யக்ஞங்களுக்கு நிதியும் நீயேயாவாய். அஸ்திர சாஸ்திரத்தில் பரசுராமரைப் போலும், தேஜஸில் த்ரித மகரிஷியைப் போலவும் உள்ளாய்”. இவ்வாறு ஆஸ்திகர் ஜனமேஜயனையும், யாகத்தையும் புகழ்ந்து கூறினார்.

ஜனமேஜயன் ஆஸ்திகனுக்கு வரமளிக்க விரும்புதல்:

ஆஸ்திகனின் சொற்களால் மகிழ்ச்சியடைந்த ஜனமேஜயன் அவருக்கு வரமளிக்க விரும்பினார்; மகரிஷிகளிடம், “பிராமணர்களே! இவன் சிறியவனாக இருந்தாலும், முதியவரைப் போலப் பேசுகிறான். எனவே, இவனுக்கு வரமளிக்க அனுமதியுங்கள். இந்த சிறுவனுக்கு வரமளிக்கும் முன் தக்ஷகன் இங்கு வரும் உபாயத்தைச் செய்யுங்கள்” என்றார்.

மன்னன் தக்ஷகனை விரைவில் வரவழைக்கக் கூறுதல், மன்னரின் கோபம்

இவ்வாறு ஆஸ்திகனுக்கு மன்னர் வரமளிக்க விரும்புவதைக் கண்டு அதிகம் மகிழாத யாக ஹோதா “இதுவரை தக்ஷகன் வரவில்லை. தக்ஷகன் இந்திரனிடம் ஒளிந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது” என்றார். முன்னரே சூதர் யாகம் தடைபடும் என்று கூறியிருந்ததால், ஜனமேஜயன் அவரிடம் இதைப்பற்றிக் கேட்டான். அவர், “பிராமணர்கள் கூறுவது சரிதான். இந்திரன், தக்ஷகனுக்கு அடைக்கலமளித்துள்ளார். சர்ப்ப சத்ரத்தீ அவனை எரிக்காது என வரமளித்துள்ளதாகத் தெரிகிறது” என்று கூறினார்.

இதைக் கேட்ட மன்னர் பெரிதும் கோபமடைந்தார். யாக கர்மத்தினால் இந்திரனோடு, தகூகனையும் ஈர்க்கும்படியாக ஹோதாவிடம் கூறினார். ஹோதாவும் மந்திரங்களின் மூலம் இந்திரனோடு தகூகனையும் அழைக்கலானார். அதனால் இந்திரன் வான் வழியே வந்தார். தகூகன் அவருடைய மேலாடையில் மறைந்திருந்தான். பயத்தால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான். ஜனமேஜயன் யாக ஹோதாவிடம், “ தகூகன் இந்திரனிடத்தில் ஒளிந்திருக்கிறான் என்றால் இந்திரனுடன், தகூகனையும் யாகத் தீயில் வீழ்த்துங்கள்” என்றார்.

இந்திரன் தகூகனைத் துறந்து விடுதல்: ஆஸ்திகர் வரம் கேட்டல்:

மன்னன் கூறியவாறு, ரித்விஜ் மீண்டும் ஆஹுதியளித்து, ஆவாஹனம் செய்யலானார். உடனே இந்திரனோடு, தகூகன் வானில் காணப்பட்டான். மன்னனின் யாகத்தைக் கண்டதுமே பயந்த இந்திரன் தகூகனை அப்படியே விட்டுவிட்டு விரைந்து தன் மாளிகைக்குச் சென்று விட்டார். இந்திரன் துறந்து விட்டதால் பயந்தால் மயங்கிய தகூகன் மந்திர சக்தியால் இழுக்கப்பட்டு யாகத்தீயை நோக்கி வரலானான்.

இச்சமயம், ருத்விஜர்கள் தகூகன் இந்திரனால் துறக்கப்பட்டு வருவதைக் கண்டனர். இப்போது நீங்கள் ஆஸ்திகருக்கு விரும்பிய வரமளிக்கலாம் என்று மன்னரிடம் கூறினார். இன்னும் சில கூணங்களில் தகூகன் தீயில் விழுந்து விடுவான் என்ற நிலையில் ஆஸ்திகன் மன்னனிடம் தன் வரத்திற்குரிய விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார். “மன்னா! நீ எனக்கு வரமளிக்க விரும்பினால் இப்போதே உன் சர்ப்பயாகம் நிறுத்தப்படட்டும். இதில் சர்ப்பங்கள் விழக்கூடாது என்ற வரத்தினைக் கேட்கிறேன்” என்றார்.

ஆஸ்திகரின் சொற்களைக் கேட்ட மன்னன் துயரமடைந்தான். “அந்தணரே! பசு, தங்கம், வெள்ளி எதை வேண்டுமானாலும் கேளுங்கள். ஆனால் இந்த யாகத்தை நிறுத்தாதீர்கள்” என்றான். ஆஸ்திகன், “ மன்னா! வேறு எதையும் நான் பெற விரும்பவில்லை. இந்த யாகம் நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்ற வரத்தையே பெற விரும்புகிறேன். என் தாயின் குல நன்மை இதில் தான் உள்ளது” என்றார்.

மன்னர் பலமுறை ஆஸ்திகரிடம் வேண்டியும் ஆஸ்திகர் வேறு வரத்தைப் பெற விரும்பவில்லை. வேதசிரோமணிகளும் ஆஸ்திகருக்கு வரம் கிடைக்க வேண்டும் என்று மன்னனிடம் கூறினர். இதற்கிடையில் தகூகன் யாகத்தீயில் விழாமல் வானத்திலேயே நின்றுவிட்டது. மந்திர உச்சாடனங்கள் செய்யப்பட்ட போதும் தகூகன் யாகத்தீயில் விழவில்லை. ஆஸ்திகன் தகூகனை நோக்கி மூன்று முறை அங்கேயே நில் என்று கூறியதால் அந்நாகம் அங்கேயே, வானில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இதனைக் கண்டும், யாக உறுப்பினர்கள் வற்புறுத்தியதாலும் ஜனமேஜயன் ஆஸ்திகன் விரும்பிய வரத்தை அளித்தான். “ஆஸ்திகன் விரும்பியவாறு யாகம் நிறுத்தப்படட்டும்; நாகங்கள் நலமாக இருக்கட்டும். ஆஸ்திகன் மகிழ்ச்சியடையட்டும்; சூதர் கூறிய சொற்கள் சத்தியமாகட்டும்” என்றான். இவ்வாறு மன்னன் வரம் அளித்ததும் எல்லாப்பக்கமும் மகிழ்ச்சி பரவியது. பிராமணனுக்கு வரமளித்ததில் மன்னனும் திருப்தி கொண்டான். யாகத்திற்கு வந்திருந்த ருத்விஜர்களுக்கும், உறுப்பினர்களுக்கும் ஜனமேஜய மன்னன் மிக அதிகமான தானங்களை அளித்தான்.

யாகம் தடைபடும் என்று கூறிய சூதருக்கும், சிற்பிக்கும் பெரும் செல்வமளித்தான். தகுதிப்படி தக்ஷிணையளித்த மன்னன் பின்னர் விதிப்படி அவப்ருதஸ்நானம் செய்தான். ஆஸ்திகன் மகிழ்வுடன் தன தாயிடம் திரும்பி, சர்ப்பயாகம் நிறுத்தப்பட்டதைத் தெரிவித்தான். வாசுகியிடம் தங்கியிருந்த நாகங்கள் ஆஸ்திகனுக்கு வரமளிக்க விரும்பின. இந்த வரலாற்றைக் கேட்பவர்களுக்கு நாகங்களால் பயம் ஏற்படக்கூடாது என்ற வரத்தையே ஆஸ்திகன் கேட்டார். நாகங்கள் அவ்வாறே வரமளித்தன. அஸித, ஆர்த்திமான், சுந்த மந்திரத்தை இரவிலோ, பகலிலோ, உச்சரிப்பவனுக்கு நாகங்களினால் பயம் கிடையாது. இவ்வாறு சர்ப்ப சத்ரயாகம் தடைபட்டது. தக்ஷகனும், வாசுகியும் உயிர் பிழைத்தன.

10. சேஷநாகம் புவியைத் தலையில் தாங்கிய வரலாறு

ஆதிபருவம் அத்-36

கூதமுனிவர் செளனகருக்குக் கூறியது.

சேஷநாகம் தாய் கத்ருவை விட்டுச் சென்று தவம் புரிதல்

நாகங்களின் தாயான கத்ரு தன் சகோதரி விநதாவை அடிமைப்படுத்த விரும்பினாள். அதற்காக உச்சைஸ்ரவா என்ற தேவருலகின் வெண்மையான குதிரையின் வாலைக் கருப்பாக்குமாறு தன் புதல்வர்களுக்கு ஆணையிட்டாள். பல நாகங்கள் இவ்வாறு வஞ்சகச் செயல் செய்ய இணங்கவில்லை. எனவே கத்ரு தன் புதல்வர்களை ஜனமேஜயனின் சர்ப்பயாகத்தில் விழுந்து மடிவீர்கள் எனச் சாபமளித்து விட்டாள். கத்ருவின் புதல்வர்களில் சிறந்த சேஷநாகம் இதனால் வருத்தமடைந்து தவம் செய்யச் சென்றார்.

கத்ருவை விட்டுச் சென்ற சேஷநாகம் முதலில் பத்ரிகாசிரமத்திலும், பிறகு கோகர்ணம், புஷ்கரம், இமயம், மற்றும் புண்ணிய தீர்த்தங்கள் தேவாலயங்கள் அனைத்திலும் சென்று ஏகாந்தமாக, புலனடக்கத்துடன் கடுமையான தவம் புரிந்தார். அதனால் அவரது சரீரம் எலும்பும், தோலுமாக ஆகிவிட்டது. தலையில் ஜடாமுடி தரித்து மரவுரி அணிந்து தைரியத்துடன் கடும் தவத்தில் சேஷன் ஈடுபட்டிருப்பதைப் பிரம்மா அறிந்தார்.

பிரம்மா சேஷனிடம் தவத்திற்கான காரணம் கேட்டல்; சேஷனின் பதில்

சேஷனிடம் வந்த பிரம்மா, “ நீ என்ன செய்கிறாய்? மக்களுக்கு நன்மையைச் செய். உன் கடுமையான தவத்தால் மக்கள் தாபமடைகின்றனர். உன் விருப்பம் என்ன என்பதைக் கூறு” எனக் கேட்டார்.

சேஷன் பிரம்மாவிற்குப் பதிலளித்தார். “பகவன்! என் சகோதரர்களாகிய நாகங்கள் மந்த புத்தியினர். நான் அவர்களோடு இருக்க விரும்பவில்லை. அவர்கள் எப்போதும் பரஸ்பரம் குற்றம் சாட்டிக் கொண்டிருப்பதால் மனம் கசந்து போய் அவர்களைப் பார்க்க விரும்பாமல் நான் தவத்தில் ஈடுபட்டுள்ளேன். அவர்கள் விநதாவிடமும் அவரது புதல்வர்களிடமும் அகூயை கொண்டுள்ளனர். அவர்களுடைய நலனைச் சகித்துக் கொள்வதில்லை. வானில் சஞ்சரிக்கும் கருடனும் எங்களுடைய சகோதர்தானே! அவரிடமும் பகை கொள்கின்றனர். கச்யபரின் வரத்தால் கருடன் மகாபலசாலியாக உள்ளார். எனவே மரணத்திற்குப் பிறகும் இந்தத் துஷ்டர்களின் சங்கம் வேண்டாம் எனக்கு கருதி தவம் செய்து உடலைத் துறக்கத் தீர்மானித்து விட்டேன்” என்றார்.

சேஷனின் சொற்களைக் கேட்ட பிரம்மா அவருக்குப் பதிலளித்தார்; “இந்த விஷயங்களை நானும் அறிவேன். தாய் செய்த குற்றத்தினால் உன் சகோதரர்கள் பயம் கொண்டுள்ளனர். அவர்களுடைய சாபத்திற்கு அஞ்சியுள்ளனர். ஆனால் அவர்கள் உயிர் இழக்காதவாறு முன்பே அதற்கான பரிகாரத்தை நான் ஏற்படுத்தியுள்ளேன். எனவே நீ அவர்களுக்காகத் துயரம் கொள்ள வேண்டாம். உன்னிடம் எனக்கு அன்பு உண்டு. உனக்கு விருப்பமான வரத்தை இன்று நான் நிச்சயம் உனக்கு அளிப்பேன். உன் அறிவு தர்மத்தில் ஈடுபாடு கொண்டிருப்பது உன் பாக்கியமாகும். மேலும் நீ தர்மத்தில் ஈடுபட உனக்கு ஆசியளிக்கிறேன்” என்றார்.

பிரம்மா சேஷனை பூமியைத் தரிக்கக் கூறுதல்:

சேஷன் பிரம்மாவிடம், “தேவா! என் அறிவு எப்போதும் தர்மத்திலும் புலனடக்கத்திலும், தவத்திலும் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும் என்பதே நான் விரும்பும் வரமாகும்” என்று கூறினார்.

பிரம்மா அவரிடம், உனது தர்மம், மன அடக்கம் ஆகியவற்றால் நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். மக்களின் நன்மைக்காக நான் கூறுவதைக் கேள். மலை, காடு, நகரம், கிராமம் மற்றும் கடலுடன் கூடிய பூமி அடிக்கடி அசைகிறது. இது அசையாதவாறு நீ இதை உன் தலையில் தரிப்பாயாக” என்று சொன்னார். சேஷன் பிரம்மாவின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டார்.

“பிரஜாபதியே! உலகின் தலைவரான தங்களின் ஆணைப்படி புவியைச் சிறிதும் அசையாதவாறு என் தலையில் தரிக்கிறேன். தாங்களே இதை என் தலைமீது வைத்து விடுங்கள்” என்று கூறினார். பிரம்மா சேஷனிடம், “நாக ராஜா! இந்தப்புவியின் கீழே நீ செல். நீ செல்வதற்கு அது தானாகவே வழிவிடும்” என்றார். வாசுகியின் அண்ணனான நாகராஜன் சேஷன் பூமியின் குகைக்குள் நுழைந்து, கடல் சூழ்ந்த பூமிதேவியை அசையாமல் நிலைக்குமாறு நன்றாகப் பிடித்துத் தன தலைமீது தரித்துக் கொண்டார்.

இவ்வாறு, பிரம்மாவின் ஆணைப்படி அனந்தசேஷன் உலகம் முழுமையையும் தரித்தவாறு பூமிக்குக் கீழே பாதாள லோகத்தில் வசிக்கிறார். பிரம்மா கருடனை, சேஷனின் உதவியாளராக்கினார். சேஷன் பூமியைத் தரித்தபின் நாகங்கள் வாசுகியை நாகராஜ பதவியில் அபிஷேகம் செய்தன.

11. ஆஸ்திகன் சர்ப்பங்களைப் பாதுகாத்த வரலாறு

ஆதிபருவம் அத்-37, 38, 45, 46, 47, 48, 55

சூதமுனிவர் செளனகரிடம் கூறியது

நாகங்களின் தாய் கத்ரு நாகங்களுக்குச் சாபமளித்தல்

தகூஷப் பிரஜாபதியின் பெண்கள் கத்ரு, விநதா என்பவர். இவர்களைக் கச்யபர் மணந்து கொண்டார். கச்யபரின் வரத்தால், அவரிடம் கத்ரு நாகங்களையும், விநதா கருடன், அருணன் இருவரையும் புதல்வராகப் பெற்றனர். ஒரு நாள் கத்ரு தன் சகோதரி விநதாவை அடிமைப்படுத்த விரும்பி, உச்சைஸ்ரவா என்னும் வெண்மையான குதிரையின் வால் கருப்பு நிறமாக்குமாறு தன்புதல்வர்களுக்குக் கட்டளையிட்டாள். பல நாகங்கள் தாயின் கபடச் செயலுக்கு மறுப்பு தெரிவித்துவிட்டன. அதனால் கத்ரு தன் ஆணையை ஏற்றுக் கொள்ளாத நாகங்களுக்கு, ஜனமேஜயனின் சர்ப்பயாகத்தில் வீழ்ந்து மடியுமாறு சாபமளித்து விட்டாள்.

தாயின் சாபத்திலிருந்து தப்ப நாகங்கள் ஆலோசனை செய்தல்

தாயின் சாபத்தை எண்ணிய வாசுகி ஐராவதம் போன்ற நாகங்களோடு ஆலோசித்தார்.” தாயின் சாபத்திலிருந்து நாம் விடுபட முயல வேண்டும். மற்ற சாபங்களுக்கு மாற்று உண்டு. தாயின் சாபத்திற்குப் பரிகாரம் இல்லை. அதிலும் சத்யஸ்வரூபரான பிரம்மாவிற்கு எதிரில் நம் தாய் சாபமளித்துள்ளார். எனவே இந்த சாபத்திலிருந்து தப்பி நலமாக வாழுவதற்கான வழியைத் தேட வேண்டும். காலத்தை வீணாகக் கழிக்காமல் ஒற்றுமையாக இருந்து, ஜனமேஜயனின் சர்ப்பயாகம் நிறைவேறாமல் தடுக்கப்படுவதற்கான உபாயத்தைத் தேடுவோம்” என்று வாசுகி நாகம் கூறினார்.

சில நாகங்கள் வாசுகியின் கருத்தை ஏற்றனர். சிலர் ஜனமேஜயனிடம் சென்று யாகத்தை நிறுத்தக் கூறலாம் என்றனர். சிலர் யாகத்தின் ஆசாரியனைத் தீண்டி யாகத்தை நிறுத்திவிடலாம் என்றனர். சிலர் இத்தகைய பிரம்மஹத்தி செய்யத்தகுந்ததல்ல என்று அதை மறுத்தனர். சிலர் மேகமாகி மழைபொழிந்து யாகத்தை அணைத்து விடலாம் என்றனர். வேறு சிலர் ஜனமேஜயனைத் தீண்டிவிட்டால் அவனை அழித்து விடலாம் என்றனர். இக்கருத்தையெல்லாம் கேட்ட வாசுகி “இவை நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத செயல்கள். நம் இனத்தின் நன்மையைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். நம் நன்மை-தீமை, குணம்-குறை பற்றிய முழு பொறுப்பும் என்மீது உள்ளது” என்று கூறினார்.

எலாபத்ரன் என்ற நாகம் கூறிய உபாயம்

இவ்வாறு நாகங்கள் ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது எலாபத்ரன் என்ற நாகம் ஒரு செய்தியைக் கூறியது; “ சகோதரர்களே! தாயார் நமக்கு சாபமளிக்கும்போது நான் பயந்து தாயின் மடியில் ஏறிக்கொண்டேன். அப்போது தேவர்கள் பிரம்மாவிடம் இந்தக் கொடிய இயல்புடைய கத்ருவைத் தவிர வேறு யார் உங்கள் முன் தன் புதல்வர்களுக்குச் சாபமளிப்பார்கள்? தாங்களும் அதைத் தடுக்கவில்லை. இதற்கான காரணத்தை நாங்கள் அறிய விரும்புகிறோம் என்றனர்.

அப்போது பிரம்மா கூறினார்; இப்போது கொடிய இயல்புடைய நாகங்கள் அதிகமாகிவிட்டன. எனவே மக்களின் நன்மையைக் கருதி நாகங்களின் எண்ணிக்கையைக் குறைக்க விரும்பிக் கத்ருவின் சாபத்தைத் தடுக்கவில்லை. ஜனமேஜயனின் சர்ப்பயாகத்தில் மக்களைத் தீண்டும் இயல்புடைய பாவநாகங்களே அழியும். தர்மாத்மாவான நாகங்கள் அழியாது. சர்ப்பயாக காலம் வரும்போது சர்ப்பங்களின் பயம் முற்றிலும் விலகிவிடும். யாயாவர குலத்தில் ஜரத்காரு என்னும் தேஜஸ்வி முனிவர் தோன்றப் போகிறார். அவர் தனது பித்ருக்களான பாலகில்ய ரிஷிகளின் நன்மைக்காக தன்னுடைய பெயரான ‘ஜரத்காரு’ என்னும் பெயருடைய வாசுகியின் தங்கையை மணப்பார். எனவே ஜரத்காரு முனிவருக்கும், வாசுகியின் தங்கை ஜரத்காருவிற்கும் பிறக்கும் புதல்வனே நாகங்களை சாபத்திலிருந்து விடுவிப்பான்” என்று கூறினார். தேவர்களும் அவ்வாறே ஆகட்டும் என்று பிரம்மாவின் சொற்களை ஏற்றுக்கொண்டனர்.

எனவே, வாசுகியே! நாகங்களின் பயத்தை நீக்க, புதல்வனுக்காக கன்னிகையை விரும்பும் ஜரத்காரு முனிவருக்கு, தங்களுடைய சகோதரி ஜரத்காருவை மணமுடித்துக் கொடுத்து அவர்கள் புதல்வன் வாயிலாக சாப விமோசனம் பெறலாம்” என எலாபத்ரன் நாகங்களின் விடுதலைக்காக பிரம்மா அமைத்த வழியைத் தெரிவித்தது. எலாபத்ரன் சொற்களைக் கேட்ட நாகங்கள் நிம்மதி பெற்றனர். அனைவரும் அதனைச் சரி என்று ஏற்றுக் கொண்டனர். வாசுகியும் மகிழ்ச்சியடைந்து தன சகோதரி ஜரத்காருவை அருமையாக வளர்த்து வரலானார்.

பிரம்மா வாசுகிக்குக் கூறுதல்

சிலகாலம் கழிந்ததும் தேவாசுரர் அமுதம் பெற வேண்டிக் கடலைக் கடைந்தனர். அதில் மந்திரமலை மத்தாக வைக்கப்பட்டது. அந்த மத்தைச் சுழற்றும் கயிறாக வாசுகி இருந்தார். கடல் கடைந்து முடிக்கப்பட்டு அமுதம் பெறப்பட்டது. அமுதம் பருகிய தேவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். தங்களுக்கு உதவிய வாசுகிக்கு தாங்களும் உதவ விரும்பினர். அதனால் தேவர்கள்

பிரம்மாவிடம் சென்று தாயின் சாபத்திலிருந்து நாகங்களை விடுவிக்க வேண்டும் எனக்கேட்டனர்.

பிரம்மா தேவர்கள் மற்றும் வாசுகியிடம் கூறினார்; “முன்பு எலாபத்ரன் வாசுகியிடம் கூறிய விஷயங்கள் என்னுடைய தூண்டுதலாலேயே கூறப்பட்டன. ஜனமேஜயனின் யாகத்தில் பாவிகளான நாகங்களே அழியும். தர்மாத்மாக்கள் பிழைத்து விடும். இப்போது ஜரத்காரு முனிவர் கடும் தவத்தில் ஈடுபட்டுள்ளார். இதுவே நன்மையளிக்கும் செயலாகும். நடக்கப் போவதும் இதுதான்” என்று கூறினார். பிரம்மாவின் சொற்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்த அனைவரும் திரும்பினர்.

ஜரத்காரு முனிவரின் தவம்; அவர் மணம் செய்ய விரும்புதல்

பிரம்மாவின் பேச்சைக் கேட்ட வாசுகி தன் சகோதரி ஜரத்காரு முனிவரை மணம் செய்யப்போவதால், முனிவர் இருக்கும் இடத்தைத் தேடிச் கண்டறியுமாறு நாகங்களிடம் கூறினார். ஜரத்காரு முனிவர் எப்போது மணம் செய்ய விரும்புகிறார் என்பதையும் உடனே தனக்குத் தெரிவிக்குமாறு கூறினார்.

ஜரத்காரு முனிவர் தன் கடுமையான தவத்தால் உடலைச் சுழிணமாக்கி விட்டதால் அப்பெயர் பெற்றார். கடும் தீக்ஷை மேற்கொண்டு தீர்த்தங்களில் நீராடி காற்றையே உணவாகக் கொண்டு சஞ்சரித்து வந்தார். ஒரு நாள் கசம் என்ற துரும்பைப் பற்றியவாறு தலைகீழாகத்தொங்கிக் கொண்டிருந்த கட்டைவிரல் அளவேயான ரிஷிகளைக் கண்டார். அவர்கள் பாலகில்ய ரிஷிகள் ஆவர். அவர்களின் நிலையைக் கண்டு வருந்திய ஜரத்காரு இரக்கம் கொண்டார். அவர்களுடைய துன்பத்தைப் போக்க நினைத்தார். அவர்களிடம் சென்று, “என்னுடைய தவத்தின் கால்பங்கு, அரைப்பங்கு, முக்கால்பங்கு அல்லது முழுவதையும் உங்களுக்கு அளித்து உங்களைக் காப்பாற்ற விரும்புகிறேன். நீங்கள் யார் எனக் கேட்டார். அவர்கள் ஜரத்காருவிடம் “அந்தணரே! தாங்கள் வயதான பிரம்மச்சாரி, எங்களைக் காப்பதாகக் கூறுகிறீர். எங்களுடைய சங்கடம் தவத்தால் நீக்கப்படுவதல்ல. தவபலம் எங்களிடமும் உள்ளது. வம்ச பரம்பரை அற்றுப் போனதால் நாங்கள் பவித்ரமற்ற நரகத்தில் விழுந்து கொண்டிருக்கிறோம். சந்தானமே மிகச் சிறந்த தர்மம் என்று பிரம்மா கூறியுள்ளார்.

நாங்கள் மிகக் கடுமையான விரதங்களை அனுஷ்டிக்கும் ‘யாயாவர’ மகரிஷிகளாவோம். வம்ச பரம்பரை நஷ்டமானதால் நாங்கள் புண்ணிய லோகத்திலிருந்து விழ நேர்ந்துள்ளது. எங்கள் குலத்தின் சந்ததி இன்றி எங்களுடைய தீவிர தவமும் வீணாகிவிட்டது. எங்கள் பரம்பரையில் நூலிழை போல் மீதமுள்ள ஒரே ஒரு சந்ததியும் தவத்தில் ஈடுபட்டுள்ளது. அவன்

பெயர் ஜர்த்காரு. அவன் வேத, வேதாங்க ஞானமும், தவச்செல்வமும், புலனடக்கமும் உடைய புண்ய விரததாரியாவான்.

அவனுக்கு மனைவி, மக்கள், உற்றார், உறவினர் யாரும் கிடையாது. அதனாலேயே நினைவிழந்த நாங்கள் தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஒரு வேளை நாங்கள் அவனைக் கண்டால், ஜர்த்காரு! உனது பித்ருக்கள் மிகுந்த சங்கடத்தில், பள்ளத்தில் தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். நீ உத்தம பத்தினியை மணந்து சந்தானத்தைப் பெறுவாயாக என்று கூறுவோம். எங்களைப்போல தவத்தையே லாபமாகக் கருதும் அந்த மூடன் எதிர்காலத்தை அறியாமல் ஜடமாகி உள்ளான். அவனுடைய தவம் எங்களை இந்தத் துன்பத்திலிருந்து காப்பாற்றாது. தவசியாயிருந்தும் எங்களுக்குப் பாவிகளின் கதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. எதிர்காலத்தில் ஜர்த்காருவும் இதே நரகத்தில் வந்து விடுவான். தவம், யாகம் போன்ற எந்த சாதனங்களும் சந்தானத்திற்கு ஈடாகாது.

நீங்கள் யாரோ, மகா தபஸ்வியாவீர். தாங்கள் எங்காவது ஜர்த்காருவைக் கண்டால், இங்கு கண்டது, கேட்டது அனைத்தையும் கூறுங்கள். அவன் மனைவியோடிருந்து மக்களைப் பெற வேண்டும். நீங்கள் யார்? எங்களுக்கு உங்களுடைய அறிமுகத்தைச் செய்விக்க வேண்டுகிறோம்’ எனக் கேட்டனர். ஜர்த்காரு முனிவர் அவர்களுக்குப் பதிலளித்தார். “பித்ருக்களே! நீங்கள் என்னுடையவே முன்னோர்களாவீர்கள். உங்களுடைய புத்திரனான ஜர்த்காரு என்னும் பாவி நான்தான். நன்றியில்லாத இப்பாவியை விருப்பம் போலத்தண்டியுங்கள்” என்றார். கண்ணீர் மல்க இவ்வாறு கூறிய ஜர்த்காருவிடம், அவருடைய பித்ருக்கள் நீ இதுவரை ஏன் விவாகம் செய்து கொள்ளவில்லை? என்று கேட்டனர்.

ஜர்த்காரு அவர்களிடம், நான் பிரம்மச்சரியத்தை மேற்கொண்டு பரலோகம் அடைய வேண்டும் என்ற பேராவல் கொண்டிருந்தேன். இன்று உங்களை இந்த நிலையில் கண்டு என்னுடைய பிரம்மச்சரிய அனுஷ்டான தீர்மானத்திலிருந்து மனத்தை மாற்றிவிட்டேன். உங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற நிச்சயம் திருமணம் புரிந்து கொள்வேன்” என்று கூறினார். தன் பெயரேயுள்ள, பிஷையாகப் பெறும் பெண்ணைத் தான் திருமணம் செய்து அவருக்கு சந்தான பாக்கியம் அளித்து, பித்ருக்களை நித்ய சாஸ்வத லோகத்தில் சேர்ப்பேன் எனப் பித்ருக்களிடம் ஜர்த்காரு உறுதியளித்தார்.

ஜர்த்காரு தன் பெயரே கொண்ட கன்னிகையைப் பிஷையாக வேண்டினால்

பின்னர் ஜர்த்காரு முன்பு போலவே புவியில் சஞ்சரிக்கலானார். அவர் கிழவராகிவிட்டதால் அவருக்கு யாரும் பெண் தர முன்வரவில்லை.

பித்ருக்களைக் கடைத்தேறச் செய்ய விரும்பிய ஜரத்காரு காட்டிற்குச் சென்று உரத்த குரலில், “நான் கன்னிகையைக் கேட்கிறேன். இங்குள்ள ஸ்தாவர-ஜங்கம, காணும்-காணாத பிராணிகள் அனைத்தும் என் சொற்களைக் கேட்கட்டும். என் பித்ருக்களின் துயரைத் தீர்க்க சந்தானம் வேண்டி நான் திருமணம் செய்து கொள்ளப்போகிறேன். எனவே கன்யாபிஷேக கேட்கிறேன். இங்கு நான் அழைத்த பிராணிகளில் திருமணத்திற்குரிய கன்னிகை இருந்தால் எனக்குத் திருமணம் செய்விக்கலாம். என் பெயரையே உடையவளும், பிஷேகமாக எனக்கு அளிக்கப்படுவளும், காப்பாற்றும் பொறுப்பை எனக்குத் தராதவளுமான கன்னிகையை யாராவாது எனக்கு அளியுங்கள்” என்று கூறினார்.

வாசுகியால் ஜரத்காருவைக் கண்டுபிடிக்க அனுப்பப்பட்ட நாகங்கள் இச்சொற்களைக் கேட்டு வாசுகியிடம் சென்று தெரிவித்தனர். வாசுகி மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தார். தன் சகோதரி ஜரத்காருவை ஆடை, அணிகலன்களால் அலங்கரித்து முனிவரிடம் அழைத்து வந்தார். அவளை ஜரத்காருவிற்குப் பிஷேகமாக அளித்தார்.

ஜரத்காரு முனிவர் – நாக கன்னிகை ஜரத்காருவின் திருமணம்

ஆனால், ஜரத்காரு முனிவர், அக்கன்னிகைக்குத் தன் பெயரே இருக்க வேண்டும். காப்பாற்றும் பொறுப்பும் இருக்கக் கூடாது என்று கருதியதால் ஏற்கத் தயங்கினார். எனவே, வாசுகியிடம் அவள் பெயரைக் கேட்டதோடு, இவளை நான் பராமரிக்க மாட்டேன் என்றும் திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்தார். வாசுகி, முனிவரிடம் நான் இவளைக் காப்பாற்றுவேன். இவள் தங்கள் பெயரேயுள்ள என் சகோதரி தங்களுக்காகவே இவளைப் பாதுகாத்து வளர்த்துள்ளேன்” என்றார்.

ஜரத்காரு “உனது சகோதரி எனக்குப் பிடிக்காத காரியத்தைச் செய்தால் அக்கணமே நான் இவளைத் துறந்துவிடுவேன்” என்ற நிபந்தனையையும் வைத்தார். நாகராஜன் வாசுகியின் எல்லா நிபந்தனைகளையும் ஏற்றுக் கொண்டார். அவரது மாளிகையில் முனிவர் ஜரத்காரு நாக கன்னிகை ஜரத்காருவை சாஸ்திர விதிப்படி கரம் பிடித்தார்.

நாககன்னிகை பதிசேவை புரிதல்; முனிவர் அவளைத்துறந்து கானகம் செல்லுதல்

பின்னர் நாகராஜன் வாசுகியின் மாளிகையில் முனிவர் தன் மனைவியுடன் வசிக்கலானார். தன் மனைவியிடம், “நீ எனக்குப் பிடிக்காத எந்தக் காரியமும் செய்யக்கூடாது. பிடிக்காத சொல்லைப் பேசக் கூடாது. அவ்வாறு செய்தால் உன்னைத் துறந்து விடுவேன்” எனக் கடுமையாகக்

கூறியிருந்தார். நாககன்னிகையும் பயமும், கவலையும் கொண்டு அவ்வாறே நடந்து கொண்டாள். அவள் நாயைப் போல அதிகம் விழித்திருந்து, குறைவாகத் தூங்கினாள். பெண்மானைப் போல பயத்துடன் இருந்தாள். காக்கையைப் போல எச்சரிக்கையுடன் கணவனுக்கும் பிரியமானதையே செய்து அவரை ஆராதித்து வந்தாள்.

ருதுகாலம் வந்ததும், நீராடிப் புனிதமாகக் கணவனின் சேவைக்கு வந்த அவளுக்கு அக்னியைப் போன்ற தேஜஸ்வியான கர்ப்பம் உண்டாயிற்று. சக்லபக்ஷ சந்திரனைப் போல அவள் கர்ப்பம் வளர்ந்து வந்தது. ஒருநாள் ஜரத்காரு மனைவியின் மடியில் தலைவைத்துத் தூங்கி விட்டார். அந்த சமயம் சூரியன் அஸ்தமிக்கும் நேரம் வந்தது. ஜரத்காரு தன கணவனின் தர்மம் கெடக்கூடாது என்று எண்ணி அவர் கோபங்கொண்டாலும் பொறுத்துக் கொள்ளலாம் என்ற தீர்மானத்துடன் அவரை எழுப்பினாள். கணவனிடம் “தேவா? சூரியன் அஸ்தமனம் ஆகிறான். எழுந்திருங்கள். தாங்கள் ஆசமனம் செய்து சந்தி உபாசனை செய்யுங்கள். அக்னிஹோத்ர நேரம் வந்துவிட்டது” என்று கூறினாள்.

ஜரத்காரு விழித்துக் கொண்டார்; கடும் கோபம் கொண்டார். “நீ என்னை அவமதித்து விட்டாய்; இனி உன்னோடு இருக்கமாட்டேன். நான் தூங்கும்போது அஸ்தமிக்கும் சக்தி சூரியனுக்கில்லை. அவமானம் நேருமிடத்தில் யாரும் இருக்கக் கூடாது. என்னைப் போன்ற தர்மசீலன் இதை எப்படி ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்” என்றார். நாக கன்னி ஜரத்காரு கணவர் கூறிய இதயத்தை நடுங்கச் செய்யும் பேச்சைக் கேட்டுக் கவலை கொண்டாள். “சிறந்த முனிவரே! நான் உங்களை அவமதிப்பதற்காக எழுப்பவில்லை. தங்களுடைய தர்மம் கெடக்கூடாது என்பதற்காகவே எழுப்பினேன்” என்றாள்.

மனைவியின் சொற்களைக் கேட்டு ரிஷி மேலும் கோபம் கொண்டார். “நான் முதலிலேயே நிபந்தனை விதித்திருந்தேன். நான் ஒருபோதும் பொய் கூறியதில்லை. நான் இங்கு சுகமாக இருந்தேன். நான் இங்கிருந்து சென்றபிறகு உன் சகோதரனிடம் ஜரத்காரு சென்று விட்டார் என்று சொல்; நீயும் துயரமடைய வேண்டாம்” எனக் கூறினார். பதியின் சொற்களைக் கேட்டு ஜரத்காரு சகோதரனின் கவலை, கணவனின் பிரிவு இரண்டாலும் சோகம் கொண்டாள்” ரிஷியிடம் இவ்வாறு கூறலானாள்.

“தர்மாத்மாவே! தாங்கள் தர்மத்தில் நிலைத்திருக்கிறீர்கள். நானும் பத்தினி தர்மத்திலிருந்து விலகவில்லை. குற்றமற்ற என்னை நீங்கள் துறக்கக் கூடாது. என் குடும்பத்தினர் தாயின் சாபத்திலிருந்து விடுதலை பெற, என்முலம் தங்களுடைய வாரிசைப் பெற விரும்பினர். இதுவரை அந்த வாரிசைத் தரிசிக்கவில்லை. என் உறவினருக்காகத் தாங்கள் மகிழ்ச்சியடைய

வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறேன். தங்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட கர்ப்பம் இன்னும் உருவுடன் வெளிப்படவில்லை. மகாத்மாவான தாங்கள் இந்த நிலையில் நிராபராதியான என்னைத் துறந்து செல்ல எவ்வாறு விரும்புகிறீர்கள்” என்று துயரத்துடன் கேட்டாள்.

மனைவியின் சொற்களைக் கேட்ட ஜரத்காரு முனிவர் அவளிடம் கூறலானார்: “சுபமானவளே! உன் வயிற்றில் கர்ப்பம் உள்ளது. கர்ப்பத்திலுள்ள உன் மகன் தீக்கொழுந்தைப் போன்ற தேஜஸுடன், தர்மாத்மாவாக, வேத-வேதாங்கங்களில் நிபுணனாக விளங்குவான்” என்றார். பிறகு தவம் புரியக் கானகம் சென்று விட்டார்.

வாசுகியின் கவலை: ஜரத்காரு அவர் கவலையைப் போக்குதல்

ஜரத்காரு முனிவர் கானகம் சென்றபின், நாககன்னி ஜரத்காரு தன் சகோதரன் வாசுகியிடம் சென்று நடந்தவற்றைக் கூறினாள். இதைக் கேட்ட வாசுகி மிகவும் துயரமடைந்தார். அவர் தன் சகோதரியிடம் “பத்ரே! சர்ப்பங்களின் பெருங்காரியமும், முனிவரோடு உன் திருமணம் நடந்த உத்தேசமும் நீ அறிவாய். அவர் மூலம் உன் கர்ப்பத்தில் தோன்றும் புதல்வனே ஜனமேஜயனின் சர்ப்பயாகத்தில் வீழ்ந்து பொசங்காமல் நம்மைக்காப்பற்றுவான் என்று பிரம்மா கூறியுள்ளார்.

சகோதரி நான் உன்னுடைய சகோதரன். புத்திர உற்பத்தி போன்ற விஷயம் பற்றி உன்னிடம் கேட்பது உசிதமல்ல. அனால் காரியத்தின் முக்கியத்துவம் கருதிக் கேட்கிறேன். “முனிவரின் கர்ப்பத்தை நீ தாங்கியுள்ளாயா?” என்று கேட்டார். ஜரத்காரு வாசுகியிடம், “சகோதரா! நான் அந்த மகாத்மாவிடம் சந்தானத்தை யாசித்தேன். அவர் என் கர்ப்பத்தில் புதல்வன் இருக்கிறான் என்றும் அக்னியையும், சூரியனையும் ஒத்த தேஜஸுடன் அவன் தோன்றுவான் என்றும் கூறியுள்ளார். எனவே கவலைப் பட வேண்டாம்” என்று கூறினாள்.

ஆஸ்தீகனின் பிறப்பு

சகோதரியின் சொற்களைக் கேட்ட நாகராஜன் வாசுகி பெருமகிழ்ச்சி கொண்டார். தன் தங்கைக்கு ஆறுதல் அளித்து, மதிப்புடன் அவளைப் பராமரித்து வரலானார். ஜரத்காருவின் கர்ப்பம் வளர்ந்து வந்தது. உரிய நேரத்தில் திவ்யமான முனி குமாரன் பிறந்தான். தேவரைப்போல ஒளியுடன் இருந்தான். தாய்-தந்தை இரு பகூத்தினரின் பயத்தையும், துன்பத்தையும் அழிக்கப் பிறந்த அந்தப் புதல்வன் நாகராஜன் வாசுகியின் மாளிகையிலேயே வளர்ந்து வந்தான். உரிய பருவத்தில் சியவன முனிவரிடம் ஆறு அங்கங்களுடன், வேதங்களைப் பயின்று வந்தான்.

இளம்பருவம் முதலே பிரம்மச்சரியத்தைப் பராமரித்து, புத்திசாலியாகவும், சத்வகுணம் நிறைந்தவனாகவும் வளர்ந்து வந்தான். அவன் தந்தை, தாயின் கர்ப்பத்திலிருக்கும்போது அஸ்தி (இருக்கிறான்) என்று கூறிச் சென்றார். அதனால் உலகில் ஆஸ்தீகன் என்ற பெயரில் புகழ் பெற்றான். அளவற்ற அறிவுடையவனாக, தர்ம பராயணனாக வளர்ந்து வந்தான்.

ஆஸ்தீகன் ஜனமேஜயனிடம் வரம் பெற்று சர்ப்பங்களைக் காப்பாற்றுவதல்

இதற்கிடையில் ச்ருங்கி முனிவரின் சாபத்தால், பரீக்ஷித் மன்னன் தக்ஷகனால் தீண்டப்பட்டு உயிரிழந்தான். பின்னர் மன்னனான பரீக்ஷித்தின் மகன் ஜனமேஜயன் தன் தந்தை எவ்வாறு மரணமடைந்தார் என்பதைக் கேட்டறிந்தார். குற்றமற்ற தன் தந்தை தக்ஷகனால் தீண்டப்பட்டு உயிர் இழந்ததை அறிந்த ஜனமேஜயன் தன் தந்தையின் மரணத்திற்குப் பழிவாங்க விரும்பினார். சர்ப்ப சத்ரயாகத்தைத் தொடங்கினார். யாகமண்டபம் அமைக்கப்பட்ட போதே யாகம் தடைபடும் என்ற செய்தியும் சிற்பியாலும், சூதராலும் அவருக்குக் கூறப்பட்டது. ஆனாலும் யாகம் தொடங்கப்பட்டது. யாகத் தீயில் ஆஹுதி அளிக்கப்பட்டு மந்திரங்கள் உச்சரிக்கப்பட்டதும் சர்ப்பங்கள் தீயில் வந்து விழுந்து பொசுங்கின.

இச்சமயம் ஆஸ்தீகனின் தாய் அவனது பிறப்பிற்கான காரணத்தை அவனுக்குக் கூறினாள். நாகங்களின் குலத்தைத் தாயின் சாபத்திலிருந்து காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதைத் தெரிவித்தார். ஆஸ்தீகனும் சிறந்த அந்தணன் உருவில் வந்து ஜனமேஜயனின் சர்ப்பயாக சாலையை அடைந்தான். மன்னனைப் புகழ்ந்து, துதித்து வரம் பெற்றான். தக்ஷகனையும், பிற நாகங்களையும் அழிவிலிருந்து காப்பாற்றினான். நாககுலம் தழைக்கச் செய்தான்.

இவ்வாறு ஜரத்காரு என்ற தந்தையின் பித்ருக்களை உத்தாரம் செய்ததுடன் ஜரத்காரு என்ற தாயின் நாக குலத்தையும் அழிவில் இருந்து காப்பாற்றுவதற்காகவே ஆஸ்தீகனின் பிறப்பு நடந்தது.

12. பரீக்ஷித் மன்னன் வரலாறு

ஆதிபருவம் அத்-40-41

சூதமுனிவர் செளனகருக்குக் கூறியது.

பரீக்ஷித்தின் பிறப்பு:

பரீக்ஷித் அபிமன்யுவின் புதல்வன். அபிமன்யு பாரதப் போரில் கொல்லப்பட்ட போது அவன் தாய் உத்தரா அவனை கர்ப்பத்தில் தரித்திருந்தாள். போரின் இறுதியில் அஸ்வத்தாமா பாஞ்சாலர்கள் அனைவரையும் இரவில் கொன்று குவித்தான். திரௌபதியின் புதல்வர்களையும் வதம் செய்துவிட்டான். இச்செயலால் கோபம் கொண்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவனது தலையிலிருந்த மணியை எடுத்துக் கொண்டு அவன் மனிதரற்ற பிரதேசத்தில் அலைந்து திரிவான் என்று சாபமளித்தார். அஸ்வத்தாமா பிரம்மாஸ்திரத்தை ஏவி உத்தரையின் கருவிலிருக்கும் குழந்தை இறந்தே பிறக்கும் என்று சபதமிட்டான்.

மகாபாரதப் போர் முடிந்து யுதிஷ்டிரர் அசுவமேத யாகத்தின் பொருட் செலவிற்காக, இமயத்தில் இருந்த மருத் மன்னரின் தங்கப் புதையலை எடுத்து வரச் சென்றார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் முதலியோர் அஸ்வமேத யாகத்தில் பங்கு பெறுவதற்காக ஹஸ்தினாபுரம் வந்தடைந்தனர். அச்சமயம் உத்தரா குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். அபிமன்யுவின் புதல்வன் அஸ்வத்தாமாவின் பிரம்மாஸ்திரத்தால் தாக்கப்பட்டு இறந்தே பிறந்தான். அனைவரும் அழுது புலம்பினர். அரண்மனை துக்கத்தில் மூழ்கியது. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இறந்து பிறந்த குழந்தையை உயிர்ப் பித்தார். குழந்தைக்குப் பரீக்ஷித் என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டது. குலம் பரீக்ஷிணம் (அழிதல்) ஆன பின் பிறந்தவன். எனவே ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இப்பெயரைச் சூட்டினார்.

பரீக்ஷித் மன்னனாகப் பட்டம் சூட்டப்படுதல்:

மருத் மன்னரின் செல்வத்தை எடுத்து வந்த யுதிஷ்டிரர் பெரும் அஸ்வமேத யாகம் செய்தார். 36 ஆண்டுகள் தர்ம நெறிப்படி ஆண்டு வந்தார். அவரது ஆட்சியின் 36 ஆவது ஆண்டில் இறைவன் விதித்த படி துவாரகை கடலில் மூழ்கியது. பலராமரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் தத்தம், தாமங்களுக்குச் சென்று விட்டனர். வருஷணி குலத்தினர் உலக்கையால் தங்களைத் தாங்களே அடித்துக் கொண்டு மாண்டு போயினர். அதன் பிறகு யுதிஷ்டிரர் ஆட்சி புரிவதில் வெறுப்பு கொண்டார்.

ஆட்சியைத் துறந்து தன் இறுதி யாத்திரையை மேற்கொள்ள முடிவு செய்தார். பரீக்ஷித்திற்கு அரசுப் பட்டம் சூட்டினார். சபத்திரை யுயுத்ச

முதலியோரை பரீக்ஷித்தின் பாதுகாப்பிற்காக நியமித்தார். தன் சகோதரர்களுடனும், திரௌபதியுடனும் மஹாப்ரஸ்தானிகம் என்னும் இறுதியாத்திரையை மேற்கொண்டார். பரீக்ஷித் தன் கொள்ளுப் பாட்டனார் பாண்டுவைப் போலவே வேட்டைப் பிரியர். பெரும் வில்லாளி. காட்டு விலங்குகளை வேட்டையாடுவதில் விருப்பம் உடையவர். குறி தவறாமல் அம்பினைச் செலுத்தும் திறனுடையவர்.

பரீக்ஷித் சமீக முனிவரை அவமதித்தல்:

ஒரு நாள் வேட்டைக்குச் சென்ற பரீக்ஷித் ஒரு விலங்கை அம்பால் அடித்துப் பின் தொடர்ந்தார். காயம்பட்ட அவ்விலங்கு ஓடிவிட்டது. அதுவே அவரது மரணத்திற்குக் காரணமாக அமைந்து விட்டது. வெகுதூரம் அவ்விலங்கைத் துரத்திக் களைப்படைந்த பரீக்ஷித் சமீக முனிவரின் ஆசிரமத்தருகில் வந்தார். சமீகர் பசுக்களிடம் கன்றுகள் பாலருந்தும் போது வரும் நுரையை மட்டுமே ஆகாரமாகக் கொண்டு மாட்டுக் கொட்டிலில் வாசம் புரிந்து வந்தார்.

வில்லேந்தியவாறு, மிகுந்த தாகத்துடன் வேகமாக முனிவர், அருகில் வந்த பரீக்ஷித், முனிவரிடம் “நான் அபிமன்யுவின் புதல்வன் பரீக்ஷித். என் பாணத்தால் அடிக்கப்பட்ட மிருகம் ஒன்று இப்பக்கமாக வந்தது. தாங்கள் அதைக் கண்டீர்களா?” என்று கேட்டார். மௌன விரததாரியான சமீகர் பதிலேதும் கூறவில்லை. எனவே கோபம் கொண்ட மன்னன் இறந்து கிடந்த ஒரு பாம்பை வில்லின் நுனியால் எடுத்து முனிவரின் கழுத்தில் போட்டார். முனிவர் எதுவும் செய்யாமல் இருந்தவாறே இருந்தார். மன்னருக்குப் பதில் தரவில்லை.

அவர் அவ்வாறு இருப்பதைக் கண்ட பரீக்ஷித் கோபத்தைத் துறந்து, மனக்கலக்கமடைந்தார். தன் செயலுக்காக வருந்தினார். பின் தலைநகர் திரும்பிவிட்டார். மன்னர் தர்மப்படி பரிபாலனம் செய்து வந்தவர். எனவே, மன்னரால் அவமதிக்கப்பட்டும் முனிவர் அவர்மீது கோபமடையவில்லை. முனிவருக்கு ‘ச்ருங்கி’ என்ற ஒரு புதல்வன் இருந்தான். அவனும் தவத்தில் சிறந்தவன். ஆனால் கோபிஷ்டன், தன் குருவின் சேவைக்குச் சென்றிருந்த அவன் குருவிடம் விடைபெற்றுத் தன் தந்தையிடம் திரும்பி வந்தான்.

ச்ருங்கியின் கோபம்; பரீக்ஷித்திற்குச் சாபமளித்தல்:

ச்ருங்கி வழியில் ‘க்ருசன்’ என்ற முனி குமாரனைப் பார்த்தான். க்ருசன், ச்ருங்கி கோபமடையும் படி அவனுடைய தந்தைக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைக் கூறினான்; “நீ தவசி; தேஜஸ்வி என்கிறாய். ஆனால் உன் தந்தையோ செத்த பாம்பைச் சுமக்கிறார். இனி எங்களைப் போன்ற ரிஷி

குமாரர்கள் இடையில் பேசும் போது எதுவும் கூறாதே. நீ உன் தந்தை சுவத்தைச் சமப்பதைக் கண்டு பேசாமல் இருக்கிறாய்” என்றான்.

க்ருசனின் சொற்களைக் கேட்ட ச்ருங்கி கோபமும், துயரமும் அடைந்தான். க்ருசனிடம் என்ன நடந்தது என்று கேட்டான். க்ருசன் பரீக்ஷித் சமீகரிடம் வந்ததையும், சமீகர் மன்னனுக்குப் பதிலளிக்காததையும், அதனால் செத்த பாம்பை மன்னன் முனிவர் கழுத்தில் போட்டதையும் தெரிவித்தான். விஷயமறிந்த ச்ருங்கியின் கண்கள் சினத்தால் சிவந்தன. அவன் நீரால் ஆசமனம் செய்து, கையில் நீரை எடுத்துச் சாபமிட்டான். “தர்ம சங்கடத்திலிருந்த என் முதிய தந்தையின் கழுத்தில் இறந்த பாம்பைப் போட்ட பாவாத்மாவான குருகுல பாவி பரீக்ஷித் இன்றிலிருந்து ஏழாம் நாள் கொடிய விஷம் கொண்ட தக்ஷகனால் தீண்டப்பட்டு மரணமடைவான்”. இவ்வாறு சபமளித்த ச்ருங்கி தன் தந்தை சமீகர் இருந்த மாட்டுக் கொட்டிலுக்கு வந்தான்.

அவரைக் கழுத்தில் பாம்புடன் கண்டு மீண்டும் கோபம் கொண்டான். கண்ணீருடன் தந்தையிடம், “பரீக்ஷித்தால் உங்களுக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தைக் கேட்டு அவனுக்கு சாபமளித்து விட்டேன். இன்றிலிருந்து ஏழாம் நாள் நாகராஜன் தக்ஷகனால் தீண்டப்பட்டு, பரீக்ஷித் உயிர் இழப்பான்” எனக் கூறினான். இவ்வாறு கூறிய மகனிடம் முனிவர் மகிழ்ச்சியடையவில்லை.

முனிவரின் செயல்; மன்னனுக்கு எச்சரிக்கை செய்தல்:

மன்னனுக்குத் தன் மகன் சாபமளித்ததை முனிவர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை; “மகனே! தவசிகளின் தர்மம் இதுவல்ல. நாம் அவருடைய நாட்டில் வாழ்கிறோம். அவர் நம்மைக் காப்பாற்றுகிறார். நீ அவரைச் சபித்ததை நான் விரும்பவில்லை. சாதுக்கள் மன்னர் என்றாலும் அவருடைய குற்றத்தை மன்னிக்க வேண்டும். மன்னர் காக்கவில்லை என்றால் நமக்கு மிகவும் துயரம் உண்டாகும். அமைதி இருக்காது. மன்னரின்றி நாம் தர்மானுஷ்டானம் செய்ய முடியாது. நமது புண்ணிய காரியங்களில் மன்னருக்கும் பங்குண்டு. எனவே மன்னரை மன்னிக்க வேண்டும். மன்னர் நம்மால் சபிக்கப்பட வேண்டியவர் அல்ல. நீ முட்டாள் தனமாக யோசிக்காமல் இதைச் செய்துவிட்டாய்” என்றார்.

ச்ருங்கி, தன் தந்தையிடம் “உங்களுக்குப் பிடித்தாலும், பிடிக்காவிட்டாலும் என் சாபம் பலிக்கும். நான் விளையாட்டுக்காக இதைச் செய்யவில்லை” என்றான். சமீகரும் மகனுடைய சொற்களை மறுக்க வில்லை. தன் மகனுக்கு அறிவுரை கூறினார். “நீ பிரபாவசாலி. ஆனால் உன் பாலபருவம் இத்தகைய அசட்டுத்தனமான காரியத்தைச் செய்யத் தூண்டுகிறது. நீ மனத்தையும், புலன்களையும் அடக்கி, கிழங்கு, கனி

முதலியவற்றை உண்டு உன் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டால் உன் தர்மம் வீணாகாது. கோபம், சாதகர்கள் கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்த தர்மத்தை வீணாக்கி விடுகிறது. தர்மம் இல்லாதவருக்கு நற்கதி கிடைப்பதில்லை. நான் மன்னருக்கு என் மூட புத்திரன் அல்ப புத்தியால், நீ என்னை அவமதித்ததற்காக உனக்குச் சாபம் அளித்து விட்டான் என்ற செய்தியை அனுப்புகிறேன்” என்று கூறி, கௌரமுகன் என்னும் தன் சீடனை மன்னனிடம் அனுப்பி நடந்தவற்றைத் தெரிவித்தார்.

பரீக்ஷித் தன் பாதுகாப்பிற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தல்:

கௌரமுகன் பரீக்ஷித் மன்னனிடம் வந்து, சமீகருக்குத் தெரியாமலேயே ச்ருங்கி, மன்னனுக்கு அளித்த சாபத்தைப் பற்றிக் கூறினார். பரீக்ஷித் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற சமீகரின் செய்தியையும் தெரியப்படுத்தினார். இந்த கொடிய சாபத்தைக் கேட்ட பரீக்ஷித் முனிவருக்குத் தான் இழைத்த குற்றத்தை எண்ணித் தாபமடைந்தார். முனிவர் மௌன விரதத்தில் இருந்ததாலேயே தனக்குப் பதில் அளிக்கவில்லை என்பதை அறிந்து துயரத்தில் ஆழ்ந்தார். தன் மரணத்திற்கான சாபத்தை விட சமீக முனிவருக்கு செய்த அவமதிப்பே பரீக்ஷித்திற்குப் பெரும் துயரத்தை அளித்தது.

பின்னர் தன் மந்திரிகளுடன் ஆலோசனை செய்த பரீக்ஷித் ஒரே தூணின் மீது நிற்கும் உயரமான மாளிகையை மிகவும் பாதுகாப்புடன் அமைத்தார். எல்லாவகை மூலிகைகளையும் திரட்டினார். வைத்தியத்திலும், மந்திரங்களிலும் தேர்ந்தவர்களை வரவழைத்தார். தன்னுடைய பாதுகாப்பிற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்தார். யாரும் தன்னைச் சந்திக்க அனுமதிக்கவில்லை.

கச்யபர் மன்னனிடம் வருதல்; தக்ஷகன் அவரைத் தீருப்பி அனுப்புதல்:

இச்செய்தியை அறிந்த கொடும் விஷத்தையும் மந்திரங்களால் இறங்கச் செய்யும் வல்லமையுடைய கச்யபர் என்னும் அந்தணர் மன்னனைக் காண வந்தார். மன்னன் நாகத்தால் தீண்டப்பட்டால் அவரது விஷத்தை முறித்து, உயிர்பிழைக்கச் செய்து, பெரும் செல்வம் பெறலாம் என்பதே அவரது நோக்கம். தர்மத்தைப் பாதுகாக்கும் மன்னன் உயிர்ப்பிழைத்தால் தர்மமும் காப்பாற்றப்படும் என்றும் அவர் நினைத்தார்.

கச்யபர் ஹஸ்தினாபுரத்தை நோக்கி வரும் வழியில் ஒரு முதிய பிராமண ரூபம் தரித்து வந்த தக்ஷக நாகம் அவரிடம் எங்கு செல்கிறீர்கள் என்று கேட்டது. கச்யபர் தக்ஷகனால் தீண்டப்பட்டால் அக்கணமே மன்னனின் விஷத்தை இறக்கி விடுவதற்காக ஹஸ்தினாபுரம் செல்கிறேன் எனத்

தெரிவித்தார். முதிய பிராமணன் தானே தகூகன் என்றும், கச்யபரால் “நீ தீண்டும் மன்னரை நான் விஷமற்றவராக்கி விடுவேன்; என் வித்தையின் பலத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை உள்ளது” என்றார்.

உடனே தகூகன் கச்யபரிடம், “அத்தகைய திறமை உனக்கு இருக்குமேயானால், இதோ இந்தப் பெரிய ஆலமரத்தை என் விஷத்தினால் பொசுக்கி விடுகிறேன். இந்த மரத்தை உன் மந்திரத்தினால் பிழைக்கச் செய்” என்றான். கச்யபரும், நீ இந்த மரத்தைத் தீண்டு; நான் அதனைப் பிழைக்க வைக்கிறேன்” என்று தகூகனின் சவாலை ஏற்றுக் கொண்டார். உடனே தகூகன் அந்த ஆலமரத்தைத் தீண்டினான். அந்தப் பெரிய நாகத்தின் விஷத்தினால் அந்த ஆலமரம் பட்டுப் போனது. எரிந்து சாம்பலாயிற்று. இப்போது இதை பிழைக்கச் செய் என்று தகூகன் கச்யபரிடம் கூறினான். கச்யபர் எரிந்துபோன மரத்தின் சாம்பலைத் திரட்டினார். என் மந்திரத்தின் சக்தியைப் பார் என்று கூறி சாம்பல் குவியலாக இருந்த மரத்தைத் தன் வித்யா பலத்தால் உயிர்ப்பித்தார். முதலில் முளையும், பிறகு இரண்டு இலைகளும், இவ்வாறே துளிர், கிளை, விழுதுகளோடு அந்த பெரிய மரத்தை முன்போலவே கச்யபர் நிறுத்திவிட்டார்.

தகூகன் கச்யபரிடம், “அந்தணரே! உங்களைப் போன்றவர்களிடம் இத்தகைய வித்தையின் பலம் இருப்பது வியப்பல்ல. மன்னர் முனிவரின் சாபத்தினால் பீடிக்கப்பட்டுள்ளார். அவரது ஆயுள் முடிந்து விட்டது. எனவே அவரைப் பிழைக்க வைக்க முடியுமா என்பதில் சந்தேகம் உள்ளது. நீ வெற்றி பெறாவிடில் உனது புகழ் குன்றி விடும்” என்றான். கச்யபரும், தகூகனிடம், நான் செல்வம் பெற வேண்டியே மன்னனிடம் செல்கிறேன். நீயே எனக்குப் பொருள் அளித்தால் அதைப் பெற்றுக் கொண்டு திரும்பி விடுவேன்” என்றார். தகூகனும் அவ்வாறே பெரும் பொருள் கொடுத்துக் கச்யபரைத் திருப்பி அனுப்பி விட்டான். தன் ஞானத்தால் மன்னனின் ஆயுள் முடிந்ததை அறிந்த கச்யபரும் தகூகன் அளித்த பொருளைப் பெற்றுத் தன் இடத்திற்குச் சென்று விட்டார்.

நாகங்கள் அந்தணர் வடிவில் பரீக்ஷித்திடம் வருதல்; மன்னன் மரணம்:

தகூகன் ஹஸ்தினாபுரத்தை அடைந்தான். மன்னர் மந்திரங்களாலும், விஷம் இறங்கும் மூலிகைகளாலும் பாதுகாக்கப்படுவதை அறிந்தான். எனவே மாயையால் மன்னரை ஏமாற்ற நினைத்தான். பிறகு சில நாகங்களுக்குப் பழங்கள், தர்ப்பம் மற்றும் நீரை எடுத்துக் கொண்டு வருமாறு ஆணையிட்டான். அவ்வாறு அந்தண உருவில் வந்த நாகங்களிடம், அஞ்சாமல் மன்னரிடம் செல்லுமாறு கூறினான். நாகங்களும் அந்தப் பொருட்களுடன் அந்தண ரூபத்தில் மன்னரிடம் சென்றன. மன்னருக்கு

அவற்றை அர்ப்பணம் செய்தன. மகிழ்ச்சியுடன் அவற்றை ஏற்றுக் கொண்ட பரீக்ஷித் அவர்களுக்குப் பரிசளித்து விடை கொடுத்தான்.

பின்னர் மந்திரிகளிடம், “இந்த தவசிகள் கொண்டுவந்த கனிகள் ருசியுடையவை; என்னுடன் நீங்களும் இவற்றைச் சாப்பிடுங்கள் என்று கூறி ஒரு பழத்தை எடுத்தான். முனிவரின் வாக்காலும், கடவுளின் சட்டத்தாலும் தூண்டப்பட்ட பரீக்ஷித் புழு வடிவில் பழத்தில் தகூகன் நுழைந்திருந்த பழத்தையே எடுத்துச் சாப்பிடலானான். அவன் கையில் எடுத்ததும் அப்பழத்தில் இருந்து ஒரு புழு வெளிப்பட்டது. அதைக் கையில் எடுத்துக் கொண்ட பரீக்ஷித் மந்திரிகளிடம், “சூரியன் மறைய இருக்கிறார். குறிப்பிட்ட நாட்கள் முடியப் போகின்றன; எனவே இனி சர்ப்பத்தின் விஷ பயம் எனக்கில்லை. சாபமளித்த முனிவரின் சக்தியால் இந்தப் புழுவே தகூகன் என்ற பெயரால் என்னைத் தீண்டினால் கூட அதுவே நான் சமீகருக்கு இழைத்த குற்றத்திற்குப் பரிகாரமாகும்” என்று கூறியவாறு அந்தப் புழுவைக் கழுத்தில் வைத்தான்.

மந்திரிகளும் மன்னனின் சொற்களை ஆமோதித்தனர். அச்சமயம் தான் உயிர்பிழைத்து விட்டதாக எண்ணி மன்னன் சிரிக்கலானான். மரணம் நெருங்கியதால் அவன் அறிவு பிசகிவிட்டது. மன்னன் சிரித்துக் கொண்டிருந்த போதே புழு வடிவிலிருந்த தகூகன் பெரிதாகி மன்னனை இறுகப்பிடித்து, உடலில் சுற்றிக் கொண்டு, கர்ஜித்தவாறு, பரீக்ஷித்தைத் தீண்டி விட்டான். மன்னன் உயிரிழந்தான். தகூகன் மன்னன் உயிரைப் பறித்து, சிவந்த செந்தூரக் கோட்டைப் போல வானத்தில் சென்று மறைந்தது.

13. தக்ஷப்பிரஜாபதி முதல் பூருவம்சம் - பரதவம்சம் - பாண்டுவம்சத்தின் பரம்பரை வர்ணனை

ஆதிபருவம் அத்-95

ஜனமேஜயனுக்கு வைசம்பாயனர் கூறியது

தக்ஷப்பிரஜாபதியின் வம்சம்

தக்ஷப்பிரஜாபதி அதிதி தேவியிடம் விவஸ்வானைப் புதல்வனாகப் (சூரியன்) பெற்றான். விவஸ்வானிடம் மனு, மனுவிடம் இலா, இலாவிடம் புருரவா, புருரவாவிடம் ஆயு, ஆயுவிடம் நகுஷன், நகுஷனிடம் யயாதி பிறந்தனர்.

யயாதிக்கு சுக்ராச்சாரியாரின் மகள் தேவயானி, வ்ருஷபர்வாவின் மகள் சர்மிஷ்டா என இரு மனைவியர். தேவயானியிடம் யயாதி யது, துர்வசு என்னும் இரு புதல்வர்களைப் பெற்றார். சர்மிஷ்டாவின் மூலம் த்ருஹ்யு, அனு, பூரு என்னும் மூன்று புதல்வர்கள் தோன்றினர். இவர்களில் யதுவிடமிருந்து தோன்றியவர்கள் யாதவர்கள், பூருவிடமிருந்து தோன்றியவர்கள் பௌரவர்கள் ஆவர்.

பூருவின் மனைவி கௌசல்யா. இவளிடம் பூரு ஜனமேஜயன் (ப்ரவீரன்) என்னும் மகனைப் பெற்றார். ஜனமேஜயன் மூன்று அஸ்வமேத யாகங்களைச் செய்தான். விஸ்வஜித் யாகத்திற்குப் பிறகு வானப்ரஸ்த ஆஸ்ரமத்தை ஏற்றான். ஜனமேஜயன் மதுவம்சத்து அனந்தாவை மணந்தான். இவர்களின் புதல்வன் ப்ராசின்வான். அவன் உதயாசலத்திலிருந்து கிழக்கு திசை முழுவதையும் ஒரே நாளில் வென்றதால் ப்ராசின்வான் எனப் பெயர் பெற்றான். ப்ராசின்வான் யதுகுலத்தினளான அச்மகீ என்பவளை மணந்து சம்யாதி என்ற மகனைப் பெற்றான்.

சம்யாதி த்ருஷ்வானுடைய மகள் வராங்கியை மணந்து அஹம்யாதி என்ற புதல்வனை அடைந்தான். அஹம்யாதியின் மனைவி க்ருதவீர்யனின் பெண் பானுமதியாவாள். இவர்களுக்கு சார்வபௌமன் எனும் மகன் பிறந்தான். சார்வபௌமன் போரில் வெற்றிபெற்று கேகய ராஜகுமாரி சுனந்தாவை அபகரித்து அவளையே மணந்தான். இவர்களின் புதல்வன் ஜயத்சேனன். ஜயத்சேனன் விதர்ப்ப ராஜகுமாரி சுக்ராவைத் திருமணம் செய்து ஆவாசீன் என்ற புதல்வனைப் பெற்றான். ஆவாசீன் விதர்ப்ப ராஜகுமாரியை மணந்து அரிஹன் என்ற புதல்வனை அடைந்தான். அரிஹன் அங்கதேச ராஜகுமாரியை மணந்து மகாபௌமனைப் பெற்றான்.

மகாபௌமன் ப்ரசேனஜித்தின் புதல்வி சுயக்ஞாவை மணந்து

அயுதநாயி என்னும் மகனைப் பெற்றான். இவன் பத்தாயிரம் புருஷமேத யாகங்களை அனுஷ்டித்தான். அயுத யாகங்களைச் செய்ததால் அயுதநாயி எனப் பெயர் பெற்றான். இவன் ப்ருதுச்ரவாவின் மகள் காமாவை மணந்தான். இவர்களின் புதல்வன் அக்ரோதன். அக்ரோதன் கலிங்க ராஜகுமாரி கரம்பாவை மணந்து தேவாதிதி என்னும் புதல்வனைப் பெற்றான். தேவாதிதி விதேஹ ராஜகுமாரி மர்யதாவை மணந்தான். இவர்களின் புதல்வன் அரிஹன். அரிஹன் அங்கராஜகுமாரியை மணந்து ருகூஷன் என்னும் குமாரனைப் பெற்றான். ருகூஷன் தகூஷனின் மகள் ஜ்வாலாவை மணந்து மதினார் என்னும் மகனைப் பெற்றான்.

மதினார் சரஸ்வதி நதிக்கரையில் பன்னிரண்டு வருடகாலம் உத்தமமான யாகத்தை அனுஷ்டித்தான். யாகம் முடிந்ததும் சரஸ்வதி தேவி பெண்ணுருவில் அவரிடம் வந்து மதினாரைப் பதியாக வரித்தாள். இவர்களின் புதல்வன் தம்சு. தம்சு கலிங்க ராஜகுமாரியிடம் ஈலன் என்ற மகனைப் பெற்றார். ஈலன் ரதந்தரியிடம் துஷ்யந்தன் முதலான ஐந்து புதல்வர்களைப் பெற்றார்.

பரத வம்சத் தோற்றம்; வம்சத்தின் வளர்ச்சி

துஷ்யந்தன் விசுவாமித்திரர் - மேனகாவின் மகள் சகுந்தலையை மணந்து பரதன் என்னும் பார்புகழும் மகனைப் பெற்றான். சகுந்தலையைக் கந்தர்வ மணம்புரிந்த துஷ்யந்தனிடம், “பரதன் உன் மகன் தான். அவனைச் சீராட்டி வளர்த்து வா. சகுந்தலாவை அவமானப்படுத்தாதே. கர்ப்பதானம் செய்யும் தந்தையைப் புதல்வன் யமலோகத்தில் இருந்து காப்பாற்றுகிறான்” என்று அசுரீர் சீராட்டி வளர்க்கக் கூறியதால் பாலகன் பரதன் என்ற பெயரைப் பெற்றான்.

பரதன் காசிராஜன் சர்வசேனனின் மகள் சுனந்தாவை மணந்து ‘புமன்யு’ என்னும் புதல்வனைப் பெற்றான். புமன்யு தாஷார்க குலகன்னிகை விஜயாவை மணந்து சுஹோத்ரனைப் புதல்வனாகப் பெற்றான். சுஹோத்ரன் இக்ஷ்வாகு குலப் பெண் சுவர்ணாவை மணந்தான். ஹஸ்தி என்ற பெயர் கொண்ட புதல்வனைப் பெற்றான். ஹஸ்தி அமைத்த நகரமே ஹஸ்தினாபுரம் எனப் பெயர் பெற்றது. ஹஸ்தி த்ரிகர்த்த ராஜகுமாரி யசோதாவை மணந்து விசுண்டன் என்ற புதல்வனைப் பெற்றான்.

விசுண்டன் தாஷார்ஹகுல கன்னிகை சுதேவாவை மணந்தான். இவர்களின் புதல்வன், அஜமீடன். அஜமீடன் கைகேயி, காந்தாரி, விசாலா, மற்றும் ருகூஷா என்னும் பெண்களை மணந்தார். இவர்கள் மூலம் 140 புதல்வர்கள் பிறந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் மன்னர்களாகித் தனித்தனி வம்சத்தைத் தொடங்கி வைத்தனர். இவர்களில் சம்வரன் என்னும் புதல்வனே

குருவம்சத்தைத் தொடங்கி வைத்தவர் ஆவார்.

குருவம்சம் வளர்ச்சியடைதல்

சம்வரன் சூரியபுத்திரி தபதியிடம் 'குரு' என்னும் புதல்வனைப் பெற்றார். குரு தாஷார்ஹ குல சுபாங்கியை மணந்தார். இவர்களின் புதல்வன் விதாரன் ஆவார். விதாரன் மதுவம்ச சம்பரியாவை மணந்து அனச்வா என்னும் மகனைப் பெற்றார். அனச்வா மகதராஜகுமாரி அம்ருதாவை மணந்து பரீக்ஷித் என்னும் புதல்வனைப் பெற்றார். பரீக்ஷித் பாஹுத ராஜபுத்ரி சுயஷாவை மணந்தார். இவர்களின் புதல்வன் பீமசேனன். பீமசேனன் கேகயராஜகுமாரியிடம் ப்ரதிச்ரவாவைப் புதல்வனாகப் பெற்றார். ப்ரதிச்ராவின் புதல்வன் ப்ரதீபன். ப்ரதீபன் சிபி தேச சுநந்தாவை மணந்தார்.

ப்ரதீபன் சுநந்தா இவர்களின் புதல்வர்கள் தேவாபி, சாந்தனு, வாஹ்லீகர் என்னும் மூவராவர். இவர்களில் தேவாபி இளம் வயதிலேயே கானகம் சென்றுவிட்டார். சாந்தனு மன்னரானார். சாந்தனு எந்த முதியவரைத் தொட்டாலும் அவன் சுக சாந்தியை உணர்ந்து இளைஞனாகி விடுவான். இதனாலேயே இவர் சாந்தனு எனப்பெயர் பெற்றார். சாந்தனு பாஹ்ரதி கங்கையை மணந்து தேவவிரதன் என்ற மகனைப் பெற்றார். இவரே பீஷ்மர் ஆவார். பீஷ்மர் தன தந்தையின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற சத்தியவதியை அவருக்கு மணமுடித்தார்.

சத்தியவதி சாந்தனுவை மணப்பதற்கு முன்னரே பராசரர் மூலம் வியாசரை மகனாகப் பெற்றாள். அவளே சாந்தனுவின் புதல்வர்களாக விசித்ரவீரியனையும், சித்ராங்கதனையும் பெற்றாள். சித்ராங்கதன் இளமைப் பருவத்திலேயே ஒரு கந்தர்வனால் கொல்லப்பட்டார். மன்னரான விசித்திர வீரியனுக்குக் காசிராஜன் புதல்விகள் அம்பிகா, அம்பாலிகா இருவரும் மனைவியராயினர். மனைவியர் மூலம் வாரிசு தோன்றும் முன்னரே மன்னர் விசித்திரவீரியன் மரணமடைந்தார்.

சத்யவதி பரதவம்சம் வாரிசற்றுப் போய்விடக் கூடாது என எண்ணினாள். தன் புதல்வன் வியாசரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணத்வைபாயனரை நினைத்தாள். தாயின் முன் தோன்றிய வியாசர் தன்னை நினைக்கக் காரணம் என்ன எனக்கேட்டார். சத்யவதி விசித்ரவீரியன் வாரிசின்றி இறந்து விட்டதால் அவனது வம்சத்தைக் காக்க புதல்வர்களைத் தோற்றுவிக்கக் கட்டளையிட்டாள். அவ்வாறே வியாசர் மூலம் திருதராஷ்டிரன், பாண்டு, விதூரர் மூவரும் பிறந்தனர்.

இவர்களில் திருதராஷ்டிரன், காந்தாரியிடம் வியாசர் அளித்த வரத்தின் மூலம் நூறு புதல்வர்களும் ஒரு புதல்வியும் பிறந்தனர். இந்த நூற்றுவரில் துரியோதனன், துச்சாதனன், விகர்ணன், சித்ரசேனன் என்ற

நால்வரும் முக்கியமானவர்கள். பாண்டுவிற்கு குந்திபோஜன் மகள் ப்ருதா, மாத்ரி என்ற ரத்தினம் போன்ற இரு மனைவியர் இருந்தனர். ஒருநாள் வேட்டைக்குச் சென்ற பாண்டு மானுருவில் களித்துக் கொண்டிருந்த தம்பதியரான ரிஷிகளை மான் என நினைத்து பாணத்தால் அடித்து விட்டார். அம்பால் அடிக்கப்பட்ட முனிவர் பாண்டுவிற்கு சுகத்தை விரும்பி மனைவியைச் சேர்ந்தால் மரணமடைவாய் எனச் சாபமளித்து விட்டார்.

பாண்டுவின் வம்சம் தோன்றுதல்

இதைக் கேட்டுத் துயரடைந்த பாண்டு மனைவியரிடமிருந்து விலகியிருந்தார். புதல்வன் இல்லாதவருக்குப் புண்ணியலோகம் கிடைக்காது என்பதால் மனைவியரிடம் புதல்வர்களைத் தோற்றுவிக்கக் கூறினார். முன்னரே தன் சேவையினால் துர்வாசரை மகிழ்ச் செய்து வரம் பெற்றிருந்த குந்தி என்ற ப்ருதா மந்திர உச்சாடனத்தினால் தர்மராஜரிடமிருந்து யுதிஷ்டிரரையும், வாயுதேவனிடமிருந்து பீமசேனனையும், இந்திரனிடமிருந்து அர்ஜுனனையும் புதல்வராகப் பெற்றாள். மகிழ்ச்சியடைந்த பாண்டு மாத்ரிக்கும் புதல்வர்கள் பிறக்க ஏற்பாடு செய் எனக் குந்தியிடம் கூறினார். குந்தி அளித்த மந்திர உபதேசத்தினால் மாத்ரி அஸ்வினி தேவர்களை ஆராதித்து நகுல-சக தேவர் என்ற இரட்டையர்களைப் பெற்றாள்.

ஒரு நாள் மாத்ரியைத் தீண்டிய பாண்டு மரணமடைந்தார். மாத்ரியும் கணவனின் சிதையில் ஏறினாள். பீஷ்மரும், த்ருதராஷ்டிரரும் பாண்டவர்களை ஏற்றுக்கொண்டனர். கௌரவர்களுடன் பாண்டவர்களும் வளர்ந்து வரலாயினர். சிறு பருவத்திலிருந்தே துரியோதனன் பாண்டவர்களை வெறுத்து வந்தான். பாண்டவர்களைக் கொல்ல பல உபாயங்களைச் செய்தான். வாரணாவதத்தில் பாண்டவர்களை எரிக்கச் செய்த முயற்சியும் தோல்வியடைந்தது. அந்நகரில் இருந்து வெளியேறிப் பாண்டவர்கள் வழியில் ஹிடம்பனை வதம் செய்து ஏகசக்ரா நகரம் சென்றனர். அங்கு பகன் பீமசேனனால் வதம் செய்யப்பட்டான்.

பாண்டவர்கள் திரௌபதியை மணந்து புதல்வர்களைப் பெறுதல்

பின்னர் பாஞ்சால தேசத்தில் சுயம்வரத்தில் வென்று திரௌபதியை மனைவியாக அடைந்தனர். மறுபடியும் ஹஸ்தினாபுரம் திரும்பினர். யுதிஷ்டிரர் திரௌபதியிடம் ப்ரதிவிந்த்யன் என்ற புதல்வனையும், பீமசேனன் சுதசோமனையும், அர்ஜுனன் ச்ருத கீர்த்தியையும் புதல்வராக அடைந்தனர். நகுலனுக்கு சதாநீகனும், சகாதேவனுக்கு ச்ருதகர்மாவும் பிறந்தனர். இவ்வாறு திரௌபதியின் மூலம் பாண்டவர்கள் ஐந்து புதல்வர்களைப் பெற்றனர்.

பாண்டவர்கள் மற்ற மனைவியர் மூலம் பெற்ற புதல்வர்கள்

யுதிஷ்டிரர் சிபிதேச மன்னர் கோவாசனனின் மகள் தேவிகாவை சுயம்வரத்தில் மனைவியாகப் பெற்றார். அவள் மூலம் “யௌதேயன்” என்னும் மகனைப் பெற்றார். பீமன் காசிராஜகுமாரி பாந்தராவை மணந்து ஸர்வகன் என்னும் மகனைப் பெற்றார். அர்ஜுனன் துவாரகையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனின் தங்கை சுபத்ராவை மணந்து “அபிமன்யு” என்னும் புதல்வனைப் பெற்றார். நகுலன் சேதிராஜனின் மகள் கரேணுமதியை மணந்து நிரமித்ரன் என்னும் புதல்வனைப் பெற்றார். சகாதேவன் மித்ரதேச இளவரசி விஜயாவை மணந்து சுஹோத்ரன் என்னும் புதல்வனைப் பெற்றார். பீமசேனன் திரௌபதியின் சுயம்வரத்திற்கு முன்னரே காட்டில் ஹிடும்பனின் தங்கை ஹிடும்பாவை மணந்து கடோதகஜன் என்னும் புதல்வனைப் பெற்றிருந்தார். இவ்வாறு பாண்டவருக்குப் பதினொரு புதல்வர்கள் உண்டாயினர்.

பாண்டுவம்சம் தொடருதல்

இவர்களில் அபிமன்யுவின் மூலமே பாண்டுவின் வம்சம் தொடர்ந்தது. அபிமன்யு விராடராஜகுமாரி உத்தராவை மணந்தார். புதல்வன் பிறக்கும் முன்பே அபிமன்யு போரில் கொல்லப்பட்டார். அஸ்வத்தாமாவின் பிரம்மாஸ்திரத் தாக்குதலால் உத்தரா - அபிமன்யுவின் புதல்வன் இறந்தே பிறந்தான். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தன் அருளால் குழந்தையைப் பிழைக்கச் செய்தார். குழந்தை குலம் பரிக்ஷணம் (நஷ்டம்) ஆனபின் பிறந்ததால் பரீக்ஷித் என்னும் பெயரால் புகழ்பெறுவான் எனக் கூறினார்.

பரீக்ஷித் மாத்ரவதியை மணந்து ஜனமேஜயன் என்னும் புதல்வனைப் பெற்றார். ஜனமேஜயனின் மனைவி வபுஷ்டமா. இவர்களுக்கு இரு புதல்வர்கள். சதாநீகன், சங்குகர்ணன் என்பவர்கள். சதாநீகனின் மனைவி விதேஹ ராஜகுமாரி. இவர்களின் புதல்வன் அசுவமேத தத்தன் ஆவான்.

இவ்வாறு பூரு-பாண்டவ வம்சம் வருணிக்கப்பட்டது. இது செல்வத்தையும், புண்ணியத்தையும் அளிப்பது. மிகவும் பவித்ரமானது. நியம பராயணர்களான பிராமணர்களும், தம் தர்மத்தில் நிலைத்த கூடித்திரியர்களும், வைசியர்களும், சிரத்தையுடைய சூத்திரரும் எப்போதும் இதைக் கேட்டும் படித்தும் மகிழ வேண்டும்.

இவ்வாறு தகூப்பிரஜாபதி அதிதி தேவியிடம் தொடங்கிய வம்ச பரம்பரை அபிமன்யுவின் புதல்வன் பரீக்ஷித், பரீக்ஷித்தின் புதல்வன் ஜனமேஜயன், ஜனமேஜயனின் புதல்வர்கள் சதாநீகன், சங்கு கர்ணன் என்பது வரை சொல்லப்படுகிறது.

14. தேவர்களின் பல்வேறு வகைப் பிறப்பு

ஐனமேஜயனுக்கு வைசம்பாயனர் கூறியது

ஆதிபருவம் அத்-64, 65, 66

தேவர்கள் புவியில் பிறந்ததற்கான காரணம்

ஐமதக்னியின் புதல்வரான பரசுராமர் இருபத்தியொரு தலைமுறை கூடித்திரிய வம்சத்தை அழித்துவிட்டு மகேந்திர மலைக்குச் சென்று தவம் புரியலானார். கூடித்திரியர்கள் அழிந்ததால் கூடித்திரிய குலப்பெண்கள் மகனை விரும்பிப் பிராமணர்களைச் சரணடைந்தனர். தவசிகளான பிராமணர் மூலம் கூடித்திரியப் பெண்களுக்கு ஆண், பெண் வாரிசு தோன்றிப் பெருகியது. உலகில் மீண்டும் நால்வகை வருணம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. மக்கள் தருமப்படி வாழ்ந்து வந்தார்கள். தருமம் செழித்ததால் இந்திரன் தவறாமல் மழை பொழிந்தார். மரங்களில் மலர்களும் பழங்களும் தோன்றின. எல்லா இடங்களிலும் சத்யயுகம் பரவியிருந்தது. மனித சமுதாயம் மகிழ்ச்சியோடு இருந்தது.

அச்சமயம் அதிதியின் புதல்வர்களான தேவர்களிடம் அசுரர்கள் பலமுறை போரில் தோற்றிருந்தனர். ஸ்வர்க ஐஸ்வர்யம் பிறழ்ந்துவிட்டதால் பூமியில் பிறக்கலாயினர். புவியில் இறந்து தேவத்வம் பெறுவதற்காக அவர்கள் பூமியில் பிறந்தனர். பசு, குதிரை, யானை, எருமை, சிங்கம் போன்ற பலவகை விலங்குகளாகவும், பறவைகளாகவும் பிறவி எடுத்தனர். மன்னர்களாகப் பிறவி எடுத்தவர்கள் மிகுந்த பராக்கிரமம், அகங்காரமும் கொண்டு மதங்கொண்டு திரியலாயினர். அசுரர்கள் பல உருத்தரித்து மக்களை இம்சித்துப் புவி எங்கும் சுற்றலாயினர். வேதத்திற்கும், பிராமணர்களுக்கும் விரோதிகளாகி ஆசிரமவாசிகளையும் முனிவர்களையும் அவமதித்தனர்.

இவ்வரக்கர்களின் கொடுமைகளைத் தாங்க முடியாமல் பூமி தேவி துன்பமடைந்தாள். அவள் பிரம்மாவைச் சரணடைந்தாள். பிரம்மாவை வணங்கி அசுரரால் தனக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தை அவரிடம் முறையிட்டாள். பிரம்மா பூமி தேவியின் துன்பத்தை நீக்க தேவர்கள் அனைவரையும் நியமிப்பதாக உறுதியளித்தார். அதன்படி தேவர்களிடம், புவியின் வெவ்வேறு இடங்களில் தனித்தனியே பிறந்து அசுரரை அழித்துப் பூமியின் துன்பத்தை நீக்குங்கள் எனக் கேட்டுக் கொண்டார். இந்திரன் முதல் அனைத்து தேவர்களும், கந்தர்வ, அப்சரஸ்களும் பிரம்மாவின் கட்டளையை ஏற்றுக் கொண்டனர். புவிக்குச் செல்லத் தீர்மானித்தார். பின்னர் சங்கு, சக்ரதாரியான ஸ்ரீ ஹரியிடம் சென்று பூமி பாரத்தைப் போக்க, தமது அம்சத்துடன்

அவதரிக்க வேண்டும் என வேண்டினார். ஸ்ரீ ஹரியும் அவர்களது வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்டு பூமியில் அவதரிக்க எண்ணம் கொண்டார்.

மகரிஷிகள் தக்ஷ கன்னிகைகளின் வம்சவிவரம்

பிறகு பிரம்மாவின் மானசீகப் புதல்வர்களாக மரீசி, அத்ரி, அங்கிரா, புலஸ்த்யர், புலஹ, க்ருது என்பவர்கள் தோன்றினர். இவர்களுடன் ஸ்தானுவும் தோன்றினார். தக்ஷனும் ஒரு புதல்வனானான்.

இவர்களில் அங்கிராவிற்கு ப்ருகஸ்பதி, உதத்யன், சம்வர்தன் என்ற மூன்று புதல்வர்கள் தோன்றினர். அத்ரி முனிவருக்கு வேத நிபுணர்களும், சித்தருமான பல மகரிஷிகள் பிறந்தனர். புலஸ்தியர் ராக்ஷஸர், வானரர், கின்னரர், யக்ஷர் என்னும் நான்கு வகைப்புதல்வர்களைப் பெற்றார். புலஹருக்கு சரபம், சிம்மம், கிம்புருடர், புலி, கரடி, ஓநாய் போன்ற ஜாதி புதல்வர்கள் பிறந்தனர். க்ருதுவின் புதல்வர்கள் புனிதர்களும், சத்யவான்களும், விரதபாராயனருமான 60000 பாலகில்ய ரிஷிகள் ஆவர். இவர்கள் சூரியனுக்கு முன்னால் செல்பவர்கள்.

மரீசியின் புதல்வன் காசியபர். பிரம்மாவின் வலது கட்டை விரலிலிருந்து தோன்றிய தக்ஷனின் 60 பெண்கள் மூலம் பூமியின் வம்சவிருத்தி ஏற்பட்டது. தக்ஷனின் 13 பெண்களுக்கும் கச்யப முனிவருக்கும் பிறந்தவர்கள் மூலம் பூமியில் வம்சவிருத்தி நடைபெற்றது.

1. இவர்களில் காசியபர் மூலம் அதிதிக்கு பன்னிரண்டு ஆதித்யர்கள் புதல்வர்களாகப் பிறந்தனர். அவர்கள் தாதா, மித்ர, அர்யமா, இந்திரன், வருணன், அம்சன், பகன், விவஸ்வான், பூஷா, சவிதா, த்வஷ்டா, விஷ்ணு என்பவராவர். இவர்களில் விஷ்ணு பலத்திலும், பராக்கிரமத்திலும் சிறந்தவராவார்.

2. திதியின் புதல்வர்களில் ஹிரண்யகசிபு பெயர் பெற்றவன். அவனுக்கு ப்ரஹ்லாதன், பாஷ்கலன் என்போர் புதல்வர்கள் ஆவர். ப்ரஹ்லாதனுக்கு விரோசனன், கும்பன், நிகும்பன் என்பவர்கள் புதல்வர்கள் ஆவர். இவர்களில் விரோசனனின் ஒரே மகன் பலி. பலியின் புகழ்பெற்ற மகன் பாணாசுரன். இவனை சிவனின் பார்ஷதன் மஹாகாளன் என்று கூறுகின்றனர்.

3. தக்ஷனின் மூன்றாவது பெண் தனு. தனுவின் புதல்வர்கள் 34 பேர். இவர்களில் விப்ரசித்தி மூத்தவன். ஏனையோர் சம்பரன், நமுசி, புலோமா, அசிலோமா, கேசி, துர்ஜய, ஹய, சிரா, அக்வசிரா, அக்வசங்கு, ககனமூர்த்தா, வேகவான், கேதுமான், ஸ்வர்பானு, அச்வ, அச்வபதி, விருஷபர்வா, அஜக, அச்வக்ரீவ, சூஷ்ம, துஹுண்ட, இஷுபாத, ஏகசக்ர,

விருபாக்ஷ, ஹர, சுஹர, நிசந்த, நிகும்ப, குபட, கபட, சரப, சலப, சூரிய, சந்திரன் ஆவர். இவர்கள் தானவர் எனப்படும் அசுரர்களின் சூரிய சந்திரர்கள், தேவர்களின் சூரிய சந்திரர்களினின்றும் வேறானவர்.

இப்புதல்வர்களால் ஏற்பட்ட ஏகாஷ, விரம்ருதபா, பிரலம்ப வாதாபி, நரக, சத்ருதபன, சட், கவிஷ்ட, வனாயு, தீர்க்கஜிஹவி என்னும் பத்து தானவ குலம் பிரசித்தமானது.

4. சிம்ஹிகாவின் புதல்வன் ராஹு. இவன் சூரிய சந்திரர்களைப் பிடிப்பவன்.

5. க்ருராவிற் கு எண்ணற்ற புத்ர, பெளத்ரர் உண்டு. க்ரோத வசம் என்னும் கணம் இவளது வாரிசுகளாவர்.

6. காலாவின் புதல்வர்கள் காலனை நிகர்த்த பயங்கரமானவர்கள். விநாசன், க்ரோத, க்ரோதஹந்தா, க்ரோத சத்ரு, காலகேயர் முதலானோர் ஆவர்.

7. தனாயுவிற் கு விக்ஷர, பல, வீர, வ்ருத்ரன் என்னும் நான்கு பேர் புதல்வர்கள் ஆவர்.

8. வினதாவிற் கு புகழ்மிக்க கருடன், சூரியனின் சாரதியாகிய அருணன், தார்ஷியன், அரிஷ்டநேமி, சூருணி, வாருணி ஆகியோர் புதல்வர்கள்.

9. கத்ருவிற் கு சேஷன், அனந்தன், வாசுகி, தக்ஷகன், கூர்மன், குலிகன் முதலிய ஆயிரம் நாகங்கள் புதல்வராகத் தோன்றினர்.

10. ப்ராதாவிற் கு அனவத்யா, மனு, வம்சா, அசுரா, மார்கணப்ரியா, அருபா, சுபகா, பாசி என்ற பெண்களும், சித்த, பூர்ண, பர்ஹி, பூர்ணாயு, பிரம்மச்சாரி, ரதிகுணா, சுபர்ண, விச்வாவசு, பானு, கசந்திரன் என்ற ஆண்களும் பிறந்தனர்.

இவர்களுடன் அலம்புரா, மித்ரகேசி, வித்யுத்பர்ணா, திலோத்தமா, அருணா, ரக்ஷிதா, ரம்பா, மனோரமா, கேசினி, சுபாஹு, சுரதா, சுப்ரியா என்னும் அப்சரஸ்களும் அதிபாஹு, ஹாஹா, ஹுஹு, தும்பரு ஆகிய கந்தர்வர்களும் தோன்றினர்.

11. கபிலா என்னும் தக்ஷனின் பெண்ணிற்கும் கச்யபருக்கும் அம்ருதம், பிராமணன், பசுக்கள், கந்தர்வ, அப்சரஸ்கள் வாரிசாகத் தோன்றினர்.

அதிதி, திதி, தனு, காலா, தனாயு, சிம்ஹிகா, க்ரோதா, பிராதா, விஸ்வா, வினதா, கபிலா, முனி, கத்ரு என்ற பதின்மூன்று புதல்விகளைத்

தருமருக்கு மணம் செய்வித்தார். கீர்த்தி, லக்ஷ்மி, த்ருதி, மேதா, புஷ்டி, ச்ரத்தா, க்ரியா, புத்தி, லஜ்ஜா, மதி என்பவர்கள் தருமரின் மனைவியராவர்.

பதினொரு ருத்திரர்கள்

பிரம்மாவின் ஏழாவது புதல்வர் ஸ்தாணு. இவருடைய புதல்வர்களே பதினொரு ருத்திரர்கள் ஆவர். இவர்கள் ம்ருகவ்யாதன், சர்பன், நிர்ருதி, அஜைகபாதன், அஹிர்புதந்ய, பினாகு, தஹணன், ஈஸ்வரன், கபாலி, ஸ்தாணு, பவன் எனப்பெயர் கொண்டவர்கள்.

அஷ்டவசுக்கள்

தருமருக்கு மணம் செய்விக்கப்பட்ட தக்ஷனின் புதல்விகள் மூலம் அஷ்ட வசுக்கள் தோன்றினர். இவர்களுடைய பெயர்கள் தரன், த்ருவன், சோமன், அஹன், அனிலன், ப்ரத்யூக்ஷன், ஆபத்சைவன், ப்ரபாசன் என்பதாகும்.

அஷ்டவசுக்களின் வம்சம்

அஷ்ட வசுக்களில் தரன், துருவன் இருவரும் தூம்ராவின் புதல்வர்கள் சந்திரன் மனஸ்வினியின் மகன். அனிலன் ச்வாசாவின் புதல்வன். ரதாவின் புதல்வன் அஹன். சாண்டிலியின் புதல்வன் அனலன். ப்ரபாதாவின் புதல்வர்கள் பிரத்யூக்ஷனும், ப்ரபாசவும் ஆவர்.

இவர்களில் தரனின் புதல்வர்கள் த்ரவிணன், ஹுதஹவ்யவஹன் ஆவர். காலபகவான் துருவனுடைய புதல்வன். வம்சா, சிசிரன், ப்ராணன், ரமணன் ஆகியோர் சோமனின் புதல்வர்கள். அஹனுக்கு ஜ்யோதி, சம-சாந்தமுனி என்பவர் புத்திரர்கள் ஆவர். அனிலனின் புதல்வர்கள் குமாரன் ஸ்கந்தன், சாகன், விசாகன், நைகமேயன் என்பவராவர். குமாரன் ஸ்கந்தன் நாணல் காட்டில் தோன்றி ஆறு கார்த்திகைப் பெண்களைத் தாயாக ஏற்றதால் கார்த்திகேயன் எனப்பெயர் பெற்றார்.

ப்ரத்யூக்ஷனின் புதல்வர் தேவலர். தேவலருக்குக் கூமாவான், மனீஷி என்னும் இருபுதல்வர்கள் தோன்றினர். எட்டாவது வசு பிரபாசரின் மனைவி பிரகஸ்பதியின் சகோதரி ஆவார். இவரது மகன் தேவதச்சன் விசுவகர்மா.

பிரம்மாவின் வலது மார்பிலிருந்து பிறந்த பகவான் தருமர் மனித உருவில் தோன்றினார். இவரது புதல்வர்கள் காமன், சமன், ஹர்ஷன் என மூவர். காமனின் மனைவி ரதி. சமனின் மனைவி ப்ராப்தி. ஹர்ஷனின் மனைவி நந்தா. இவர்களிடமே உலகம் முழுவதும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறாக மரீசி என்ற பிரம்மாவின் புதல்வருக்குக் கச்யபரும், கச்யபருக்கு தேவரும் அசுரரும் தோன்றினர்.

ருத்ரர்களுக்கென்று தனி கணம் உண்டு. மருத்-வசக்களின் கணங்கள் வேறானவை. பலசாலி கருடன், அருணன் மற்றும் பிரகஸ்பதி ஆதித்யர்களின் கணமாகும். எல்லா ஓளஷதிகளும் அஸ்வினி குமாரர்களும், பசு அனைத்தும் குஹ்ய கணமாகும். அஸ்வினி குமாரர்கள் பெண் குதிரை வடிவெடுத்த த்வஷ்டாவின் மகள் சக்ஞா மூலம் சூரியனுக்குப் புதல்வராகப் பிறந்தவர்கள் ஆவர்.

பிரம்மாவின் இதயத்திலிருந்து பிறந்தவர் ப்ருகு மகரிஷி இவரது புதல்வர் கவி. கவியின் புதல்வர் சுக்ராசாரியார். இவர் கிரகமாகி மூவுலகையும் காக்க மழை-மழையின்மை, பயம்-பயமின்மை, ஆகியவற்றைத் தோற்றுவித்து, பிரம்மாவின் தூண்டுதலால் உலகைச் சுற்றி வருகிறார். சுக்ரன் யோக ஆசாரியாரும், அசுரர்களின் குருவும் ஆவார். அவரே யோக பலத்தால் மேதாவியும், பிரம்மச்சாரியும், விரதபராயனருமான பிரகஸ்பதியின் உருவில் தேவர்களுக்கும் குருவாகத் திகழ்கிறார்.

சுக்ராசாரியார் உலக நன்மைக்காக நியமிக்கப்பட்டதால் ப்ருகு மகரிஷி மற்றொரு குற்றமற்ற மகனைப் பெற்றார். அவரே சியவனர். தன் தாயைச் சங்கடத்திலிருந்து காப்பாற்றுவதற்காக, தாயின் கர்ப்பத்திலிருந்து வழுவி(ச்யுத) விட்டதால் ச்யவனர் எனப் பெயர் பெற்றார். மனுவின் புதல்வியான ஆருக்ஷியின் மூலம் ச்யவனர் 'ஓளர்வன்' என்ற புதல்வனைப் பெற்றார். தாயின் தொடையைப் பிளந்து கொண்டு பிறந்ததால் இப்புதல்வன் 'ஓளர்வன்' என்று பெயர் பெற்றார்.

ஓளர்வருக்கு ருசீகரும், ருசீகருக்கு ஜமதக்னியும் தோன்றினர். ஜமதக்னிக்கு நான்கு புதல்வர்கள். இவர்களில் கடைசி புதல்வரே பரசுராமர். சாஸ்திரவித்தையும், புலனடக்கமும், நற்குணங்களும் கொண்ட பரசுராமரே பூமியில் கூடித்திரிய குலத்தை 21 தலைமுறை இல்லாமல் செய்தவராவர். ஓளர்வ முனிவருக்கு மேலும் நூறு புதல்வர்களும், அப்புதல்வர்களுக்கு நூறு புதல்வர்களும் தோன்றி ப்ருகு வம்சத்தை விருத்தி செய்தனர்.

பிரம்மாவிற்கு தாதா, விதாதா என்னும் இரு புதல்வர்களும் உண்டு. அவர்களின் தாரணமும், போஷணமும் உலகிற்கு எப்போதும் கிடைக்கிறது. மனுவுடன் இருக்கும் இவர்களின் சகோதரி லக்ஷ்மிதேவி யாவார். வானில் சஞ்சரிக்கும் குதிரைகள் லக்ஷ்மிதேவியின் மானச புதல்வர்களாவர். வருணனின் பீஜத்தால் வருணனின் முதல் மனைவி தேவி, பலன் என்னும் மகனையும், சுரா என்ற மகனையும் பெற்றாள்.

ஒரு சமயம் மக்கள் பசியால் பீடிக்கப்பட்டு ஒருவரை ஒருவர் கொன்று தின்னலாயினர். அச்சமயம் எல்லாப் பிராணிகளையும் அழிக்கும் அதர்மம் தோன்றியது. அதர்மத்தின் மனைவி நைர்ருதி ஆவாள். அவளுக்கும்

பாவமே செய்யும் மூன்று பிள்ளைகள் தோன்றினர். நைர்ருதர் என்று சொல்லப்படும் பயம், மகாபயம், மரணம் என்பவர்களே அவர்கள். மரணம் எல்லோரையும் முடிப்பது. எனவே மரணத்திற்கு மனைவி, மக்கள் இல்லை.

தகூனின் மகள் தாம்ராதேவி காகி, சியேனி, பாஸி, திருதராஷ்ட்ரி, சகி என்னும் ஐந்து புகழ்மிக்க கன்னியரைப் பெற்றாள். இவர்களில் காகி ஆந்தைகளையும், ச்யேனி பருந்துகளையும், பாஸி மான்களையும் கழுகுகளையும் புதல்வர்களாகப் பெற்றனர். மங்களம் மிகுந்த திருதராஷ்ட்ரி அன்னங்களையும், ஹம்சங்களையும், சக்ரவாகத்தையும் பெற்றாள். நற்குணங்களும், சுபலகூனங்களும் நிறைந்த சகி கிளிகளைத் தோற்றுவித்தாள்.

இன்னொரு மகள் க்ரோதவசா கோபமுடைய ஒன்பது பெண்களைப் பெற்றாள். ம்ருகீ, ம்ருகமந்தா, ஹரி, பத்ரமனா, மாதங்கி, சார்தூலி, ச்வேதா, சுரபி, சுபமான சரசா என்பவர்கள். இவர்களில் ம்ருகிக்கு மான்களும், ம்ருகமந்தாவிற்குக் கரடிகளும் பிறந்தன. பத்ரமனா பெற்ற ஜராவதம் என்ற யானை இந்திரனின் வாகனமானது. வேகம் மிக்க குதிரைகளும் வானரங்களும், பசுவின் வலைப் போல் வாலுடைய குரங்குகளும் ஹரியின் வாரிசுகளாவர். சார்தூலி சிம்மங்களையும், பலவகைப் புலிகளையும், சிறுத்தைகளையும் பெற்றாள்.

சுவேதா விரைந்து செல்லும் திக்கஜங்களைப் பெற்றாள். சுரபியின் புதல்விகள் ரோஹினி, கந்தர்வீ என்பவராவர். ரோஹினி விமலா, அனலா என்ற பெண்களையும், பசு-காளை ஆகியவற்றையும், கந்தர்வக்குதிரைகளையும் பெற்றாள். அனலா பழங்களை உடைய ஏழுவகை மரங்களையும், சகி என்னும் புதல்வியையும் தோற்றுவித்தாள். சுரசாவின் மகன் கங்கபஷி (கழுகு) ஆகும். அருணனின் மனைவி ச்யேனி சம்பாதி-ஜடாயு என்னும் பலமும் பராக்கிரமமும் உடைய இரு புதல்வர்களைப் பெற்றாள்.

சுரசாவும், கத்ரூவும் நாக-பன்னக இனப் புதல்வர்களைத் தோற்றுவித்தனர். விநதாவின் புதல்வர்கள் கருடனும், அருணனும் ஆவர். சுரசா 101 தலைகளையுடைய பாம்புகளையும் மூன்று பெண்களையும் பெற்றாள். அனலா ரூஹா, வீருதா, என்பவர் அப்பெண்களாவர். பூவில்லாமல் காய்ப்பவை அனலாவின் புதல்வர்கள் பூத்துக் காய்ப்பவை ரூஹாவின் புதல்வர்கள். செடி, கொடி, மூங்கில் முதலிய புற்களின் வகைகள் அனைத்தும் விருதாவிற்குப் பிறந்தவையாகும்.

இவ்வாறு உலகின் சிருஷ்டி காரணமும், சிருஷ்டி காரியமும் விரிவாகக் கூறப்பட்டன.

**15. மகாபாரதத்தில் கூறியவாறு மனிதராகப் பிறந்த
தேவ, அசுரர்களின் பெயர்களும், அவர்களின்
மனிதப் பெயர்களும்**

ஆதிபருவம் அத்-67, 68

- | | | | |
|-----|---|---|---------------------------------|
| 1. | விப்ரசித்தி என்ற தானவர் | - | ஜராசந்தன் |
| 2. | திதியின் புதல்வன் ஹிரண்யகசிபு | - | சிசுபாலன் |
| 3. | ப்ரஹ்லாதனின் தம்பி ஸம்ஹ்லாதன் | - | வாஹ்லீக தேசமன்னன்
சல்யன் |
| 4. | ப்ரஹ்லாதனின் இன்னொரு
தம்பி அனுஹ்லாதன் | - | திருஷ்டகேது |
| 5. | சிபி என்னும் தைத்யன் | - | த்ருமன் |
| 6. | பாஷ்கலன் | - | பகதத்தன் |
| 7. | அய: சிரா; அசுவசிரா, அய: சங்கு,
ககனமூர்த்தா, வேகவான் என்ற
ஐந்து தைத்யர்கள் | - | கேகய நாட்டு ஐந்து
சகோதரர்கள் |
| 8. | கேதுமான் | - | அமிதௌஜா |
| 9. | ஸ்வர்பானு என்னும் அரசன் | - | உக்ரசேனன் |
| 10. | அசுகுனு | - | அசோகன் |
| 11. | அசுகுனுவின் தம்பி அசுவபதி | - | ஹார்திக்யன் |
| 12. | வ்ருஷபர்வா | - | தீர்க்கப்ப்ரக்ஞன் |
| 13. | வ்ருஷபர்வாவின் தம்பி அஜகன் | - | சால்வன் |
| 14. | அசுவக்ரீவன் | - | ரோசமான் |
| 15. | சூஷ்மன் | - | ப்ருகத்ரதன் |
| 16. | துஹுண்டன் | - | சேனாபிந்து |

17.	இஷ்பாதன்	-	நக்னஜித்
18.	ஏகசக்ரன்	-	ப்ரதிவிந்த்யன்
19.	விருபாஷன்	-	சித்ரதர்மா
20.	ஹரன்	-	சுபாஹு
21.	அஹரன் என்ற தானவன்	-	வாஹ்லீகன்
22.	சுசிந்திரன்	-	முஞ்சகேசன்
23.	நிகும்பன்	-	தேவாதிபன்
24.	குபடன்	-	சுபார்ஷ்வன்
25.	கிரதன்	-	பார்வதேயன் என்ற ராஜரிஷி
26.	சலபன்	-	வாஹ்லீக வம்ச ப்ரஹ்லாதன்
27.	சந்தீனன்	-	சந்திரவர்மா
28.	அர்கன்	-	ருஷிக மன்னன்
29.	ம்ருதபா	-	அனூபதேச மன்னன்
30.	கவிஷ்டன்	-	த்ருமசேனன்
31.	மயூரன்	-	விச்வன்
32.	மயூரன் தம்பி சுபர்ணன்	-	காலகீர்த்தி
33.	சந்திரஹந்தா	-	சுனகன் என்ற ராஜரிஷி
34.	சந்திரவிநாசன்	-	ஜானகி என்ற அரசன்
35.	தீர்கஜிஹவன்	-	காசிராஜன்
36.	ராஹுவைப் பெற்ற சிம்ஹிகா	-	கிராதன் என்ற மன்னன்
37.	தனாயுவின் புதல்வன் விக்ஷரன்	-	பாண்டியநாட்டு மன்னன்
38.	விக்ஷரனின் தம்பி வீரன்	-	பௌண்ட்ர மன்னன் மாதஸ்யகன்
39.	விக்ஷரனின் மற்றொரு தம்பி வருத்ரன்	-	மணிமான்
40.	க்ரோதஹந்தா என்னும் அசுரன்	-	தண்டன் என்னும் மன்னன்

41. காலேயர் என்னும் அசுரர்கள்
எண்மர் - மகதமன்னன்
ஜயத்சேனன்
நிஷாத மன்னன்
மாயாவி
ச்ரேணிமான்
மகௌஜா
அபீரு
சமுத்ரசேனன்
ப்ருஹத்
42. குஷி என்ற தானவன் - பார்வதியன்
43. க்ரதன் - சூர்யாகூஷன்
44. சூரியன் என்ற அசுரன் - தரதன் என்ற வாஹ்லீக
மன்னன்
45. க்ரோதவசர் என்னும் அசுரகணம் - மத்ரகன், கர்ண
வேஷ்டன், சித்தார்த்தன்,
கீடகன், சுவீரன், சுபாகு,
ம ஹ ர வீ ர ன் ,
வாஹ்லீகன், கிரதன்,
விசித்ரன், சுரதன்,
ஸ்ரீமான், நீலன்,
சீரவாசா, பூமிபாலன்,
தந்தவக்ரன், துர்ஜயன்,
ருக்மி, ஜனமேஜயன்,
ஆ ஷ ர ட ன் ,
வாயுவேகன், பூரிதேஜா,
ஏகலவ்யன், சுமித்ரன்,
வாடதானன், கோமுகன்,
கருஷதேச மன்னர்
பலர், சேஷம மூர்த்தி,
ச்ருதாயு, உத்வஹன்,
ப்ரு ஹ த் சே ன ன் ,
சேஷமன், உக்ரதீர்த்தன்,
குஹரன் முதலிய
மன்னர் கூட்டம்.

46. காலநேமி - உக்ரசேனரின் மகன் கம்சன்
47. கந்தர்வராஜன் - தேவகர்
48. ப்ருஹஸ்பதியின் அம்சம் - பரத்வாஜரின் மகனாக அயோநிஜராகப்பிறந்த துரோணர்.
49. மகாதேவன், யமன், காமக்ரோதம் இவர்கள் கலந்த அம்சம் - துரோணரின் மகன் அஸ்வத்தாமன்
50. அரிஷ்டனின் மகன் ஹம்சன் என்ற கந்தர்வன் - திருதராஷ்டிர மன்னன்
51. சூரியபுத்திரன் தர்மராஜரின் அம்சம் - விதுரர்
52. கலிபுருஷனின் அம்சம் - துரியோதனன்
53. புலஸ்த்ய குல அரசுக்கர்கள் - துரியோதனன் சகோதரர்கள் 99 பேர்
54. தர்மரின் அம்சம் - யுதிஷ்டிரர்
55. வாயுபகவானின் அம்சம் - பீமசேனன்
56. இந்திரனின் அம்சம் - அர்ஜுனன்
57. அச்வினி குமாரர்கள் அம்சம் - அழகுடைய நகுல - சகாதேவர்.
58. சந்திரனின் புதல்வன் வர்சாவின் அம்சம் - அர்ஜுனனின் புதல்வன் அபிமன்யு (சந்திரன் தன புதல்வன் வர்சாவை நீண்ட காலம் பிரிய வி ரு ம் ப வி ல் லை . எனவே 16 ஆ ண் டு க் க ா ல ம் மட்டுமே அவன் பூமியில் இருப்பான் என்றும் பின்னர் அவனைத் தன்னிடம்

அனுப்பிவிட வேண்டும்
என்ற நிபந்தனை
விதித்ததால் அபிமன்யு
16 வது வயதில் போரில்
கொல்லப்பட்டான்.)

- | | | | |
|-----|--|---|--|
| 59. | அக்னியின் அம்சம் | - | த்ருஷ்டத்யும்னன் |
| 60. | ராக்ஷஸ அம்சம் | - | பெண்ணாகப் பிறந்து
ஆணாக மாறிய
சிகண்டி |
| 61. | விச்வேதேவ கணங்கள் | - | திரௌபதியின் ஐந்து
பு த ல் வ ர் க ள்
பி ர தி வி ந் த ய ன் ,
ச் ரு த சே சா ம ன் ,
ச்ருதகீர்த்தி, சதாநீகன்,
ச்ருதசேனன் என்பவர் |
| 62. | சூரியனின் சிறந்த அம்சம் | - | குந்தியின் மகன்
கர்ணன் |
| 63. | பகவான் நாராயணனின் அம்சம் | - | வசுதேவரின் புதல்வன்
ஸ்ரீகிருஷ்ணன் |
| 64. | சேஷநாகத்தின் அம்சம் | - | பலராமர் |
| 65. | சனத்குமாரரின் அம்சம் | - | ப்ரத்யும்னன் |
| 66. | பெரியபிராட்டி மகாலக்ஷ்மியின்
அம்சம் | - | ருக்மிணிதேவி |
| 67. | சசியின் அம்சம் | - | திரௌபதி |
| 68. | சித்தி - த்ருதி என்னும் தேவியர் | - | குந்தி மற்றும் மாத்ரி |
| 69. | மதிதேவி | - | காந்தாரி தேவி |

16. தகூன் - வைவஸ்தமனு வம்ச வரலாறு வைசம்பாயனர் ஜனமேஜயனுக்குக் கூறியது

ஆதிபருவம் அத்-75

பிரசேதாக்களுடைய மகன் தகூபிரஜாபதி. தகூனிமிருந்தே மக்கள் அனைவரும் தோன்றினர். தகூன் வீரிணியிடம் தன்னைப் போலவே குணமுடைய 100 புதல்வர்களைப் பெற்றார். அவர்கள் அனைவரும் கடுமையான விரதங்களை மேற்கொண்டவர்கள். நாரத முனிவர் அவர்களுக்கு சாங்கிய ஞானத்தை உபதேசித்தார். எனவே அவர்கள் விரக்தியடைந்து வீட்டை விட்டு வெளியேறிவிட்டனர். அதனால் தகூன் புதல்விகள் மூலம் மக்களை உண்டாக்க விரும்பி ஐம்பது பெண்களைத் தோற்றுவித்தார். பத்து பெண்களை தர்மருக்கும், பதின்மூன்று பெண்களைக் கச்யபருக்கும் மணம் செய்வித்தார். நகூத்திர ஸ்வரூபமான இருபத்தியேழு பெண்களைச் சந்திரனுக்கு அளித்தார்.

மரீசியின் மகனான கச்யபர் தன மனைவியரில் மூத்தவளான அதிதியிடம் பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களுக்கு பிறப்பளித்தார். பின் அதிதியிடமே விவஸ்வானைத் தோன்றச் செய்தார். விவஸ்வனுடைய மகன் வைவஸ்தன் எனப்படும் யமராஜர். யமராஜனே பிராணிகள் அனைத்தையும் கட்டுப்படுத்துபவராவார். அவருடைய புதல்வரே மனு. மனுவின் தம்பி யமன் என்னும் பிரசித்தி பெற்ற மகன்.

மனுவின் வம்ச விஸ்தாரம்

மனு சிறந்த தர்மாத்மா. மனிதர்களின் மனுவம்சம் இவரிடமிருந்தே பிரபலமானது. இவரிடமிருந்தே பிராமணர், கூத்திரியர் முதலிய அனைவரும் தோன்றினர். அப்போதிருந்தே பிராமண குலம் கூத்திரிய குலத்துடன் இணைந்திருந்தது. பிராமணர்கள் ஆறு அங்கங்களோடு வேதங்களைத் தரித்தனர்.

மனுவின் புதல்வர்களாக வேனன், த்ருஷ்ணு, நரிஷ்யந்தன், நாபாகன், இக்ஷவாகு, காருஷன், சர்யாதி, இலா, தர்மபராயாணனான ப்ருவித்ரன், நாபாகாரிஷ்டன் என்னும் பத்துப் பேர் கூறப்படுகின்றனர். இலாவிற்கு புருரவா பிறந்தார். இலாவே பெண்ணாக இருந்து சந்திரனின் மகன் புதன் மூலம் புருராவைப் பெற்றார் எனக் கூறப்படுகிறது. இலாவே ஆணாக சுத்யம்ணன் என்ற பெயரில் புருராவிற்கு அரசளித்தார். எனவே தாயும் தந்தையுமானார்.

புருரவாவின் கொடுஞ்செயலும் அழிவும்

புருரவா பதின்மூன்று தீவுகளை அரசாண்டார். தன பராக்கிரமத்தில் கர்வம் கொண்டு, பிராமணர்களின் செல்வங்களைப் பிடுங்கிக் கொண்டார். பிரம்மலோகத்திலிருந்து வந்த சனக்குமாரர் புருரவாவிற்கு அறிவுரை கூறினார். பிராமணர்களைக் கொடுமை செய்யக் கூடாது என உபதேசித்தார். ஆனால் புருரவா சனக்குமாரின் அறிவுரையை ஏற்கவில்லை. அதனால் கோபம் கொண்ட மகரிஷிகள் சாபமிட்டு அவரை அழித்துவிட்டனர். புருரவாவே கந்தர்வ லோகத்திலிருந்து மூன்று வகை அக்னியையும், ஊர்வசியையும் பூமிக்குக் கொண்டு வந்தவர் ஆவார்.

புருரவாவின் புதல்வர்கள்: ஆயுவின் புதல்வர்கள்.

புருரவா ஊர்வசியின் மூலம் ஆயு, தீமான், அமாவசு, த்ருடாயு, வனாயு, சதாயு என்னும் ஆறு புதல்வர்களைப் பெற்றார். இவர்களில் மூத்தவரான ஆயு ஸ்வர்பானு குமாரியிடம் நஹுஷன், வ்ருத்தசர்மா, ரஜி, கயன், சுனேனா என்னும் ஐந்து புதல்வர்களைத் தோற்றுருவித்தார்.

நகுஷனும் அவருடைய புதல்வர்களும்

வீரரும் அறிவாளியுமான நகுஷன் தன பரந்த தேசத்தைத் தர்மப்படி அரசாண்டு வந்தார். பித்ருக்கள், தேவர், ரிஷி, பிராமணர், கந்தர்வர், நாகர், ராக்ஷஸர், கூடித்திரியர், வைசியர் அனைவரையும் நன்கு பரிபாலித்தார். ஏராளமான கொள்ளையர்களை வதம் செய்தார். ரிஷிகளையும் வரி செலுத்த வற்புறுத்தினார்.

இந்திர பதவி பெற்ற நகுஷன் மகரிஷிகளைத் தேரில் பூட்டி அவர்களை மாட்டைப் போல வாகனமாக்கி, அவர்கள் மீது சவாரி செய்தார். நகுஷனுக்கு ஆறு புதல்வர்கள். அவர்களின் பெயர்கள் யதி, யயாதி, ஸம்யாதி, ஆயாதி, அயதி, த்ருவன் என்பதாகும். இவர்களில் யதி யோகத்தைப் பயின்று முனிவராகி விட்டார். நகுஷனின் இரண்டாவது மகன் சக்கரவர்த்தியாகி புவியைச் சிறப்பாக ஆண்டார். பல யாகங்களை அனுஷ்டித்தார்.

யயாதி மன்னரின் வம்சம்

யயாதி புலனடக்கமும், தெய்வ பக்தியும் நிறைந்தவர். மக்களிடம் கருணை கொண்டவர். இவருக்கு இரு மனைவியர். சுக்ராச்சாரியாரின் மகள் தேவயானி, வ்ருஷபர்வாவின் மகள் சர்மிஷ்டா என்பவர். தேவயானிக்கு யது, துர்வசு என்ற இரு புதல்வர்கள். த்ருஹ்யு, அனு, புரு என்ற மூவரும் சர்மிஷ்டையின் குமாரர்கள்.

யயாதி முதுமையால் பீடிக்கப்பட்டபோது, வாலிப வயதைப் பெற்று யுவதிகளுடன் மகிழ்ந்திருக்க விரும்பினார். தன புதல்வர்களிடம் தன்னுடைய முதுமையைப் பெற்றுக்கொண்டு, இளமையைத் தனக்களிக்குமாறு கேட்டார். மூத்த புதல்வர்கள் நால்வரும் இதை மறுத்து விட்டனர். எல்லோரிலும் சிறியவனான புரு தன் தந்தையின் முதுமையை ஏற்றுக்கொள்ள முன்வந்தான். யயாதி தன் தவம், ஆசாரத்தால் தன முதுமையைப் புருவிற்கு மாற்றி, தான் வாலிபனானார்.

இளமையைப் பெற்ற யயாதி தன் இரு மனைவியருடனும் ஆயிரம் ஆண்டுக்காலம் தன் இளமையை அனுபவித்தார். பின் சைத்ர வனத்திற்குச் சென்று விச்வாசி அப்சரஸோடு போகங்களை அனுபவித்தார். ஆனாலும் போக சுகங்களில் திருப்தியடையவில்லை. எனவே இத்தகைய சுகங்களால் மனம் அமைதியடையவில்லை என்பதை உணர்ந்தார். போகத்தின் சாரமற்ற தன்மையை யோசித்து, மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி புருவிடமிருந்து தன் முதுமையைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டார்.

புருவிற்கு அவனது இளமையைத் திரும்ப அளித்துப் பட்டாபிஷேகம் செய்தார். தன மகனிடம், “மகனே! உன் போன்ற மகனைப் பெற்றதால் நான் பேறு பெற்றவனானேன். நீயே எம் வம்சத்தைத் தொடங்கப் போகிறாய். உன் வம்சம் இப்புவிடில் பௌரவ வம்சம் என்ற பெயருடன் புகழ் பெரும்” எனக்கூறி மனைவியருடன் புருகு என்ற பெயருடன் துங்க மலைக்குச் சென்று தவம் மேற்கொண்டு சொர்க்க லோகம் அடைந்தார்.

யயாதி மன்னனின் புதல்வர்களிடமிருந்து தோன்றிய வம்சம்

* யதுவிடமிருந்து யாதவகூடத்திரிய வம்சம்

* துர்வசுவின் சந்தானம் யவனர் எனப் பெயர் பெற்றனர்.

* த்ருஹ்யுவின் புதல்வர்கள் போஜ வம்சம்.

* அனுவிடம் மிலேச்ச ஜாதிகள் தோன்றின.

* புருவிடமிருந்து பௌரவ வம்சம் தோன்றியது.

17. பூரு வம்ச வருணனைச் சுருக்கம் ஆதிபருவம் அத்-94

ஜனமேஜயனுக்கு வைசம்பாயனர் கூறியது.

பூரு வம்சத்தில் தோன்றிய மன்னர்கள் இந்திரனைப் போன்ற தேஜஸுடன், பெரும் வீரர்களாகவும், ஐஸ்வர்யம் நிறைந்தவர்களாகவும், சுப லக்ஷணங்கள் உடையவர்களாகவும் மதிப்புடன் வாழ்ந்து வந்தனர்.

புருவிற்கு அவரது மனைவி 'பௌஷ்டி' யிடம் ப்ரவீரன், ஈஸ்வரன், ரௌத்ராஸ்வன் என்ற மூன்று புதல்வர்கள் பிறந்தனர். ப்ரவீரன் 'சூரசேரி' மூலம் மனஸ்யு என்னும் புதல்வனைப் பெற்றார். சக்திசாலியான மனஸ்யு உலகனைத்தையும் ஆட்சிபுரிந்தார். மனஸ்யுவிற்கு 'சௌவீரி' யிடம் சக்தன், சம்ஹணன், வாக்மி என்னும் மூன்று புதல்வர்கள் தோன்றினர். இவர்கள் சூரவீரர்கள்; மகாரதிகள்.

புருவின் மூன்றாவது புதல்வனான ரௌத்ராஸ்வான் 'மிச்ரகேசி' என்னும் அப்சரஸிடம் பத்து புதல்வர்களைத் தோற்றுவித்தார். இவர்கள் பெயர் ருசேயு, கசேஷு, க்ருகணேயு, ஸ்திண்டிலேயு, வணேயு, ஜலேயு, தேஜேயு, சத்யேயு, தர்மேயு, சன்னதேயு என்பதாகும். இவர்கள் அனைவரும் பல சாஸ்திரங்களைக் கற்ற அறிஞர்கள். அஸ்திர வித்தையில் தேர்ந்தவர்கள்; தர்மபராயணர்கள்.

இவர்களில் ருசேயு அனாத்ருஷ்டி என்றும் அழைக்கப்பட்டார். இவர் எல்லோரையும் விட பராக்கிரமமுடையவர். இந்திரனுக்கு நிகராகப் புவியை ஆண்டு வந்தார். ருசேயுவிற்கு புதல்வன் மதிநாரன். இவர் ராஜகுய, அஸ்வமேத யாகங்களைச் செய்த தர்மாத்மா. மதிநாரனுக்கு தம்சு, மகான், அதிரதன், த்ருஹ்யு என்னும் நான்கு புதல்வர்கள். இவர்களில் தம்சு பெளரவ வம்ச பாரத்தைச் சுமந்து சிறந்த புகழைப் பெற்றார்.

இப்புதல்வர்களில் மூத்தவரான தம்சுவின் சிறந்த புதல்வன் ஈலின் என்பவர். இவரும் உலகனைத்தையும் வென்றவர். ஈலினுக்கு 'ரதந்தரி' என்ற மனைவியிடம் துஷ்யந்தன், சூரன், பீமன், ப்ரவசு, வசு என்னும் ஐந்து புதல்வர்கள் பிறந்தனர். தந்தைக்குப் பின் துஷ்யந்தன் மன்னரானார். இவருக்கு சகுந்தலாவிடம் பிறந்தவர் பரதன். பரதவம்சம் இவரது பெயராலேயே புகழ் பெற்று விளங்கியது பரதன் தன மூன்று மனைவியரிடமும் ஒன்பது புதல்வர்களைப் பெற்றார். ஆனால் அவர்கள் பரதமன்னரைப் போல் இல்லை என்பதால் மன்னர் அவர்களைக் கொண்டாடவில்லை. அதனால் கோபமுற்ற தாயார்கள் குழந்தைகளைக் கொன்றுவிட்டனர். புத்ரபாக்கியம் வீணான மன்னர் மிகப்பெரிய யாகங்களைச் செய்தார். பரத்வாஜ மகரிஷியின்

அருளால் புமன்யு என்னும் ஒரு மகனைப் பெற்றார். புமன்யுவிற்கு யுவராஜனாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்தார்.

புமன்யுவிற்கு புஷ்கரிணி என்ற மனைவியின் மூலம் சுஹோத்ரன், திவிரதன், ஷுஹோதா, சுஹவி, சுயஜு, ருசீக் என்ற புதல்வர்கள் பிறந்தனர். இவர்களில் மூத்தவரான சுஹோத்ரர் தந்தைக்குப் பின் மன்னரானார். இவரும் அசுவமேதம், ராஜசூயம் போன்ற யாகங்களைச் செய்தார்.

சுஹோத்ரன் தர்மப்படி அரசாண்டார். பூமி செல்வங்கள் பெருகி செழுமையுடன் இருந்தது. லக்ஷக்கணக்கான கோவில்களும், யாக ஸ்தூபங்களின் சின்னங்களும் நிறைந்து இருந்தது. மக்கள் திடகாத்திரமாக இருந்தனர். வயலில் விளைச்சல் அதிகமாயிருந்தது. சுஹோத்ரனிடம் ஐக்வாகி என்னும் அவரது மனைவி அஜ்மீடன், சமீடன், புருமீடன் மூன்று புதல்வர்களைப் பெற்றாள். இவர்களில் அஜ்மீடன் மூத்தவர். அரசரிமையைப் பெற்றார்.

அஜ்மீடன் தன் மூன்று மனைவியரிடமும் ஆறு புதல்வர்களைப் பெற்றார். தூமினி என்னும் மனைவிக்கு ருக்ஷனும், நீலிக்கு பரமேஷ்டி, துஷ்யந்தன் என்னும் புதல்வர்களும், கேசினி என்பவளுக்கு ஜஹ்ணு, வ்ரஜன், ரூபிணன் என்னும் மூன்று புதல்வர்களும் பிறந்தனர். இவர்களில் துஷ்யந்தன் மற்றும் பரமேஷ்டியின் புதல்வர்கள் பாஞ்சாலர் என அழைக்கப்பட்டனர். ஜஹ்ணுவின் வம்சத்தினர் குசிகர் என்னும் பெயரில் புகழ் பெற்றனர். ருக்ஷனுடைய வம்சம் சம்வரன் என்னும் அவருடைய மகனால் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. சம்வரனின் காலத்தில் பெருமளவில் மக்கள் சம்ஹாரம் நடந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது.

ராஜ்யம் முழுவதும் நஷ்டமாகிவிட்டது. பசி, மரணம், பிணி, மழையின்மை போன்ற கஷ்டங்களை மக்கள் அனுபவித்தனர். பாஞ்சாலர்கள் பெரும் சேனையுடன் சம்வரன் மீது தாக்கினர். சம்வரன் போரில் தோற்று மனைவி, மக்கள் மந்திரிகளுடன் சிந்துநதி பெருகிய மலையில் இருந்த குகைகளில் வசிக்கலாயினார். அங்கு துர்காதேவியை ஆராதித்துப் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்து வந்தனர். இச்சமயம் வசிஷ்டமகரிஷி அங்கு வந்தார். பரத வம்சத்தினர் மகரிஷியை வரவேற்று அர்க்யம் அளித்து வணங்கினர். அவரிடம், “பகவன் நாங்கள் மறுபடி ராஜ்யத்தைப் பெற விரும்புகிறோம். தாங்கள் எங்களுடைய புரோகிதராக வேண்டும் என வேண்டினர்.

வசிஷ்டமகரிஷி சம்வரனின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்டார். உலகில் சிறந்த புருவம்ச சம்வரனை கூடித்திரியர் அனைவருக்கும் சாம்ராட்டாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்தார். பிறகு சம்வரன் பழைய பரத வம்சத்தினர் வாழ்ந்த நகரத்திற்கு வந்து அரசு புரியலானார். பல

மன்னர்களை வென்று இழந்த தன் ராஜ்யம் மீண்டும் கிடைக்கப் பெற்றார். பெரிய யாகங்களைச் செய்து மிகுந்த தகூழினை அளித்தார்.

சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு சூரியகுமாரி தபதியிடம் சம்வரன் குரு என்னும் மகனைப் பெற்றார். தர்மம் அறிந்த குருவை மக்கள் மன்னனாக ஏற்றுக் கொண்டனர். இவரது பெயராலே குருஜாங்கால தேசம் உலகில் புகழ்பெற்றது. மகாதபஸ்வியான குரு தன் தவபலத்தால் குருஷேத்திரத்தைப் புனிதமாக்கினார். குருவிற்கு வாஹினி என்னும் பத்தினியிடம் அச்வவான், அபிஷ்யந்தன், சைத்ரரதன், முனி, ஜனமேஜயன் என்னும் ஐந்து புதல்வர்கள் பிறந்தனர். இவர்களில் அச்வவான் அவிசூதித் என்றும் சொல்லப்பட்டான். அச்வவானுக்குப் பரீகூதித், சமலாச்வன், ஆதிராஜன், விராஜன், சால்மலி, உச்சைச்ரவா, பங்ககாரன், ஜிதாரி என்ற எட்டுப் புதல்வர்கள் இருந்தனர். இவரது வம்சத்திலேயே ஜனமேஜயன் போன்ற புகழ்மிக்க ஏழு மகாரதிகளும் தோன்றினர்.

பரீகூதித்தின் புதல்வர்களில் ககூஷேனன், உக்ரசேனன், சித்ரசேனன், இந்திரசேனன், சுஷேணன், பீமசேனன் என்னும் புதல்வர்கள் உலகில் புகழுடன் விளங்கினர். பரீகூதித்தின் மூத்த மகன் திருதராஷ்டிரன், பின் பாண்டு, வாஹ்லீகன், நிஷதன், ஜாம்பூநதன், குண்டோதரன், பதாதி, வசாதி என்னும் எண்மரும் தர்மாத்வாக உலகின் நன்மையில் ஈடுபட்டனர். பரீகூதித்தின் புதல்வர்களில் திருதராஷ்டிரன் மன்னனானார். இவருடைய புதல்வர்கள் குண்டிகன், ஹஸ்தி, விதர்கன், கிராதன், குண்டிணன், ஹவிச்ரவா, இந்த்ராபன், வுமன்யு, அபராஜிதன் என்பவராவர். இவர்களுடன் ப்ரதீப், தர்மநேத்ரன், சுநேத்ரன் என்ற புகழ்மிக்க புதல்வர்கள் இருந்தனர்.

இவர்களில் ப்ரதீபன் மிகுந்த புகழ் பெற்றிருந்தான். ப்ரதீபரின் புதல்வர்கள் தேவாபி, சாந்தனு, வாஹ்லீகன் என்னும் மூன்று பேர். இவர்களில் தேவாபி தவத்தை விரும்பி வனத்திற்குச் சென்று விட்டார். எனவே சாந்தனுவும் வாஹ்லீகனும் அரசர்களாயினர்.

பரத வம்சத்தின் மன்னர் அனைவரும் தைரியமும், சக்தியும் மிகுந்தவர். இவர்களில் பலர் தேவரிஷிக்கு இணையானவர்கள். மனுவம்சத்தில் புருரவாவின் வம்சத்தை இவர்கள் விஸ்தரித்தனர்.

18. திருதராஷ்டிரரின் நூறு புதல்வர்களின் பெயர்

1. துரியோதனன்	38. துர்விரோசன்	75. பஹ்லாக்ஷி
2. யுயுத்ஸு	39. அயோபாஹு	76. நாகதத்தன்
3. துச்சாஸன்	40. சித்ராங்கதன்	77. சுக்ரதாயி
4. துஸ்ஸஹன்	41. சித்ரகுண்டலன்	78. கவசி
5. துச்சலன்	42. பீமவேகன்	79. க்ரதன்
6. ஜலசந்தன்	43. பீமபலன்	80. தண்டி
7. சமன்	44. பலாகி	81. தண்டதாரர்
8. சஹன்	45. பலவந்தன்	82. தனுர்க்ருஹ
9. விந்தன்	46. உக்ராயுதன்	83. உக்ர
10. அனுவிந்தன்	47. சுஷேனன்	84. பீமரதன்
11. துர்தர்ஷன்	48. குண்டோதரன்	85. வீரபாஹு
12. சுபாஹு	49. மஹோதரன்	86. அலோலுபன்
13. துஷ்ப்ரதர்ஷன்	50. சித்ராயுதன்	87. அபயன்
14. துர்மர்ஷன்	51. நிஷங்கீ	88. ரௌத்ரகர்மா
15. துர்முகன்	52. பாஷி	89. த்ருடதாசர்யன்
16. துஷ்கர்ணன்	53. ப்ருந்தாரகன்	90. அனாத்ருச்யன்
17. கர்ணன்	54. த்ருடவர்மா	91. குண்டபேதி
18. விவிம்சதி	55. த்ருடக்ஷத்ரன்	92. விராவி
19. விகர்ணன்	56. சோமகீர்த்தி	93. ப்ரமத
20. சலன்	57. அனாதர்	94. ப்ரமாதீ
21. சத்வன்	58. த்ருடசந்தன்	95. தீர்க்கரோமா
22. சுலோசன்	59. ஜராசந்தன்	96. தீர்க்கபாஹு
23. சித்ரன்	60. ஸத்யசந்தன்	97. வ்யூடோரு
24. உபசித்ரன்	61. சதசுவாகன்	98. கனகத்வஜன்
25. சித்ரக்ஷன்	62. உக்ரர்சர்வா	99. குண்டாசி
26. சித்ரசாபன்	63. உக்ரசேனன்	100. விரஜா
27. துர்மதன்	64. சேனானி	
28. துர்விஹாசன்	65. துஷ்பராஜயன்	
29. விவித்ஸு	66. அபராஜிதன்	
30. விகடானன்	67. பண்டிதகன்	
31. ஊர்ணநாபன்	68. விசாலாக்ஷன்	
32. நாபன்	69. துராதரன்	
33. நந்தன்	70. த்ருடஹஸ்தன்	
34. உபநந்தன்	71. சுஹஸ்தன்	
35. சித்ரபாஹு	72. வாதவேகன்	
36. சித்ரவர்மா	73. சுவர்சன்	
37. சுவர்மா	74. ஆதித்யகேது	

இவர்களுடன் துச்சலா என்னும் பெண்ணும் உண்டு.

திருதராஷ்டிரனுக்கு சேவை செய்த வைசியப் பெண்ணுக்குப்
பிறந்தவர். மிகுந்த அறிவாளியான யுயுத்ச ஆவார்.